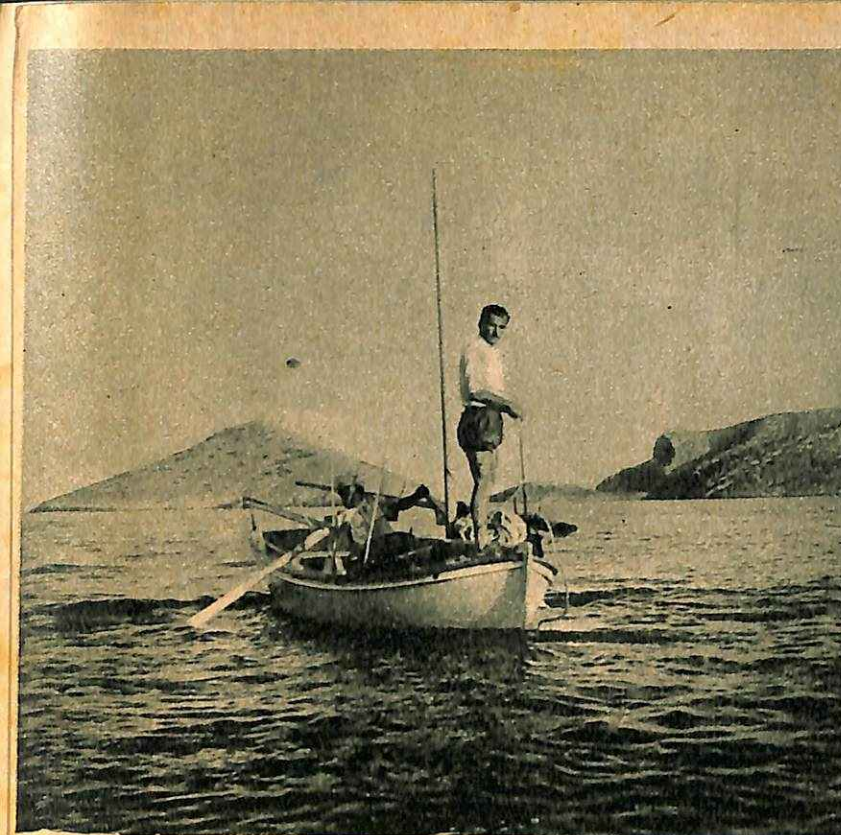

Οικογένεια

ΑΡΧ. 5000

Ο ψαράς έχει επισημάνει στο Πόρτο Ράφτη πολλά «βολάμια» και ξεκινάει μ' όλα τα σύνεργα για το ψάρεμα του χταποδιού. Η βάρκα πλέει αργά προς τα βραχώδη μέρη....

Το χταπόδι ξεγελάστηκε κι' άρπαξε το δόλωμα. Ο ψαράς, με απότομη κίνηση, τράβηξε τη «σαλαγκιά». Το χταπόδι, αγκιστρώθηκε. Και τώρα ο ψαράς το τραβάει, ήσυχα, επάνω.

Ακόμα κι' έξω από το νερό το χταπόδι δεν έννοει ν' αφήσει το δόλωμα της «κορπάδας». Το κρατάει σφιχτά με το στόμα του και με τα πλοκάμια του. Η αδηφαγία θα του στοιχίσει τη ζωή.

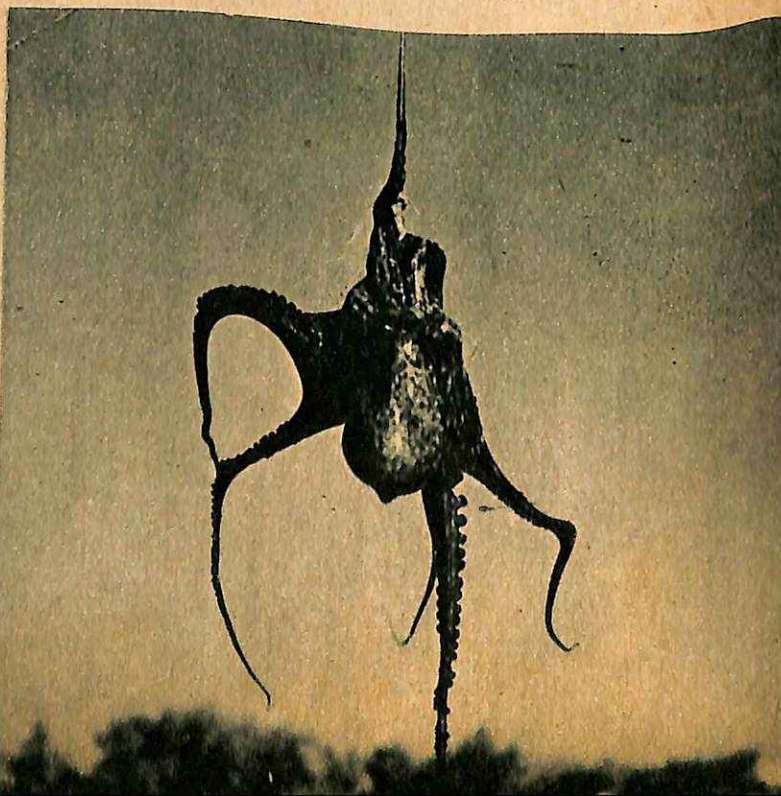
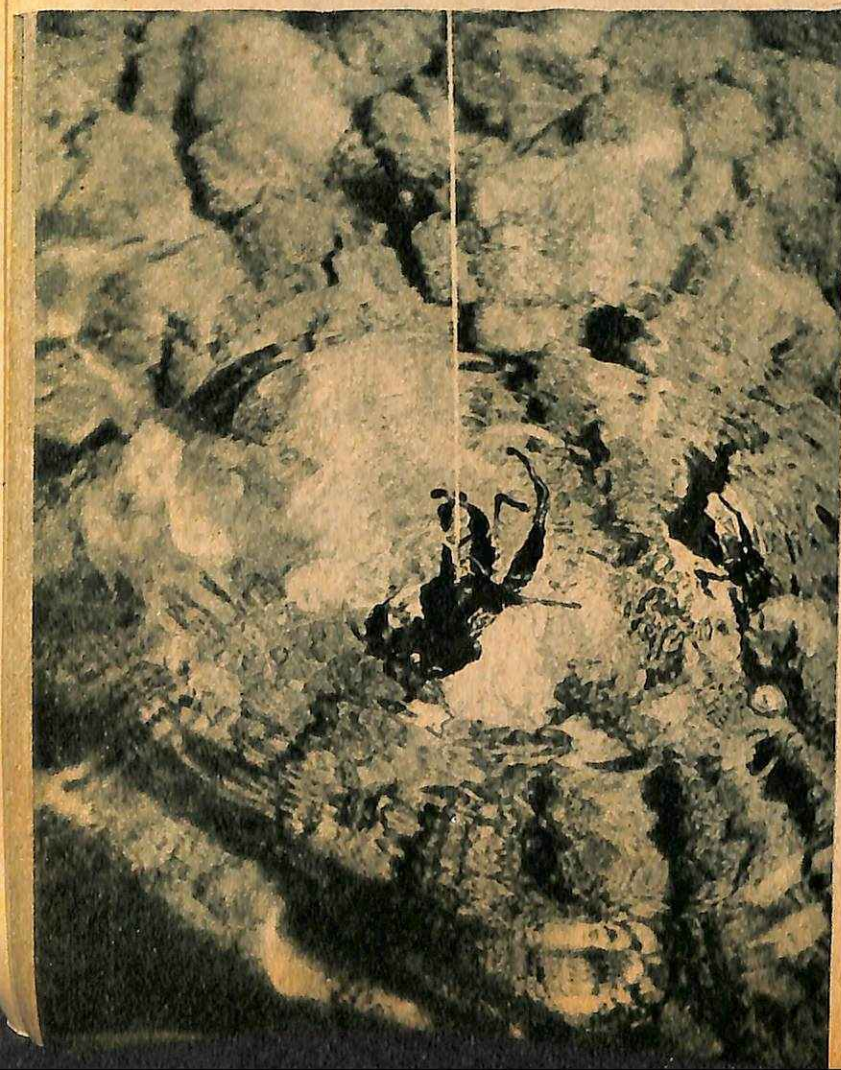
Η λάμπα ρίχνει έκτυφλωτικό φώς στα σκοτάδια του βυθού. Ξαφνικά, ο ψαράς βλέπει με το «γυαλί» ένα χταπόδι, που έχει βγή σεργιάνι. Χωρίς να χάσει καιρό, το καμακώνει.

ΜΕ ΤΟ ΚΑΜΑΚΙ, ΤΗ ΣΑΛΑΓΚΙΑ, ΤΗΝ ΚΟΡΠΑΔΑ

Πώς θ' αναγκαστή το χταπόδι να βγή από το «βολάμι» του; Ο ψαράς έχει κατεβάσει ένα σακκουλάκι με γαλαζόπετρα. Το χταπόδι, όπου φύγει-φύγει. Μά στην έξοδο το περιμένει το καμάκι.

ΤΡΙΤΟΣ τρόπος είναι με το καμάκι. Μ' αυτό, ο ψαράς καρφώνει το χταπόδι, για να το βγάλει, όμως, από την τρύπα χρησιμοποιεί γαλαζόπετρα. Το χταπόδι δεν μπορεί να υποφέρει τη μυρωδιά της. Όταν, λοιπόν, ο ψαράς κατεβάσει μπροστά στο «βολάμι» ένα σακκουλάκι με γαλαζόπετρα, το χταπόδι βγαίνει έξω για ν' αλλάξει θέση. Τότε ο ψαράς, που το παρακολουθεί από τη βάρκα του με το γυαλί, το καμακώνει και, αφού το στρίψει μερικές φορές, για να μην το αφήσει να πιαστεί με τις βεντούζες, το πετάει έξω στα βράχια. Είπαμε, στην αρχή, πώς το χταπόδι βγαίνει τη νύχτα σερ-

Ένα μεγάλο χταπόδι, κοντά τρεις όκαδες. Τα πλοκάμια του φτάνουν το ένα μέτρο μήκος. Μά ο ψαράς δυσκολεύτηκε να το «ανεβάσει», γιατί πιάστηκε με τις βεντούζες του από τα βράχια.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΥΡΟΦΑΝΙ

γιάι. Λοιπόν, ο ψαράς το πιάνει πάνω στον περίπατό του. Έχει στη βάρκα του μια δυνατή λάμπα «Λούξ», 500—1000 κηρίων, που του επιτρέπει να βλέπει τι γίνεται στο βυθό. Μόλις αντιληφθεί χταπόδι, αμέσως του ρίχνει το καμάκι του με όρη και το πετυχαίνει και το ανεβάζει στη βάρκα του. Το κυνήγημα με το πυροφάνι είναι ο τέταρτος τρόπος ψαρέματος.

Χταπόδια υπάρχουν σε όλες τις ελληνικές θάλασσες, και σε αβυθονία. Όταν οι ψαράδες πιάσουν πολλά — και ή ανεμότρατα έχει συχνά στο «σάκκο» της χταπόδια — τότε τα ξεραίνουν και τα διατηρούν πολύν καιρό. ★★

Ο μικρός ψαράς είναι περήφανος. «Καμακώσε» δύο χταπόδια. Το βράδυ θα έχει να το λή στους φίλους του. Μόνος του τα είδε με το «γυαλί», μόνος του τα χτύπησε με χέρι σίγουρο.

Τα χταπόδια έχουν σκληρό κρέας. Ο ψαράς θα τα «κοπανήσει» πάνω σ' ένα βράχο σαράντα φορές. Ούτε μια παραπάνω ή παρακάτω. Κατόπιν, θα τα «στρίψει» ακόμα λίγο πάνω στην πέτρα

ΥΟ γυναίκες, ή μία κοντά στην άλλη, κυττάσανε από το παραθύρι του δωματίου, στον πύργο του Μαμουσουμπαση. Και στο παραθύρι του δωματίου, εκείνο το καλοκαίρι — 1866 ήταν — δεν έφτανε μόνο η δροσιά του δωματίου, το αέρι που κατεβαίνει από τον Πάγγο και ξελαφρώνει τα σωθικά, τα φυλλοκάρδια τ' ανθρώπων. Έρχοταν και κάτι άλλο, πιο μυστικό, που έμοιαζε μ' ανατριχίλα από φόβο, από καρτεμένο μήνυμα. Θα τ'όφανε σύγνεφο Παρασκευής αυτό το μήνυμα, θα τ'όφανε μαύρο περιστέρι, θα τ'όφανε πεζοδρομίες σημαδίας; Οι δυο γυναίκες άγναντεύανε από τον πύργο του Μαμουσουμπαση το δρόμο που πάει στο Ξεροκάμπι, για να τραβήξει κατά τη Σπάρτη από τη δορεινή μεριά και να κατηφορίσει από την άλλη κατά τα χάνια της Τάραψας, κατά το Γύθειο.

Η μία, ή μεγάλη με τ' άσπρα μαλλιά, ήταν ή μάνα του Γιωργάκη του Κοσονάκου, του Φωκά, καθώς τον παρωνύμαζαν για να δείξουν την άρχοντική, τη δυζαντινή καταγωγή του. Κι' ή άλλη, ή νέα γυναίκα του, από τη γενιά του Μπαρμπιτσιώτη, που σ' ήλθε τη Λακωνία, από το Μιστρά ως την Καρυούπολη κι' από την Καρυούπολη ως τον Πασσαδά, ως τα χωριά της Μέσα Μάνης, μιλούσανε για την ομορφιά της, για τη χάρη της και για την αγάπη της στο Φωκά, που έλειπε τον περισσότερο καιρό από κοντά

Τό Αρκάδι

Ο Γ. ΦΤΕΡΗΣ ΙΣΤΟΡΕΙ

χαλιωτικώτερο κάλεσμα.

Η νέα γυναίκα του Κοσονάκου, ή Γιωργάκινα, όπως τη λέει το μοιρολόγι,

καθόταν, χτενιζότανε και σ' ήλθε γυαλιότανε.

Θωρούσε το πρόσωπό της στον καθρέφτη, καθώς χτενιζότανε, για ν'αναι όμορφη — πάντα με την ελπίδα του έρχομού του. Κι' όταν άφηνε τον καθρέφτη στο παράθυρο, εκυτοούσε πάλι το δρόμο, με την ίδια λαχτάρα, με την ίδια ανυπόμονη προσμονή. Όσπου ξεσηκώθηκεν άξαφνα, σ' άναβαινε, σ' άνοιγόκελε μπροστά στα μάτια της ή ήλιος. Ένα σύγνεφο από σκόνη έφραζε το δρόμο για μιά στιγμή κι' έπειτα φανήκανε καβαλλάρηδες άπάνω σ' άσπρα άτια τους να προχωρούνε κατά τον πύργο. Η ύψη, που έδλεπε καλλίτερα, δίνει το μαντάτο στην πεθερά της:

Μάνα μου, κόσμος και στρατός είναι ή Γιωργάκης μπρο- (τὸς

στινός.

Οι καβαλλάρηδες, φτάνουν, ξεπεζεύουν, τ' άλογα μπαίνουν στην αλλη. Τ' άρχοντικό γεμίζει δου- (τὰ

αντρίκιο θόρυβο. Και μέσα στο θόρυβο άκούγεται ή φωνή του Φωκά, καθώς χαιρετά τη μη- (τὴ

τέρα του, που κατεβαίνει τις σκάλες σιγά-σιγά και της δίνει τις διαστικές του παραγγελίες:

Μάνα, φωμί, μάνα, κρασί

να φάη τ' άσκέρι και να πιη... Κι' όταν ή μάνα φτάνη κοντά

— "Οχι! τού φώναξε. Αυτό μούμεινε και μένα. Η εὐχή. Δέ στη δίνω!

— Που θα πάω; τη ρωτά.

— Στην Κρήτη θα πάς! τού φωνάζει. Που άλλο πᾶνε ή άν- (τρες

μας; Στην Κρήτη θα πάς και θα σκοτωθής, όπως σκοτώνον- (ται

δλοι.

— Όλος ή κόσμος στέκεται όλό- (γυρα

και κυττάει τη μάνα, που πολεμά με το παιδί, με την Κρή- (τη.

Με την αγάπη της Κρήτης — Τό 'Αρκάδι, μάνα, κήκε, έ- (γι- (νε

στιάχη! φωνάζει ή Κοσονά- (κος, (αφήνοντας άπότομα το χέρι

της. 'Ο Γιαμπουδάκης ντουφέκι- (σε

τη μπαρούτι κι' άνεβήκανε ό- (λοι, (σάν τους άγγέλους, στον ού- (ρανό...

Οι άνθρώποι σβήνουν όλόγυρα, χάνονται, άκούγονται μόνον οι καρδιές καθώς χτυπάνε.

— Μάνα, λέει πιο ήσυχα τώρα ή Κοσονάκος, έδώ παραπάνω εί- (ναι

ή Σπάρτη, ή πατρίδα σου. Κι' ή Μιστράς. Και στην Παν- (τάνασσα ή Παλαιολόγος. Τίποτ' (άλλο

δεν έχω να σου πώ.

— Μ' ήλθε μου την εὐχή! τού φωνάζει εκείνη. Κι' άς είναι γρα- (φτό

να μ' ή ξαναγυρίσεις.

Τότε έγινε ή περιφημη σκηνή, που άπαθανάτισαν τα μοιρολό- (για

της Μάνης. 'Ο Κοσονάκος, έβροντας πώς θα μείνη στην Κρή- (τη, (πώς θα σκοτωθής, έβγαλε από το δάχτυλο τη βέρα του και την έδωσε στην τρυφερή του γυναίκα.

ΞΑΝΑΠΑΙΡΝΕΙ ΦΩΤΙΑ

ΕΝΑ ΕΝΔΟΞΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

του, της λείει το μεγάλο λόγο, αὐτὸν ποὺ φοβότανε κείνη και ποὺ έφερε τὸ Φωκά στὸ Μαμουσουμπαση.

— Έλα και νά μου δώσης την εὐχή σου, γιατί θά ξαναφύγουμε. Δέν τής έπρόσθεσε γιά πού — γιατί ήφερε καλά, πὼς δέ χρεια- (ζότανε.

Η γρηά σηκώνει τὸ κεφάλι της γιά ν' αντίσταθῇ, γιά νά δι- (κδικήσῃ τὰ δικαιώματα της μά- (νας.

— Τί ζητάς; τὸ φωνάζει ά- (πότομα, σάν νάναι τρίτο πρόσω- (πο και νύχρεται νά της ζητήσῃ

τη φοβερώτερη συγκατάθεσι, νά δώσῃ ή ίδια την άδεια, γιά τὸ χαμό, γιά τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της.

— Την εὐχή σου, μάνα. Ξέρεις, πὼς δίχως αὐτή δέν μπορῶ νά ξε- (κινήσω, νά κάνω τίποτε.

— 'Ο άντρακλας, ή άξιωματικός τοῦ στρατοῦ με τὰ χρυσά γαλό- (νια, μικραίνει, μικραίνει, γίνεται μπροστά στη μάνα του παιδι.

— Την εὐχή σου! την παρα- (καλεῖ, πιάνοντας σάν άγιο κει- (μήλιο της έκκλησης, τὸ ρικνὸ

γεροντικὸ χέρι της.

Τὸ τραβᾷ άγρια, άποφασιστι- (κά, σχεδὸν έχθρικά:

— "Οχι! τού ξαναφωνάζει. Αὐ- (τὸ μούμεινε και μένα. Η εὐχή. Δέ στη δίνω.

— Γιατί; ρωτά ή Φωκάς, κρα- (τώντας πάντα τὸ άδύνατο χέρι της μέσα στο δικό του.

— Γιατί θά πᾶς και δέ θα- (ρῇς! τού λέει με άπελπισμένο τό- (νο, καθώς νοιώθει, σφίγγοντας τὸ δυνατό χέρι του, πὼς τίποτε πιά δέν μπορεῖ νά σταματήσῃ τη μοῖρα.

— Που θά πάω; τη ρωτά.

— Στην Κρήτη θά πάς! τού φωνάζει. Που άλλο πᾶνε ή άν- (τρες

μας; Στην Κρήτη θά πάς και θα σκοτωθής, όπως σκοτώνον- (ται

δλοι.

— Όλος ή κόσμος στέκεται όλό- (γυρα

και κυττάει τη μάνα, που πολεμά με το παιδί, με την Κρή- (τη.

Με την αγάπη της Κρήτης — Τό 'Αρκάδι, μάνα, κήκε, έ- (γι- (νε

στιάχη! φωνάζει ή Κοσονά- (κος, (αφήνοντας άπότομα το χέρι

της. 'Ο Γιαμπουδάκης ντουφέκι- (σε

τη μπαρούτι κι' άνεβήκανε ό- (λοι, (σάν τους άγγέλους, στον ού- (ρανό...

Οι άνθρώποι σβήνουν όλόγυρα, χάνονται, άκούγονται μόνον οι καρδιές καθώς χτυπάνε.

— Μάνα, λέει πιο ήσυχα τώρα ή Κοσονάκος, έδώ παραπάνω εί- (ναι

ή Σπάρτη, ή πατρίδα σου. Κι' ή Μιστράς. Και στην Παν- (τάνασσα ή Παλαιολόγος. Τίποτ' (άλλο

δεν έχω να σου πώ.

— Μ' ήλθε μου την εὐχή! τού φωνάζει εκείνη. Κι' άς είναι γρα- (φτό

να μ' ή ξαναγυρίσεις.

— Πάρτη, της είπε, γιά νάσαι ελεύθερη. Κι' ή Μπαρμπιτσιώτης, ή πατέρας σου, άς εἶν' καλά.

— Κι' άν γυρίσης από την Κρήτη, Γιωργάκη;

— Θα την ξαναφορέσω, της είπε γελαστά. Και θάναί σ' ά νά ξαναπαρνευτήκαμε.

Οι άντάρτες φεύγουν με την έγκρισι, με την ένισχυσι μάλι- (στα

του Βούλγαρη. 'Ο Κοσονά- (κος παρουσιάστηκε μπροστά του

προτοῦ νά φύγῃ από την 'Αθήνα, γιά νά πάρῃ τις τελευταίες έν- (τολές.

— Νά τὰ δλέπῃ ή πατριώτης σας ή Κομμουνιστοῦρας, που λέει πὼς πρόδωσα γιά νά ευχαριστή- (σω

την Τουρκία! λέει ή Τζουμπές, με τὸν παγερό, με τὸν άποφασι- (στικό τόνο του. Και στέλνω στην Κρήτη τους πατριώτες του, όλο

Μανιάτες. 'Ο γερο-Πετροπουλά- (κης είναι έτοιμος, μαζί με τὸ

γιοῦ του. Και τὸς εἶπα νά στρα- (τολογήσουν φανερά. 'Εγὼ εἶμαι 'δὼ κι' έχω και τὸ Βασιλῆα με τὸ μέρος μου.

— 'Ο γερο-Δημήτρης Πετροπου- (λάκης, από τη Ράχη, ήταν μιά

ζωντανή καταβολάδα τοῦ Εἰκοσι- (ένα, ριγμένη μέσα στην Κρητική 'Επανάστασι. Κι' ή γιοῦς του ή

Λεωνίδας, ένας από τὸς λαμ- (πρότερος άξιωματικούς εκείνης της εποχής — ή Γκριτζόβαλης,

όπως τὸν έβγαλαν άργότερα, γιά νά τιμήσουν τη λαμπρή πολεμική

δράσι του στη Θεσσαλία. Με τὰ ίδια μανιάντικα έθελοντικά σώμα- (τα

έφυγε από τὸ Γύθειο κι' ή Γιωργάκης ή Κοσονάκος, ή Φω- (κάς.

Η ΚΡΗΤΗ βρίσκεται σ' έξοπ- (κωμό, οι φλόγες από τὸ 'Αρ- (κάδι

έχουν περάσει τώρα μέσα στην Κρητική θέλησι, μέσα στις καρδιές. Παντοῦ χτυποῦνται ά- (νελέητα. 'Ο Κορωνάιος, ή Γιάν- (ναρης

ή Χατζη-Μιχαήλ, οι Ζυμ- (πρακάκηδες, οι Πετροπουλάκη- (δες, οι Μανουσσογιαννάκηδες, οι

Κιρίρηδες, ή Κόρακας, οι μεγα- (λύτεροι καπεταναῖοι, κρατοῦνε στο ποδάρι όλο τὸν πλῆθυσμό.

Και μαζί με την Κρήτη, έχει ξεσηκωθῇ όλη ή άλλη 'Ελλάδα, ό- (λη ή ελεύθερη 'Ελλάδα, από την πρωτεύουσα ως τὰ μικρότερα χω- (ριά.

Μ' αὐτή την έγνοια κοιμούν- (ται, μ' αὐτή τη σκέψι ξεπνούν οι περισσότεροι 'Ελληνες.

— Τί νέα υπάρχουν από την Κρήτη;

— Πὼς πάει ή επανάστασις της Κρήτης;

— Πότε θά γίνῃ ή 'Ενωσις;

— 'Απ' όπου φαίνεται θάλασσα, χιλιάδες έλληνικά μάτια κυττά- (ν

τον όρίζοντα με καμῖο, λαχτα- (ρώντας νά άκούσουνε νέα από τὸ μεγάλο νησί, που ή θύλος του

τῶχει ζωμένο με φλόγες. Κι' ή- (κεῖ κάτω, τὰ παλληκάρια που πο- (λεμοῦν, άγναντεύουν τὸ έλληνικό

πέλαγος από τις άκρογιαλίες, περιμένοντας βοήθεια, πυρομαχι- (κά,

Τότε, έμπηκε μέσα στο θῦλο τοῦ Κρητικοῦ άγώνα και τὸ κα- (ράδι που ήταν γραμμένο ν' άνα- (νεύσῃ μιά μέρα τὸ όλοκαύτωμα

τοῦ 'Αρκαδιοῦ. 'Ε'Αρκάδις τὸ ώ- (νόμασαν κι' έκείνο, γιά νά δάλουν μέσα στη θάλασσα την ψυχὴ της

Μονίης.

— Όλη ή Κρήτη, όλη ή 'Ελλάδα τὸ περίμεναν σάν σωτήρα, γιά νά βοηθήσῃ την 'Επανάστασι. Τὸ ά- (γόρασαν οι 'Ελληνες της 'Αγ- (γλίας

γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. 'Ητα- (νε γρήγορο, στενὸ σ' άσπαθί κι' είχε έξῃ κανόνια. 'Από τὸ Λίβε- (ρ- (πουλ, πήγε στη Σύρα, που άπο- (τελοῦσε τὸ κέντρο μέσα σ' όλη

την προσπάθεια γιά την ένισχυ- (σι τοῦ Κρητικοῦ άγώνα, κι' από τη Σύρα στην Τήνο γιά ν' άγια- (στῇ.

— 'Επειτα άρχίζει ή δράσις του. Φορτώνεται πολεμοφόδια και τρώ- (φιμα

κάθε λογῆς, γιά νά τὰ πη- (γαίνῃ στην 'Επανάστασι και νά παίρνῃ από την Κρήτη γυναικό- (παι- (δα, γιά τὰ λιμάνια της 'Ελ- (λάδος.

Τὸ όνομα του σ' όλο γί- (νεται μαγικό, προφέρεται άπ' ό- (λους με τὴ δαδύτερη συγκίνησι.

— 'Ο Παράσχος τὸ κάνει τραγοῦδι:

Καλῶς ήρθες, Τουρκομάχο, της θαλάσσης μας πουλί, καλῶς ήρθες άπ' τὰ δόλια

και την Κρήτη την καλή...

— 'Ο 'Αγγελικάρας, ή 'Ορλώφ, ή Κουρεντής, οι καπεταναῖοι του, τὸ κυβερνοῦν, πότε με την τέχνη

τους και πότε με την άψηφισια τους.

— 'Όσπου ήρθε ή άρα της μοίρας, τότε πὼς θά γινότανε και τὸ νέο 'Αρκάδι, σάν τὸ παλιό, όλοκαύ- (τωμα.

— 'Ηταν μιά από τις πρώ- (τες μέρες τοῦ Αὐγούστου, στὰ 1867. Τὸ 'Αρκάδις, με καπετά- (νιο

τόν Κουρεντή, φτάνει και πάλι στην Κρήτη, στην 'Αγιά Ρου- (μέλη

τόν Σφακιών. 'Επειτα στὸ Πρέβελη, τὸν 'Ατ-Βασίλη. Τότε πέφτουν επάνου του τὰ τουρκικά

πολεμικά, που τὸ παραφλούσα- (νε,

τὸ γύρισε κατά τὰ βράχια τοῦ Σελίνου, νομίζοντας, πὼς έ- (τσι

θα μποροῦσε νά τὸ κρύψῃ ά- (πὸ τὸν έχθρό, από τὸ 'Ιτζεδίν, που όλο και κοντοζύγωνε. 'Αλλά

έκείνη τη στιγμή, τὸ 'Ιτζεδίν χτυπᾷ τὸ 'Αρκάδις με τὸ κανό- (νι

του και τὸ σπάζει τὸ δεξιό τροχό. 'Ο Κουρεντής τὸ ρίχνει επάνου στὸ τουρκικό και γιά λί- (γη

ώρα τὰ πληρώματα χτυποῦν- (ται με τὰ ντουφέκια τους από τὰ δύο αντίπαλα πλοία. Τότε ή

καπετανίος, κρατώντας τὸ τιμό- (νι τοῦ χιλιοτριπτημένου καραβιοῦ, τὸ πετᾷ επάνου στη στεριά, γιά

νά γλυτώσουν τὰ γυναικόπαι- (δα.

— 'Επειτα σηκώθηκαν φλόγες ά- (πὸ

τὸ 'Αρκάδις...

— 'Εκεῖ σκοτώθηκε, όπως τὸ

ΟΣΑ ΔΕ ΛΕΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΓΚΟΥΓΚΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

ΣΤΑ 1807, ή Βελή πασάς, γιοῦς τοῦ 'Αλή πασά, τὸ

πάρχεις τότε στὸ Μωριά, είχε φέρει στὸ σεράγι του ένα λιο- (ντάρι.

Κάποια μέρα, τὸ λιοντά- (ρι

έξφυγε άπ' τὸ κλουβί του και γυρόφερνε ελεύθερο μέσα

στην αλλη. Ποιὸς νά τολμήσῃ νά τὸ πιάσῃ ή και νά άναγ- (κασῇ

νά ξανάμπῃ στὸ κλουβί; 'Ο Βελής τότε, θυμήθηκε τὸς

φυλακισμένους χριστιανούς. 'Ο- (ποιος

άπ' αὐτοῦς κατάφερνε νά δαμάσῃ τὸ λιοντάρι, τὸν έταζε, δ- (τι

χάρη θά τὸ γύρευε. Πα- (ρουσιάζτηκε τὸ φυλακισμένος Χρήστος Γκούγκας. 'Ηταν κρα- (τούμενος,

γιατί, με μιά γροθιά, είχε σκοτώσει τὸν άγᾷ της Γα- (στούνης.

Δέχονταν νά δαμάσῃ τὸ λιοντάρι.

Ζήτησε νά τοῦ φέρουν δυὸ σφαγμένα και κομματιασμένα

κρίαρια. 'Ανέθηκε στη μάντρα της αλλη ή Γκούγκας κι' άρ- (χι- (σε

νά πετάχῃ στὸ λιοντάρι τὰ κομμάτια. Στὸ μεταξυ, κόσμος και κοσμάκης είχαν άνεβῇ στη

μάντρα και παρακολουθοῦσαν το

θερίο.

Τὸ λιοντάρι, με μιάς, κατα- (δρό- (χιζε

τὰ κρέατα, κι' όσο έ- (τρωγε

τόσο και ήμέρευε. Σὲ λί- (γο,

άρχισε, ήρεμο, νά κάνῃ δόλ- (τες

μέσα στην αλλη. 'Αφού πιά σάθηκαν τὰ κρέατα, ή Γκού- (γκας

πέταξε και τὸ κεφάλι άπ' τὸ

κρίαρι. Τὸ λιοντάρι έτρεξε και τὸ

άρπαξε. Την ίδια στιγμή γμή, ή Γκούγκας πηδάει άπ' τη

μάντρα και βρίσκειται καβάλλα στη

ράχη τοῦ θηριοῦ. Σαφηνά- (στηκε

έκείνο άπ' τὸ αναπάντε- (χο,

κι' άρχισε νά τρέχῃ μέσα στην αλλη

έξφερο, προσπαθών- (τας

νά γκρεμίσει από πάνω του τὸν

καβαλλάρη. 'Ο Γκούγκας, όμως, κρατιόταν καλά άπ' τη

χαίτη.

— Τὸν άλυσο!... Τὸν άλυσο, μωρὲ

παιδιά! φώναζε ή Γκού- (γκας.

Μά ή κόσμος, είχε σαστίσει.

— Ρίχτε μου, μωρὲ, τὸν ά- (λυσο!

Τὸν πετάζανε τότε την άλυ- (σί- (δα,

που την πέρασε γύρω άπ' τὸ

λαίμὸ τοῦ λιονταριοῦ. Την

άκρη την έδρεσε σ' ένα κοντινὸ

σιδεροπλάκο. 'Ετσι, κατάφε- (ρε

ή Γκούγκας νά δαμάσῃ τὸ

θερίο.

— 'Ο Βελής κάλεσε, άμέσως,

στὸ σεράγι του τὸν Γκούγκας και,

σάν τὸν αντίκρουσε, τὸν λέει:

— Σὺ 'σαι τὸ ασλάνι, όρὲ

Γκούγκας, σήμερα! Τί θέλεις νά

σοῦ χαρίσω, όρὲ;

— Τὴ λευτεριά, πασά μου.

— Αὐτῇ, την έχεις, όρὲ.

Μά τί άλλο; Θέλεις χρυσάφι;

— Μπᾷ! 'Εγὼ φτωχὸς γεν- (νῆ- (θκα,

φτωχὸς θά πεθάνω.

— 'Αμ' γύρευε, ντέ, κάτι.

Κρένε και θά γενῇ με μιάς, δ- (τι

πῆς.

Θαρετᾷ, τότε, τοῦ άποκρί- (νεται

ή Γκούγκας:

— Πασά μου, σ' ά θέλεις, θά

σοῦ γυρέσω νά δώσης λευτεριά

στὸς χριστιανούς, πούχεις κά- (τω

στὰ μπουντρούμια.

Τί νά κάνῃ ή Βελής, που εἶ- (χε

τάξει κάθε χάρη τοῦ Γκού- (γκας.

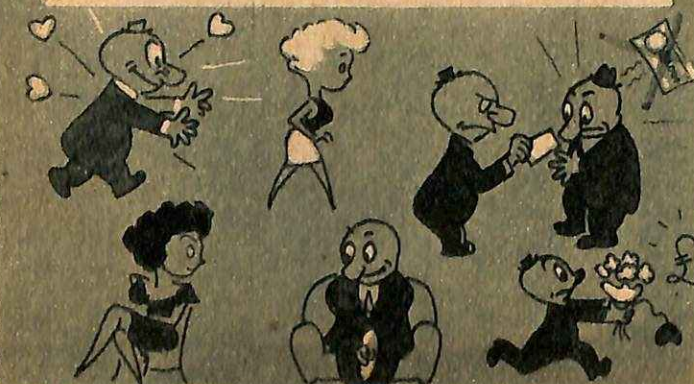
— Αναγκάστηκε νά δεχτῇ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Συναγερμός πολεμικός έσήμανε και πάλι κι' οι Έλληνες οι κυνηγοί, δλοι, μικρή μεγάλοι, με δίκανα, μονόκανα, γκρανδίκια, καραμπίνες παίρνουν εκ νέου τα δουνά, τα κοντινά και μακρινά, για νάβρουν πέρδικες, λαγούς, ζαρκαδία κι' ελαφίνες. Για εκατόμβες περρωτών πλάσουν καινούργια δνείρα και σχέδια καταστρώνουν, για τους λαγούς, παμπόνη κι' έχουν τέτοια πεποιθήσι, τέτοιο τουπέ και μένος, πού λές θα εξαφανίσουν των περρωτών τ'ό γένος. Και ξεκινούν δλοι μαζί, μοντέρνοι δόν Κιχώτες, πολύ πριν τα χαράματα, κι' όταν δέ θρουν θηράματα, άμέσως ξεθυμαίνουν σ' άμπέλια και στίς κότες. Κι' όταν, ξανά, στη βάση τους γυρίσουν κουρασμένοι, αν ψάξης μές την τσάντα τους την παραφουσκιωμένη, βρίσκεις σταφύλια, σέσκουλα, υτομάτες και πεπόνια. Τά πάντα βρίσκεις, δηλαδή, εκτός από τρυγόνια. Μά όταν σε λίγο θα τους δής και θα ζητήσης νέα, χωρίς να κοκκινίσουνε, με στόμφο θ' άπαντήσουνε: «τρυγόνια δέκα τέσσερα, όρνθκια δέκα ένένα». Μά υπάρχουν κι' άλλοι κυνηγοί, πολύ πιό πρακτικοί, πού κυνηγούν την πέρδικα την 'Αθηναϊκή. Σ' αυτό τ'ό σπόρ, ό έρωτας είναι ό οδηγός: πυροβολεί ή πέρδικα και πέφτει ό κυνηγός! Βγαίνουν και άλλοι κυνηγοί έχωάτως σ'τό παζάρι, πού κυνηγούν τ'ό θύμα τους για τράκα είκοσάρι, κι' άλλοι άκόμα πιό πολλοί, μεγάλη άλήθειά φάρα, πού με την καραμπίνα τους σκοτώνουνε τσιγάρα! Και θηλυκές βρίσκεις Νεμρώδ, με πείραν ούκ όλίγη. Αυτές συνήθως κυνηγούν μόνο χονδρό κυνήγι. Στά μπάρ τ' άριστοκρατικά στήθουν συχνά καρτέρι και περιμένουν να φανή ή εύκαιρία ή τρανή ένας πολύφενος γαμπρός, πού θα τις κάνη ταίρι... Και τόσοι άλλοι κυνηγοί κυκλοφορούν στην πιάτσα, πού ξέρουνε τά δόκανα να στήνουνε καπάτσα. "Όσο για τά θηράματα, πού βρίσκουν μές στην πόλι, είσαστ' έσείς, είμαι κι' έγώ, είναι κι' οι άλλοι δλοι....

—ΑΛΦΑ—

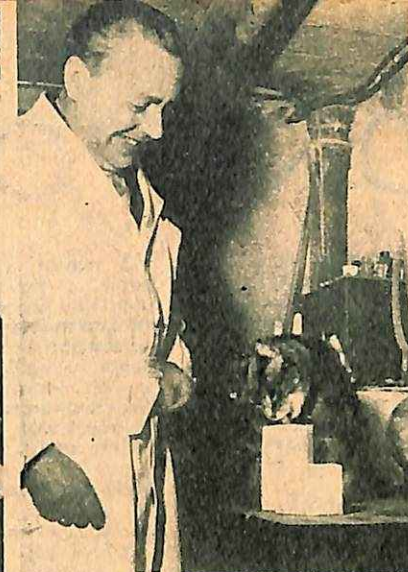
Τ'ό αλογάκι αυτό των 'Ιμαλαίων, τ'ό μικρότερο τού κόσμου, μετεφέρθη αεροπορικώς στη Νέα Υόρκη, όπου θ' παρουσιασθή σ' ένα τσίρκο. Έχει βάρος 30 μόνο κιλά, ύψος 28 πόντους και μήκος 76. Αγοράσθηκε 500 δολάρια (15.000.000 δραχμ.).

Ο άρχηγός τής άστυνομίας των νήσων Φίτζι, έφθασε σ'τό Λονδίνο για να συνεργασθή με τή Σκώτλαντ Γιάρντ. Φορεί σ'τόλη μέ... φουστα, όπως συνηθίζεται στον τόπο του, και είναι ακούρευτος, όπως οι κομποί Φιτζιανόι.

Στον διαγωνισμό τοξοβολίας, πού οργανώνουν κάθε χρόνο οι σπουδασταί τού Πολυτεχνείου σ'τό Παρίσι, έλαβε τ'ό πρώτο βραβείο ή Ζακελίν Μπουτάρ. Στή φωτογραφία, ή Μπουτάρ επιδεικνύει τήν τέχνη τής.

Ο Γάλλος χημικός κ. Βερμόν, επένεψε μέθοδο για τή στερεοποίηση τού γάλακτος με ύψηλή έσωτερική ψύξη. Τ'ό γάλα, έτσι, θα μοιράζεται σε κομμάτια. Λόγω τής χαμηλής θερμοκρασίας, προσυλλάσσεται από όλα τά μικρόδια.

Η ζωή μας ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

* Τους προσκόπους τούς γνωρίζετε από τ'ό χαρακτηριστικό πλατύγυρο καπέλλο και τ'ό γαλάζιο μαντήλι. Ξέρετε πόσοι είναι σ' όλη τήν Ελλάδα; Από στατιστική τού Σώματος Προσκόπων, συνάγεται ότι, πέρυσι, κάτω από τις προσκοπικές σημαίες υπηρέτησαν 35.032 παιδιά. Η κατανομή τους στις διάφορες ειδικότητες έχει ως εξής: Λυκόπουλα 9.804, πρόσκοποι 16.957, ναυτοπρόσκοποι 4.060, αεροπρόσκοποι 138, μεγάλοι πρόσκοποι (άνιχνευταί) 1.035 και βαθμοφόροι 3.038. Από τους προσκόπους αυτούς οι 7.000, περίπου, εύρισκονται στην περιφέρεια τής πρωτεύουσής.

* Κάθε άνδρας έχει σ'τό πρόσωπό του περί τις 24.000 ρίζες τριχών. Απ' αυτές ξεφυτρώνουν τά γένια. Άν, λοιπόν, οι άρρενες είμαστε λίγο έξυπνότεροι, θα μπορούσαμε να έχουμε ένα θετικό κέρδος από τήν τριχοφυΐα τού προσώπου μας. Ένας κουρέυς υπολογίζει, ότι κάθε άνδρας κόβει κάθε βδομάδα με τ'ό ξυρίσμα, τρίχες μήκους δύο χιλιοστών τού μέτρου από κάθε ρίζα. Στή διάρκεια ενός έτους θα είχαμε τρίχες 104 χιλιοστών ή 10½ πόντων. Δεκάμισι πόντους από μία μόνο ρίζα. Με έναν απλό ύπολογισμό βρίσκουμε ότι απ' όλες τις ρίζες μαζί τά γένια μας φθάνουν σε μήκος 2.520 μέτρων. Άν, λοιπόν, κάθε ευχίζόμενος, είχε επιχειρηματικό πνεύμα, αντί να κόβη και να... πετάη τά γένια, θα τά έμάζεψε και θα τά έμπορεύεταν. Φαντασθήτε, τί θα μπορούσε να σκαρώση με τόσες τρίχες, πού πάνε κυριολεκτικά... χαμένες.

Ο ΚΥΣΜΟΣ ΣΕ 7 ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΑ

ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ

Ο Σαλβατόρε Σκαντούρρα, ό «άνθρωπος — στρουθοκάμηλος» τής Κατάνης, ό όποιος, σ'τό καφενείο, πίνει με νυχέλια τ'ό όρεκτικό του και κατόπιν καταβροχθίζει τ'ό ποτήρι, τ'ό δίσκο και τ'ό τραπέζομάνηλο, έπαθε δυσπεψία, γιατί έφαγε μία χορτόσουπα! Οι είδικοί, πού άκτινογράφησαν τ'ό στομάχι του, διαπίστωσαν ότι τα γαστρικά υγρά του διαλύουν μέσα σε μιάν ώρα και τις πιό σκληρές πέτρες (πού τις καταπίνει συχνά), αλλά είναι άνίκανα να βοηθήσουν στην πέψη μίας χορτόσουπας! Τ'ό φαινόμενο αυτό, μένει άνεξήγητο σ'τους στομαχολόγους.

Η ΓΛΥΚΟΜΙΛΗΤΗ ΜΑΝΑΒΙΣΣΑ

ΜΙΑ μανάβισσα στην Κεντρική Άγορά τού Παρισιού, έχει προκαλέσει τ'ό φθόνο των συναδέλφων τής, γιατί έχει κατορθώσει ν' άποκτήση τεραστία πελατεία με τούς τρόπους τής. Γλυκομίλητη και πάντοτε γελαστή, ξέρει να κολακεύη τούς πελάτες και να τους πείθει ν' αγοράζουν λαχανικά από αυτήν.

«Πόσο είσαι χαριτωμένη, μικρούλα», λέγει σε μία κοπελίτσα. «Έλα εδώ, θα σου κάνω έκπτωση επειδή είσαι όμορφη», ή «Τ'ό στόμα σου είναι πιό κόκκινο από τ'ό κεράσι μου και γι' αυτό θα σου τά δώσω πιό φθηνά», ή «Πόσο είναι χαριτωμένα τά παιδάκια σου, κυρία μου, θα τούς κάνω ένα δώρο αν αγοράσης από μένα». Οι άλλες μανάβισσες διαμαρτυρήθηκαν στην Άγορανομία και κατήγγειλαν τήν γλυκομίλητη συ-

νάδελφό τους για άβέμιτο συναγωνισμό και ζήτησαν να τής άφαιρεθ ή άδειά. Η Άγορανομία, όμως, είχε αντίθετη γνώμη. Και ή Κεντρική Άγορά τού Παρισιού εξακολουθεί να διασκεδάζει με τήν πρωτότυπη μανάβισσα, πού κάνει χρυσές δουλειές.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΞΕΤΑΖΕΙ

Ο βασιλεύς τής Σουηδίας, είναι ένας εξαιρετικά μορφωμένος άνθρωπος, πού ενδιαφέρεται πολύ για τά εκπαιδευτικά ζητήματα και μία από τις προσφιλέστερες άσχολίες του είναι να παρακολουθή τις εξετάσεις σ'τά σχολεία. Πριν από λίγο καιρό παρακολούθησε σ' ένα γυμνάσιο θηλέων εξετάσεις Ιστορίας και έκανε ό ίδιος μία έρώτηση σε μία μαθήτριά:

— Ποιοι ύπηρεζαν οι μεγαλύτεροι βασιλείς τής χώρας μας;

Η μαθήτριά απήντησε:

— Ο Γουσταύος Βάζα, ό Γουσταύος Αδόλφος, ό Κάρολος 12ος, ό Κάρολος Ιωάννης Βερναδόττης και... ή Μεγαλειότης Σας.

— Εγώ; ρώτησε έκπληκτος ό βασιλεύς. Ποιό μεγάλο γεγονός συνδέεται με τ'ό όνομά μου, δεσποινίς;

Η μαθήτριά κοκκίνησε, έτραύλισε κάτι κι' έπειτα έβαλε τά κλάματα:

— Μεγαλειότητε, δέν ξέρω. — Μην κλάις, παιδί μου. Ούτε κι' έγώ τ'ό ξέρω, άλίμονο!

ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΟΥΝ

ΕΝΑΣ άμερικανικός οίκος καλλυντικών διέθεσε σ'τό έμπόριο, κόκκινο για τ'ό χείλι, πού περιέχει άρώματα φρούτων και δίνει σ'τό φιλμ τ'ό άρωμα και τή γεύσι φράουλας, πορτοκαλιού, λεμονιού, πεπονιού και ροδάκινου.

ΑΥΤΟΝ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑΣ

Η ΠΙΟ έκπληκτική περίπτωση άνθρωπίνης ματαιοδοξίας, είναι ενός κ. Σπένσερ, σ'τό Πίταμπουρκ των Ην. Πολιτειών. Ο άνθρωπος αυτός είχε τέτοια μανία να δλέπη παντού — και να τ'ό δλέπουν και οι άλλοι — τ'ό όνομά του, ώστε έγκάτεστησε σ'τό αυτοκίνητό του ένα σύστημα, με τ'ό όποιον οι τροχοί έτύπωναν σ'τό δρόμο τ'ό όνομά του. Ο κ. Σπένσερ κυκλοφορούσε διαρκώς με τ'ό αυτοκίνητό του και είχε γράψει έτσι παντού τ'ό όνομά του. Και ήταν περήφανος και εύτυχης — έως δτου ή άστυνομία τόν άνάγκασε να σταματήσει τή ματαιόδοξη αυτή αυτοδιαφήμιση.

ΦΛΕΡΤ ΚΑΙ ΡΟΧΑΛΗΤΟ

ΕΝΑΣ ζηλιάρης σύζυγος, σ'τό Σπάκντ τής Πολιτείας Ουάσιγκτων των Ην. Πολιτειών, υπέβαλε άγωγή διαζυγίου κατά τής συζύγου του, γιατί ροχαλίζει. Ζητούσε, όμως, τ'ό διαζύγιο όχι γιατί τόν ένωχλούσε τ'ό ροχαλητό τής γυναίκας του, αλλά για τόν εξής καταπληκτικό λόγο: ή γυναίκα του ήταν τηλεγραφητριά και ό ζηλιάρης σύζυγος τήν κατηγορούσε ότι προσποιόταν τήν κομισμένη και χρησιμοποιούσε τ'ό ροχαλητό τής ως... σήματα Μόρς, για να συνεννοηται με τόν έραστή τής, πού περνούσε απ' έξω!

ΠΗΡΑΝ ΤΟ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ

Η άμερικανική άστυνομία συνέλαβε τρία άτομα, πού είχαν άποπειραθή να άποσπάσουν 40.

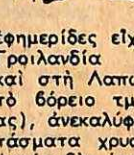
000 δολάρια από ένα τραπεζίτη. Όταν στην άνάκριση έρωτήθηκαν, γιατί είχαν ζητήσει 40.000 δολάρια και όχι κάποιο άλλο ποσό από τόν τραπεζίτη, απήντησαν: «Γιατί είδαμε, ότι ό ίσολογισμός τής Τράπεζας έδειχνε, ότι τ'ό πλεόνασμα τής τελευταίας χρήσεως ήταν 40.000 δολάρια».

της ανέφερε ότι τ'ό πλεόνασμα τής τελευταίας χρήσεως ήταν 40.000 δολάρια».

ΧΡΥΣΟΣ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

Οι Γερμανοί φοιτηταί έχουν μεταβλήθ, τούς τελευταίους μήνες, σε χρυσόθρες. Η δίψα τού χρυσού δέν τους σπρώχνει πρ'ός τήν Νότιο Άφρική ή τήν Καλιφόρνια, τούς κλασικούς τόπους τού κιτρίνου μετάλλου, αλλά πρ'ός τή Λαπωνία και τή Γροιλανδία, στην περιοχή τού Άρκτικού. Πράγματι, οι δανικές έφημερίδες είχαν γράψει ότι στή Γροιλανδία (πού είναι δανική) και στή Λαπωνία (πού άποτελεί τ'ό βόρειο τμήμα τής Φινλανδίας), ανακαλύφθηκαν πλούσια κοιτάσματα χρυσού. Έπειδή στή Δανία δέν υπάρχουν άνεργοι, ούτε χρυσόθρες, ή δανική κυβέρνηση εκάλεσε τούς Δανούς φοιτητάς να περάσουν τις θερινές διακοπές τους στή Γροιλανδία, όπου ν' αναζητήσουν χρυσό. Η πρόσκλησις αυτή, πού δημοσιεύθηκε στις δανικές έφημερίδες, είχε μιάν άπροσδόκητη συνέπεια: χιλιάδες Γερμανοί φοιτηταί πολιορκούν τά δανικά προξενεία και ζητούν θεωρησι διαβατηρίου για τή Γροιλανδία.

ΠΡΟΒΛΕΠΤΙΚΟΤΗΣ

ΕΝΑΣ ταχυδρομικός τού Σικάγου ώμολόγησε σ'τό δικαστήριο ότι έκλεψε 75 έπιταγές, συν-

ολικής αξίας 600 δολλαρίων, από συστημένες έπιστολές, αλλά έβεβαίωσε, ότι έστειλε πάντοτε 5 δολάρια, από κάθε έπιταγή πού εξαργύρωνε, σ'τόν ιερέα τής φυλακής για τήν βελτίωση τής θέσεως των κρατουμένων».

ΑΠΟΔΟΤΙΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΔΥΟ φίλοι, στην άμερικανική πόλι Μπατόν Ρουζ τής Λουιζιάνας, στοιχημάτισαν αν τ'ό κτίριο τού Καπιτωλίου τής Λουιζιάνας, πού είχε στοιχίσει 5.000.000 δολάρια, θα άνθξει ως τ'ό 2453, δηλαδή 500 χρόνια άκόμα. Τ'ό στοιχημά τους ήταν 2,5 δολάρια και θα τ'ό εισπράξουν οι κληρονόμοι τους τ'ό 2453. Τα χρήματα κατετέθησαν στην Τράπεζα με τόκο 4% και άνατοκισμό. Ξέρετε τί ποσό θα εισπράξουν οι κληρονόμοι — αν υπάρχουν τότε; 2.084.495.605 δολάρια και 22 σέντς!

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Σ' ΕΝΑ άστυνομικό τμήμα τής πόλεως Σπρηγκφίλντ τού Άλλινόις, έφθασε μία νύχτα ένας άγνωστος με τις πυτζάμες και, δείχνοντας σ'τόν αξιωματικό τής υπηρεσίας μία γυναίκα, πού τόν ακολουθούσε, είπε: «Η γυναίκα μου με έχει τρελλάνει με τή φλυαρία τής. Δέ μ' άφήνει να κοιμηθώ. Ήλθα να σάς παρακαλέσω να με κλείσετε άπόψε σ'τό κρατητήριο, για να μπορέσω να κοιμηθώ. Είναι ή μόνη λύσις». Ο αξιωματικός τής υπηρεσίας τόν λυπήθηκε τόσο πολύ, ώστε έξεπλήρωσε τήν έπιθυμία του.

Ο Γάλλος κωμικός Ζαν Ρισάρ μιμείται τέλεια τόν τ'όως βασιλέα Φαρούκ στην έπιθεώρησι «Πατατράκ», πού παίζεται τώρα σ'τό Παρίσι.

Η τραγουδίστρια Σέιλα Ο' Νέιλ (ύψος 1,68), παντρεύτηκε τόν ύψηλότερο άντρα τής Άγγλίας, τόν Τζο Λήντερ, πού έχει ύψος 2.20 μ.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ γλυστρούσε ανάμεσα στις λαμπερές φωτισκιάσεις της δύσης. 'Ο φθινοπωρινός ήλιος που δασίλευε, άναβε πολύχρωμες πυρκαγιές πάνω στον ούρανό, βάφοντας πορτοκαλιά και πράσινα τα συννεφάκια, πούχανε σκορπιστή άπάνω στο στερέωμα σαν κουρέλια από την πιο διάφανη έπουράνια μουσελίνα.

Ο δρόμος της Μαγκουφάνας ήταν άβυσσος! Δεξιά κι' αριστερά, πάνω στ' άμπέλια δασαίνανε τα καλογυμνώμενα τσαμπιά του ροδιτή και του σαββατιανού. 'Η πρώτη βροσιά τέλειους εποχής, νοτισμένη από κάποια μακρινή ψυχάλα, ποιος ξέρει! άπάνω σε ποιά πλαγιά της Πάρνηθας ή της Πεντέλης, τρύπωνε από τ' άνοιχτά τζάμια του ταξί κι' έκανε τ' Σταμίρη να ριγί... Μά, πιο πολύ τόν έκανε να ριγί ή εύτυχία!

Δέν ήταν δα και λίγο... Δίπλα του, κολλημένη έπάνω του, δρισκόταν ή Μαρίνα... 'Η Μαρίνα!... Τό μεγάλο σάρκινο όνειρο της ζωής του... 'Η γυναίκα που την είχε κάνει άπροσπέλαστη μεγαλειότητα ή έρωτευμένη του καρδιά... Δέν την είχε ποτέ νοιώσει άπόλυτα, σαν πραγματικότητα! μία ρόδινη όμιχλη όνειρου, την τύλιγε με άνάλαφρες γάδες, και τη χώριζε από τους κοινούς ανθρώπους. 'Ενα άέρινο φράγμα από σταβρά κι' άδυσωπτητα «όχι!» την έκλεινε άποφασιστικά μέσα σ' έναν άπρόσιτο μεσαιωνικό πύργο, μακριά από τα συννησιμένα πλάσματα της άνθρώπινης ρουτίνας...

Δέ βάφερε να προσδιορίσει γιατί την εί-χε από την πρώτη στιγμή λατρεύει! Γιατί είχε τα πιο όμορφα μάτια του κόσμου, ή γιατί του προσφερότανε σαν άπαγορευμένη κι' άπροσπέλαστη εύτυχία;... Την είχε γνωρίσει, ενώ όλα γύρω του, μέσα του, δροντοφωνούσαν: «Μή...». Όλα του τη στερούσαν, όλα του την άπαγορεύανε! και δέν έμενε να του την επιτρέψει παρά μόνον ό έρωτας, ό μικρός αυτός λευκόφτερος ζεμανφουτίστας, που σηκώνει μ' άδιαφορία τους πουπουλένιους ώμους του σε κάθε προτροπή του «πρέπει» ή σε κάθε άπαγόρευση της λογικής... Κι' ό έρωτας τους έδεσε. Κρυφά, σά γοητευτικός κακοποιός, ένδυνσε τα πρώτα τους καρδιοχτύπια. Γύρω τους, μέσα μάτια άνοιγμένα διάπλατα, σαν κάνεις πιστολιών, έτοιμα ν' άδειάσουν άπάνω τους τις σφαίρες του κουτσουμπολιού. Οι καρδιές τους, όμως δρόχανε τρόπο να μεταδύσουν τη συγκίνησή τους ή μία στην άλλη...

Μία ματιά, ένα φραστικό ύποπνο όμωμο, ένα έλαφρό πάτημα του ποδιού κάτω από το τραπέζι... Κι' ύστερα, ήρθανε κάποιες πιο συγκεκριμένες εϋδαιμονίες: 'Ενας χορός, —Α! τί φοβερή, τί άνυπόφορη εϋδαιμονία ν' άγκαλιάζει ό ένας τόν άλλο, χωρίς να δολακλώνει το άγκάλιασμα με άνεμπίδιστη όρμη!... — μία έκδρομή με συντροφιά αδιάφορων ανθρώπων, κάποιο γλεντάκι... Στο τέλος, δρισκόντουσαν πάντα μαζί — πρωί, βράδυ... Σταθερά, ή συνήθεια στερέωνε τους κρίκους πούχε σφυρηλατήσει ό έρωτας... 'Ο Σταμίρης είχε συνηθίσει να μη ζή χωρίς τη Μαρίνα, και ή Μαρίνα χωρίς τ' Σταμίρη... Τυπικές οι κουβέντες τους, μέσα σε άυστηρά φιλικά πλαίσια! κι' όμως, ξετρελαμένος ό έρωτας, μουρμούριζε στις άλυσσοδεμένες τους καρδιές τις πιο τρελλές προτροπές... Φοβερό τό μαρτύριό τους! Νά δρισκώνται δίπλα ό ένας στον άλλο, κι' όμως να τους χωρίζουν, άδυσωπτητα, όλόκληρα έτη φωτός! Διψασμένοι οι όργανισμοί τους ό ένας για τόν άλλο, δέν καταφέρνανε ποτέ τους να ξεδιψάσουν. 'Ενώ ή άσθητική έρωτική φλόγα τους προκαλούσε καινούργια δίψα, έρχότανε άσπαστο κι' άλύγιστο τό επρέπει για να τους εϋθυγραμμίσει στο έπιπέδο των τυπικών κι' αδιάφορων φίλων...

Παλαιώσανε τό γλυκό τους μαρτύριο, κι' από ψηλά τό φωτίζανε τ' άσπια της πιο παραπονεμένης σελήνης του καλοκαιριού... 'Υστερα — μοιραία... — τό καλοκαίρι τέλειωσε. Τού φθινοπώρου οι πρώτες άνατριχίλες ξεμαλλιάσανε τα ξερόκλαδα και την εύτυχία της καθημερινής επαφής τους. 'Ο Σταμίρης έφυγε πρώτος από τόν τόπο τού έρωτικού τους παραθερισμού. Κι' ή Μαρίνα, μένοντας μοναχή της, ξεσπασε σ' ένα θλιμμένο έρωτικό παράπονο, που τού τό ταχυδρόμησε στην 'Αθήνα:

«Τό φεγγάρι δγίκε πάλι άπόψε. 'Επαιζε κρυφτό με κάτι βαρειά φθινοπωρινά σύννεφα, που ζητούσανε καλά και σώνει να σκλαβώσουνε τ' άδέσμευτα άσπια του. Τό κτύπαζε από τη δερνάτα μου. 'Εκανε παγωνιά. 'Ημουν ντυμένη σχεδόν χειμωνιάτικα, κι' όμως τούρτουρίζα. 'Από μακριά, άκούγα τό άντίλαλο της τρικυμίας που ξεσπάζε στην άκρογιαλιά. Δέν είναι πολύς καιρός που σ' αυτή την ίδια άκρογιαλιά είχε ζητήσει καταφύγιο τό όνειρο κι' ό έρωας... Μπροστά στα μάτια μου, αυτή ή ίδια θάλασσα που σήμερα άφρίζει φουρτουνιασμένη, άπλώνονταν τότε γαλήνια κάτω από τα χάδια τού φεγγαριού... Οι ήχοι δλοι άκινήτουσαν δίπλα μας. Μακριά, πέρα από τη θάλασσα, τα φωτισμένα χωριουδάκια, μάς πληροφορούσανε πως άπάνω στη γή υπήρχαν κι' άλλα ανθρώπινα πλάσματα έκτός από μάς τους δύο... Τί πολύχη σιγή! Λες κι' ένας κόσμος όλόκληρος από διακριτικές μάγισσες είχε συγκροτήσει την πολυφώνια της σιωπής!... Μεθούσαν όλες οι αισθήσεις μας με τό έξαισιο μεγαλείο που πύκνωνε γύρω μας ή μοναξιά...»

«Πόσο γρήγορα πέρασε — άλίμονο! — ό καιρός... Πόσο βιαστικά ξεφτίσανε τ' ατλάζια του καλοκαιριού, και φέρανε τό φθινόπωρο και τό χωρισμό... Και τώρα έφυγες! Πήρες μαζί σου τό καλοκαίρι και τις έννοιαστές όμορφίες του...»

«Χτες τόλημνα να περπατήσω δίπλα στη θάλασσα. Δέν μπόρεσα ν' άναγνωρίσω τίποτα, ούτε θάλασσα, ούτε άμμουδιά... Γύρεψα τα ήμάτα μας στην ύγρη άκροθαλασσιά και δέν τα δρῆκα... Τάσθησε ή φουσκοθαλασσιά, άγαπημένε... Δέν κατάφερε, όμως, να σήσει και τη θυμωρή σου, που με δασανίζει σά λατρεμένος έ-φιάλτης, μέσα στο ίδιο αυτό τοπίο που τόκανε παράδεισο ή παρουσία σου, και τό άφησε κόλαση ή φυγή σου...»

Με πόση άπληστη χαρά τό είχε διαβάσει αυτό τό γράμμα τού έρωτικού σπαργαμού ό Σταμίρης! Τό είχε κυριολεκτικά ρουφήξει... Είχε πιή κάθε λέξη του με ήδονικό πόνο... Χωρίς να τό καταλάβει, όλόκληρο τό γράμμα αυτό του χωρισμού είχε άποτυπωθή άνεξίτηλα στην ψυχή του... Κι' ύστερα, είχε έρθει ένα άλλο, για ν' άποτυπωθή κι' αυτό:

«Σήμερα τό φθινόπωρο δανείστηκε τις χάρες του καλοκαιριού για να με ξετρελάνει. Λιγώτερο με πραγματική όμορφιά, και περισσότερο με νوستαλγία... 'Εδωξε, λοιπόν, τα σύννεφα από τόν ούρανό του και σκόρπισε άνάφελα χρυσάφια πάνω στη γή. 'Ανάφελος, γιατί ή σημερινή καλοκαιριάτικη παρένθεσις μ' έπνιξε μέσα στην περίτεχνη σκηνοθεσία της γοητείας, χωρίς — άλίμονο! — τό χαμένο πρωταγωνιστή της... 'Εσένα!... Βρέθηκα μόνη άνάμεσα σ' όλες αυτές τις όμορφίες που σπαταληθήκανε για να μου ύπογραμμίσουνε πιο σκληρά την έλλειψή σου... Πίσω από τα κλειστά μάτια μου περάσανε διαστικές και βασανιστικές οι εικόνες της καλοκαιρινής εύτυχίας μου πούχε σήσει... 'Ακουσα σιγανή τη φωνή σου μαζί με τού ζέφυρο τό μουρμούρισμα, δίπλα στο γρύλλου τη μελαγχολική μονωδιά, κοντά στον άπαλάτατο φλοίσβο της θάλασσας στην άμμουδιά... 'Εξησα για λίγο την άυταπάτη τού καλοκαιριού και τού έρωτα, που μ' είχανε κλείσει σφιχτά μέσα στα δελουδένια τους άγκαλιάσματα. Τού καλοκαιριού και τού έρωτα πούχουνε φύγει

για πάντα από κοντά μου, μαζί με τη χαρά... Ξανάνοιξα δακρυσμένα τα μάτια μου, και ξαναβρέθηκα μέσα στη μαγευτική άπάτη πούχε σκηνοθετήσει περίτεχνα τό φθινόπωρο για να με δασανήσει... 'Ο ζέφυρος, ό γρύλλος, ό φλοίσβος, ή φωνή σου — όλα λείπανε! 'Εμεινε μόνο μία παρωδία καλοκαιριού, που σκόρπιζε τα ξεφτισμένα: τού καλά ή πάνω στη δυστυχία της μοναξιάς μου...»

Κι' άργότερα, όταν τό φθινόπωρο έγινε χειμώνας, ξεπαγιασμένο τό χεράκι της χάραζε άπελπισμένες φράσεις:

«Τό γκρίζο τού ούρανού έγινε πιο σκούρο σήμερα. 'Η άπλη κατήφεια άλλαξε σε παγερή μαυρίλα. Φως από πούθενά — ούτε από τόν ούρανό, ούτε από την ψυχή μου... Δίπλα μου, ή τεχνητή θερμανσις, προσπαθεί να μου δώση κάποια βιομηχανοποιημένη θαλπωρή. Μου λείπει, όμως, — πόσο τό νοιώθω!... — ή πραγματική ζεστασιά της συντροφιάς σου, ό δίδυμος ήλιος των δελουδένιων ματιών σου, τό γλυκό καλοκαίρι της παρουσίας σου... Παγωνιά στη φύση, άγαπημένε μου, παγωνιά και στην καρδιά μου... 'Αν σ' είχα δίπλα μου, άς φουούζε όσο ήθελε ό βορράς κι' άς κατέδαν οι πάγοι! Κι' άς σβήνανε με ματιά όλα τα καλοριφέρ της γής! Μά νομίζω, πως είναι άνώφελες οι νουσταλγίες μου... 'Εσύ δέ θα ξαναβρεις... Μας χώρισε για πάντα ή ζωή... Τό νοιώθω καλά, άγαπημένε μου... Μας χώρισε σκληρά, χωρίς όλκτο, χωρίς έλπίδα για ένα καινούργιο ζωντανέμα τού έρωτά μας...»

Και περάσανε βαρείες κι' άδάσταχτες οι χειμωνιάτικες μέρες, γεμάτες από τό κρύο της εποχής και τού χωρισμού... Και στο πλησίασμα των έορτών, ή νουσταλγία της ύπαγόρευσε καινούργια πονεμένα ξεσπάσματα:

«Δέν υπάρχει τίποτα πιο μελαγχολικό, από τη μοναξιά, τις μέρες αυτές... Οι ψυχές αυτών που αγαπιούνται πρέπει νάναι άδελφωμένες, και τα χείλη τους ένωμένα να ύποδεχτούνε τη Γέννησι τού Θεού της 'Αγάπης... Κι' όμως, έγώ είμαι μόνη μου... 'Ασφυκτικά με τύλιγε ή μοναξιά και βασανιστική με πνίγει ή άναμνησις! Πέρσι, τέτοιο καιρό, σ' είχα δίπλα μου, σ' ένιωθα κοντά μου, ζούσα τό ρομάντζο της αγάπης μας άπληστα, μεθυσμένη από έμποδισμένη εύτυχία... Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, ρεβεγιόν — πόσες στιγμές μαγικές, μέσα στην άτμόσφαιρα της χαράς, μέσα στις νότες της όρχήστρας, μέσα στις εϋχές: «Χρόνια Πολλά!...» Και φέτος θ' άκούσω τις ίδιες εϋχές: «Χρόνια Πολλά!...» Μά γιατί πολλά, Θεέ μου;... Ποιός λόγος να ζή κανείς χωρισμένος από ό,τι λατρεύει, με την καρδιά του κομμάτι;... 'Αναμνησις παρηγοριά, θλιβερή μου εύτυχία, είναι τό να σε νοιώθω και σένα τόν ίδιο πονεμένο... Δέν μπορεί και για σένα αυτές οι μέρες να μην περάσουν γεμάτες μελαγχολικές άναπολήσεις... Τα κάλαντα, τα ρεβεγιόν, οι όρχηστρες, τα κέντρα, όλα θάναι γεμάτα από τόν πόνο τού χωρισμού μας... Γύρω μας θα περάσουν ένα σωρό αδιάφοροι άνθρωποι, που τό κέφι τους θα μάς προκαλέση άγανάκτησι και ζήλεια. Γιατί, νάναι οι άλλοι εύτυχημένοι, όταν έμεις ζούμε συγκρατημένα και δουδά τό πιο άδάσταχτο δράμα;...»

Και πέρασε κι' άλλος καιρός... Κι' ό σκυθρωπός χειμώνας ξανάειξε σε όλόφωτο καλοκαίρι, χωρίς, όμως, να φέρη την έννοια

τους... 'Ο έρωτάς τους γνώριζε, με σπανιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε τόν καιρό σπερνήθ... — Μ' αλήθεια, είσαι σύ;... — 'Ηταν αυτή. Είχε γίνει μικρούλα, κι' είχε τρυπώσει πειθήνια στην άγκαλιά του... Τό έξαισιο άρωμα τού πολυπόθητου κορμιού της, τού μεθούσε ως την τρέλλα τις αισθήσεις... — Στάσου... φώναζε βραχνά στο σωφέρ. Τό ταξί στάθηκε σε μία λουλουδιάσμενη έρημια. 'Ενα ύποχρεωτικό γκαρσόνι πλησίασε τό ζευγάρι.

— Θέλουμε να φάμε κάποιο μόνοι μας... τού έξήγησε χαμηλόφωνα ό Σταμίρης, ενώ ή Μαρίνα προχωρούσε ταραγμένη προς τό περιβάλλον, προσπαθώντας να καλύψη τό πρόσωπό της από τό γκαρσόνι... — Στο γυρισμό είχε πέσει πια ή νύχτα. Της Μαρίνας τό κεφάλι δάρανε κουρασμένα έπάνω στον ώμο του. Μηχανικά, τό χέρι του είχε περάσει πίσω της, χωρίς να τη σφίγγη. Και μέσα στην άποχαυνωμένη του ψυχή, άργοτερουσαν οι συλλογισμοί, γεμάτοι πικρή έκπληξι: «Ωστε, αυτό ήταν;... Και τό είχε τόσο ποθητό! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια σκληρής προσμονής, ή άπομνή του εύτυχία είχε σελαγίσει μακριά του,

Εκεί, μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, μόνη νιώτατες διαλείψεις, την όνειρεμένη εύτυχία... 'Ιδιότροπο μετέωρο ή χαρά, έκτελούσε με άπληστη λαχτάρα τα χείλη του στα δικά της. Τό φιλή τους ήταν χίλια φιλιά μαζεμένα, πούχανε

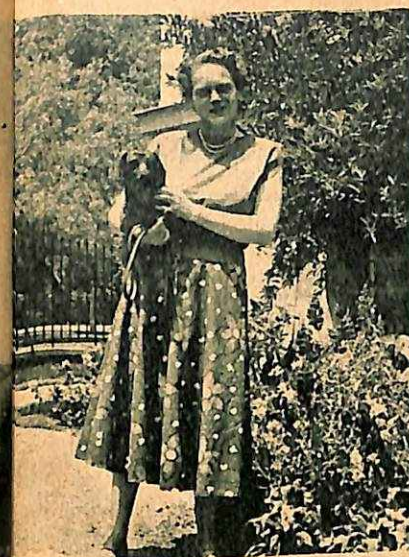
Η ΚΥΡΙΑ ΠΙΟΥΡΙΦΟΥ.
ή μέχρι πρό μινός πρέσβειρα τών 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Η ΚΥΡΙΑ ΧΟΥΓΚΕΝ
πρέσβειρα τής Νορβηγίας

Η κ. ΧΑΜΑΝΤΕ
πρέσβειρα του Λιβάνου.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΟΥΚΙ
πρέσβειρα τής Ελλάδας.

Η ΠΡΕΣΒΕΙΡΕΣ ΠΛΕΚΟΥΝ ΤΟ ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ

Η ΚΑ ΠΙΟΥΡΙΦΟΥ.

ΕΙΝΑΙ τώρα, ολόκληρος σχεδόν μήνας που έχει γυρίσει στην πατρίδα της και θα τη θυμάσαστε όλοι με αγάπη και νοσταλγία. 'Αρχίζουμε μ' αυτήν, όχι μόνον επειδή είναι η ίδια υποδειγματική σύζυγος, μητέρα, οικοδέσποινα και κυρία του κόσμου, κομψή και γοητευτική, αλλά, κυρίως, και γιατί εγγύρισε και αγάπησε τους Έλληνες όσο λίγοι ξένοι. Μας δέχτηκε δυο ημέρες πριν από την αναχώρησή της για τις 'Ην. Πολιτείες.

Χαίρομαι, μάς είπε η κ. Πιουριφού, που μου δίνεται η ευκαιρία, τώρα που πλησιάζει η ώρα να εγκαταλείψω την αγαπημένη μου Ελλάδα, να εκφράσω το θαυμασμό για την Αθήναια. Δεν την κάνει θαυμαστή μόνον η καρτερία της στο διάστημα του πολέμου και οι υπηρεσίες που προσέφερε στην πατρίδα της, αλλά και τα δσα καθημερινώς επιτελεί στον τομέα της κοινωνικής προνοίας, πράγμα που δεν παρατηρείται σε τέτοια κλίμακα στη χώρα μου. 'Ισως δε μένει στην Αμερικανίδα ο απαιτούμενος χρόνος, αφού, ακόμη και οι πλουσιότερες δεν έχουν τό λουσο της υπηρεσίας στο σπίτι τους. Γιατί, παρ' όλη την τεχνική πρόοδο, με την οποία είναι χτισμένα τα σπίτια μας, κακά τα ψέματα. Μπορεί ο μακαρίτης χιουμορίστας και καμικός Γουίλ Ρότζερς να χι πη, ότι οι Αμερικανοί, ύστερα από λίγα χρόνια, θα γεννιούνται μ' ένα μόνο δαχτυλό, ίσα ίσα για να πατάνε μ' αυτό τα κομπιά των διαφόρων μηχανημάτων, που σιγά—σιγά θα υποκαταστήσουν τον άνθρωπο, το νοικοκυριό, όμως, και η οικογένεια έχουν πάντα δάσανα και ευθύνες για κάθε γυναίκα... 'Οστόσο, τις Αθηνάιες, δεν μπορώ παρά να τις χαίρωμαι—να χαίρωμαι, επίσκεπτες, πρέδροι, γραμματείς, σύμβουλοι, εργαζόμενες γυναίκες, τα πρώτα Παριζιάνες σ' εμφάνισι, τα απογεύματα, στις δεξιώσεις, στα τσάγια και τα κοκταίλς.

ΠΕΝΗΝΤΑ έπτά χρόνια πέρασαν από την εποχή που ο Βλάσης Γαβριηλίδης, με άφορμή το δημοσιογραφικό πόλεμο, που είχε αρχίσει μεταξύ Ροίδη και Παρρέν, σχετικά με τη χειραφέτηση της 'Ελληνίδας, δημοσίευσε στην 'Ακρόπολις τη μελέτη του: «Γυναίκες». Σ' αυτήν, θέλοντας να δώσει μιαν εικόνα της κοσμικής κυρίας εκείνου του καιρού, ο Γαβριηλίδης έγραψε: «Ευπνάει το πρωί (σημειωτέον, ότι το πρωί της μεγάλης κυρίας είναι μάλλον μεσημέρι), τρώγει, δαίνει έξω, επανέρχεται, ξανατρώγει, ξανακοιμάται, ξαναθαίνει έξω, πάλιν επανέρχεται, νέον γεύμα, νέα έξοδος, νέα επάνοδος, νέος ύπνος. Την άλλη μέρα πάλι τα ίδια».

Πολλοί ισχυρίζονται, ότι και σήμερα οι περισσότερες από τις Αθηνάιες κυρίες, σπαταλούν άσκοπα τον καιρό τους, μεταξύ εμπορικών της οδού 'Ερμού και δεξιάσεων. Να είναι, άραγε, αυτή η αλήθεια; Την απάντησι, για να είναι αντικειμενική, μάς τη δίνουν, όχι Έλληνίδες, αλλά τέσσερις διαλεκτές κυρίες, οι γυναίκες των πρεσβευτών Αμερικής, 'Ελβετίας, Νορβηγίας και Λιβάνου. Και οι τέσσερις, όπως βλέπετε, προέρχονται από διαφορετικούς τόπους και αυτό δίνει, νομίζουμε, πρόσθετο ενδιαφέρον στις απόψεις τους.

Είναι, λοιπόν, να μην τις θαυμάζω κανείς;

Η ΚΑ ΧΟΥΓΚΕΝ

ΣΤΗΝ πόρτα της Νορβηγικής πρεσβείας, μάς υποδέχεται ο... Γκρήγκ. Η κ. Χούγκεν είναι ξεχωριστή πιανίστρια και βρίσκει μεγάλη ξεκούραση, παίζοντας τις μελωδίες του εθνικού συνθέτη της Νορβηγίας...

Καθισμένη τώρα στην αγαπημένη της γωνιά, κοντά στα μεγάλα παράθυρα, που βλέπουν προς την Ακρόπολι, η κ. Χούγκεν μάς μιλάει για την Ελλάδα και την 'Ελληνίδα. Στο τραπέζι, δίπλα της, προσέχω ένα μικρό αγαλματάκι, που παριστάνει το Διόσκουρο, και ένα δίδυμο: το θρυλικό πιά «Ζορμπά» του Καζαντζάκη, μεταφρασμένο στη γλώσσα του 'Ιπεν.

Όταν πρωτοδιάβασα, στη Νορβηγία, αυτό το μυθιστόρημα, λέει η κ. Χούγκεν, δρῆκα λίγο άπιστο τον ήρωα. Τώρα, όμως, που έχω την τύχη να είμαι στην Ελλάδα και γνώρισα το κλίμα σας, τον καταλαβαίνω τόσο πολύ, όπως, άλλωστε, και τις συμπατριώτισσές του, που δύσκολα τις βρίσκει κανείς στο τηλεφώνον. Αφού και μένα, τ' ομολογώ,

δε μου κάνει καρδιά να μείνω σπίτι. Κι' ός έχω από εδώ επάνω την Ιδανικότερη θέα της Αθήνας... 'Ομως, πρέπει ν' απαντήσω στο ερώτημά σας. Τις Αθηνάιες, λοιπόν, τις βρίσκω πραγματικά γοητευτικές. Παρακολουθώ πόσον όρατα εργάζονται στα κοινωνικά ιδρύματα. Αλλά και πόσον όρατα ντύνονται. Στην πατρίδα μου, η γυναίκα δεν έχει τον καιρό να απασχοληθῇ τόσο έντατικά με την κοινωνική ζωή. Το νοικοκυριό, το μέγαλωμα των παιδιών και παραπάνω από όλα η δουλειά της—γιατί δεν υπάρχει γυναίκα που να μην εργάζεται και να μη βοηθάει και οικονομικά τον άντρα της. Η έθελοντική εργασία δεν είναι, έξ άλλου, τόσο διαδεδομένη εκεί, γιατί, για τους άπόρους, όπως και για τα παιδιά, φροντίζει το κράτος... Ούτε και έχει, όμως, η κυρία του Όσλο, την ευκαιρία να διασκεδάσει, όπως η Αθηνάια. Ζήτε σε τόσο εύλογη από τη φύσιν...

Η ΚΑ ΣΤΟΥΚΙ

ΜΟΥΣΙΚΗ μάς υποδέχεται και στην 'Ελβετική πρεσβεία. Η κ. Στούκι, καθισμένη στο «λίβινγκ-ρούμ», του καλαίσθητου σπιτιού της, ακούει το κοντσέρτο για πιά-

νο και όρχήστρα του Μπράμς.

Η κ. Στούκι έχει συνδεθῇ στενά με τις Αθηνάιες, όλα αυτά τα χρόνια που ο σύζυγός της είναι πρεσβευτής στην Ελλάδα.

Την πολύτιμη εργασία της Αθηνάιας, λέει, είχα την ευκαιρία να την εκτιμήσω ιδιαίτερα τον καιρό του πολέμου και στα δύσκολα χρόνια της κατοχής. Πρέπει, όμως, να τανίσω, ότι η Αθηνάια, όπως τότε έτοι και τώρα, δίνει όλο τον εαυτό της, για να συντελέσει στο κλείσιμο των πληγών, που άφησε ο πόλεμος στη δορασμένη Ελλάδα.

Η ΚΑ ΧΑΜΑΝΤΕ

ΣΤΗΝ πρεσβεία του Λιβάνου, δε μάς υποδέχθηκε μουσική αλλά τόν... Παρίσι. Η κ. Χαμαντέ, Γαλλίς την καταγωγή, είναι ο αντιπροσωπευτικός τύπος της κομψής Παριζιάνας. Έτσι, έχει ιδιαίτερη σημασία η γνώμη της, ότι οι Αθηνάιες μπορούν κάλλιστα να συναγωνιστούν τις κομψότερες γυναίκες του κόσμου. Η κ. Χαμαντέ προσθέτει: «Μάλιστα, η Αθηνάια έχει προσωπικότητα στο ντύσιμό της. Ξέρει πάντα να διαλέξει αυτό που της πηγαίνει. Δυστυχώς, δεν έχω πολύ καιρό στη χώρα σας, ώστε να γνωρίσω όλη τη δράσι, στον κοινωνικό τομέα, της Αθηνάιας. Μπορώ, όμως, να πω, ότι βρίσκω πάρα πολλά κοινά μεταξύ των γυναικών του Λιβάνου και της Ελλάδος. Ξέρετε, και οι Λιβανέζες κέρδισαν πολλές νίκες τελευταίως. Πήραν και δικαίωμα ψήφου. Έχουμε πάμπολλες λατρούς, δικηγόρους και πολλές εκλεκτές καλλιτέχνιδες.

Συμπέρασμα: Η Αθηνάια δε συγκαταλέγεται μόνο ανάμεσα στις κομψότερες και καλύτερα ντυμένες γυναίκες του κόσμου, αλλά και διακρίνεται για τη ζηλευτή επιδοσί της στον τομέα της κοινωνικής προνοίας. Άρα, αν έγραφε σήμερα ο Βλάσης Γαβριηλίδης, για την Αθηνάια, δε θα μπορούσε να ισχυρισθῇ, ότι: «έκάστη κυρία, έξ ημέρας φωνίζει και την έβδομη δέχεται».

ΝΙΚ. Θ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

5 ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΒΩΤΗ

Ο γνωστός θεατρικός συγγραφέας, ο δημιουργός του «Παπαγάλου» και τόνων άλλων μεγάλων επιθεωρησιακών επιτυχιών, κ. Αντώνης Βώτης, είχε πάλι μια φορά με κάποιο θίασο στο Κάιρο. Καί, φυσικά, μία από τις πρώτες του δουλειές εκεί, ήταν να επισκεφθῇ τις πυραμίδες. Εκεί, υπάρχουν πάντα συμπαθητικά άραπάρκουν πάντα δίνεις κάτι, και πάλι, που τους δίνεις κάτι. Εσκαρφαλώνουν στις πυραμίδες. Σκαρφαλώνουν στον Βώτη: να τέτοιο πλησίασε τον Βώτη: —Κύριε... Μου δίνεις δέκα γρασία ν' ανέβω και να κατέβω στην πυραμίδα; Κι' ο Βώτης: —Όχι, χρυσέ μου. Θα σου δώσω πέντε ν' ανέβεις μόνο!

Κι' άλλο του Βώτη, που όπως είναι γνωστό, θεωρείται πολύ... χουζουρλής. Μία φορά ήτανε άραπάρκουν στην Εταιρία 'Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων. Άντίπαλοι ο Πολύβιος Δημητράκουλος κι' ο Γεώργιος Πάπ. Ο Βώτης έβλεπε άνθρωπος του Δημητράκουλου, γι' αυτό έξεπλάγησαν όλοι όταν τον είδαν να γράφει στο ψηφοδέλιό του τον Πάπ. —Βρέ Άντώνη!... —Τί; —Πάπ έψήφισε; —Ναι. —Μά έσύ δεν ήσουν με τον Δημητράκουλο; —Ναι, χρυσέ μου, αλλά που να κάθεται κανείς τώρα να γράφει τον Δημητράκουλο!

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ θεατρικός συγγραφέας και δημοσιογράφος, ο μοναδικός χιουμορίστας Δημήτρης Γιαννουκάκης, συμβαίνει να είναι, λίγο—πολύ, ίδιος με τον Μιχάλη του γνωστού «Τίγκα» με άλλα λόγια γούλια. Μία μέρα, λοιπόν, που ανέβαινε στο τράμ, κάποιος άλλος επιβάτης ενοχλήθηκε: —Μά, βρέ άδελφέ, γιατί να υπάρχουν τόσο χονδροί άνθρωποι; Κι' ο Γιαννουκάκης με την καταπληκτική του έτοιμότητα: —Για να υπενθυμίζουν σε μερικούς νάναι περισσότερο.....

ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

ΚΑΠΟΙΑ φορά, ο θίασος του Περικλή Γαβριηλίδη, που έκανε ένα μεγάλο τουρνέ τότε σ' όλη την Ελλάδα, έπρόκειτο να έμφανισθῇ και σ' ένα μικρό θέατρο κάποιος άσημαντης επαρχιακής πόλεως. Ο θεατρώνης πλησίασε το άπόγευμα τον Περικλή και του ζήτησε πληροφορίες για το έργο, που έπρόκειτο να παίξουν: —Είναι όραίο, κύριε Περικλή;

—Άριστόνρημα! —Θ' άρέσει; —Μωρέ θα γίνη σεισμός.

Αυτό το «θα γίνη σεισμός» είναι μία γνωστή θεατρική έκφρασις, που σημαίνει ότι το έργο θα ένθουσιάζει. Αύτη την έκφρασις δεν την ήξερε ο άγαθος θεατρώνης, που το βράδυ παρα-

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝΝΑΣ ΑΝΝΙΝΟΥ

Η ΜΑΡΙΑΝΝΑ Άννινου, κόρη του άλησμόνητου Μπάμπη Άννινου, φαίνεται ότι έχει κληρονομήσει από τον πατέρα της όλη την πλούσια σατιρική του φλέβα. Η Μαρριάννα είναι τώρα συνταξιούχος ήθοποιός και ζή—τρόπος του λέγειν— από την άσημαντη σύνταξί της, για την όποια παραπονιέται συνεχώς: —'Αν είναι δυνατόν, να λέγεται σύνταξις αύτή. —Γιατί; Είναι μικρή; —Μικρή λέει! Είναι τόσο μικρή, που άπορώ πώς δεν την... έβιασε ο Κωνσταντινίδης!

Κι' άλλο της Μαρριάννας Άννινου: —Ένας φτωχός κι' άσημαντος ήθοποιός των μουλουκιών, ο Μιχαήλ Μιχαήλ, πέθανε. Μεταξύ των τριών ή τεσσάρων άνθρώπων, που πήγαν να παρακολουθήσουν την κηδεία του, ήτανε κι' η Μαρριάννα. Όταν γύρισε από την εκκλησία, κάποιος θεατρικός την ρώτησε πώς ήταν η κηδεία του Μιχαήλ. —'Α, δεν βαρύνεσαι... Δεν ήτανε τίποτα. —Δεν είχε κόσμο; —Πολύ λίγο. Τόσο λίγο, που παρά λίγο... ν' ανάβληθῇ!

κολουθούσε κι' αυτός, μαζί με τους άλλους θεατές, την παράστασι. Σε μία στιγμή, όμως, εκεί κοντά στο φινάλε της δεύτερας πράξεως, άρχισε να γίνεται πραγματικός... σεισμός. Οι θεαταί έντρομοι σηκώθηκαν από τις θέσεις τους για να τ' σκάσουν, αλλά επενέβη ο θεατρώνης και, χαμογελαστός, τους καθησύχασε: —Μην κάνετε έτσι, βρέ παιδιά. Δεν είναι τίποτα. 'Ο Περικλής τον κάνει τον σεισμό. Μου τώπε το άπόγευμα.

Κι' επειδή οι δονήσεις εξακολουθούσαν, γύρισε προς την σκηνή: —Σταμάτα, κύριε Γαβριηλίδη... Σταμάτα, γιατί οι άνθρωποι τρομάζουν και θα μάς φύγουν. Χωριάτες, βλέπεις, δεν καταλαβαίνουν από τέτοια πράγματα.

Ο Πορτογάλος ταξιδεύει...

ΠΑΡΙΣΙ, Αύγουστος.

ΑΠΟ τη Ρώμη στη Βενετία είναι περίπου 6 ώρες. Φθάσαμε κατά τις 3 το απόγευμα. Είναι ένας τόπος που πρέπει να τον δει κανείς. Δεν υπάρχει πουθενά κάτι παρόμοιο. Το Άντακτο των Δόνηδων, θαύμα όμορφης, αρχοντίας και συντηρήσεως. Μέσα στις άπεραντες αίθουσες νομίζεις ότι από κάπου θα ξεπροβάλλει κανένας Ένετος αξιωματούχος — ίσως κι' αυτός ο Δόγης. Μια πόρτα μπροστά μου γράφει: ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΔΕΚΑ. Μπαίνω μέσα με κάποιο δέος και με εξημένη τη φαντασία μου, περιμένοντας να δω τους 10 ανωτάτους δικαστές της Βενετίας να απαγγέλλουν κάποια άδικη θανατική απόφαση. 'Αντί γι' αυτούς βλέπω καμιά δεκαριά ξεβράκωτους κοκκινομάλληδες Γερμανοστριακούς τουρίστες, με κάτι τόσοσους άγριοτριχάρες στα πόδια τους.

Το μεσημέρι δοκίμασα την τύχη μας στο ρεστωράν, άλλ' ούτε εδώ μ' έχαμογέλασε. 'Ο λογαριασμός στά ύψη πάλι. Για να ικανοποιήσω, δηλαδή, κανείς δλες τις απαιτήσεις του στομάχου του, πρέπει να είναι τουλάχιστον άνηψούδι του Ροκφέλλερ. Λέω, λοιπόν: Πού θα πάη αυτή η δουλειά; Κάτι πρέπει να γίνει. 'Αλλο δεν είναι: Θα πάρω ένα καλάμι κι' ένα άγκιστρο κι θα τήν άράξω στο Κανάλ Γκράντε, μπας και πιάσω κανένα ψάρι να φάμε το βράδυ.

Και πράγματι, ψάρι φάγαμε το βράδυ, αλλά... στο ρεστωράν.

Ένα από τα πιο φημισμένα αξιοθέατα της Βενετίας είναι η Γέφυρα των Στεναγμών. Στάθηκε άπέναντι και τη φωτογράφησα. 'Επειτα έκλεισα τα μάτια μου και άναπολούσα δλους αυτούς τους δύστυχους που την πέρασαν.

Η έκκλησία του 'Αγίου Μάρκου άραισάτη άπ' έξω, όχι τόσο και μέσα. 'Αναρίθμητα κυκλοφορούν στη θαυμασία πλατεία του 'Αγ. Μάρκου. 'Ιταλικά δεν άκούς πουθενά. Πρώτη κυριαρχούσα γλώσσα είναι η περιστερική και κατόπιν έρχεται η άγγλική.

Οι πονηρές όρέξεις του στομάχου μου με παρακινούσαν να ξεμοναχιάσω κανένα (περιστέρι, όχι 'Εγγλέζο) και να το τσουβαλιάσω. Δεν έτόλμησα, όμως. Φύγαμε από την 'Ιταλία με θαυμάσιες εντυπώσεις. 'Ιδίως από τους ανθρώπους. Πολιτισμένοι, πρόθυμοι, έξυπνoι, εύθυμοι, ευγενείς. Με το «γκράτσια» διαρκώς στο στόμα.

Μπαίνοντας στη Γαλλία, στο μεθοριακό σταθμό της Modane, έφантаζόμουν ότι το «μερσί» θα

CABARET

αντικαθιστούσε άμέσως το «γκράτσια». 'Όμως όχι. Στο τραίνο και στους σταθμούς τέτοια λέξι δεν την άκουσα. Φαίνεται ότι από τη μεγάλη έξαγωγή του «μερσί», που έκαναν οι Γάλλοι στην 'Ελλάδα, δεν έμεινε γι' αυτούς τίποτα.

Φθάσαμε στο Παρίσι άργά το βράδυ. Την επομένη το πρωί η πρώτη μου δουλειά ήταν να πάω στο Μουσείο του Λούβρου. Στην είσοδο σε υποδέχονται, δεξιά κι' αριστερά, διάφορα μπρουντζίνα άγάλματα, αντίγραφα γνωστών άγαλμάτων. Και ψηλά στο κεφαλόσκαλο, ούτε μέσα στο Μουσείο, ούτε έξω, άπάνω σε μία μαρμάρινη πλώρη άρχαίου πλοίου, είναι η δική μας Νίκη της Σαμοθράκης. Φαίνεται ότι κάποιος Γάλλος σοφός, θα έδιότασε σε κανένα άρχαίο μάρμαρο ότι η Νίκη της Σαμοθράκης ήταν στα νεάντα της Συμωρής με λιβρέα και άνοιγμένη όμπρέλλα σε κέντρο διασκεδάσεως. Και την έβαλαν εκεί με τ' άνοικτά φτερά της, για να καλή τους περαστικούς να μπουν μέσα να δουνε τα άλλα άριστουργήματα.

Πριν άνεβούμε τη σκάλα, άριστερά στο Ισόγειο είναι οι αίθουσες των γλυπτών άριστουργημάτων δλου του κόσμου. 'Εκεί κάτω είναι ένας άλλος ΟΗΕ με πλήθος γυμνών άντιπροσωπειών άπ' όλα τα μέρη της ύφης: 'Αρχαίοι Αιγύπτιοι, 'Ελληνες, 'Ασσύριοι, Βαβυλώνιοι, Ρωμαίοι, 'Ινδοί βρίσκονται όλοι παρόντες μέσα σε μία άτέρμονα συνεδρίαση. Είναι όλοι χωρίς άκουστικά, διότι έπίσημος γλώσσα εκεί κάτω είναι η γλώσσα της σιωπής. Γι' αυτό, ίσως, στο Λούβρο βασίλειει αιωνία ειρήνη.

'Αρχηγός της ελληνικής άντιπροσωπείας εκεί είναι ή 'Αφροδίτη της Μήλου. Μεταξύ μας, σε κακά χάλια ή δόλια. Το μάρμαρό της είναι μαυρισμένο, με πολλές κακώσεις και έκδορές, έκχυμώσεις από άπρομελέτητα τραύματα, όπως θα έλεγε ένας δικός μας ιατροδικαστής. 'Από καλλονή, δέ νομίζω ότι θα τα κατάφερνε να συγκινήσει το Μαρμάκη και να τήν βγάλη μία από τις 11 έπικρατέστερες.

Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗΣ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥ

Θέλετε να προκόψετε στις δουλειές σας; 'Ακολουθήστε πιστά τις δέκα αυτές εντολές, που διέτυπωσε, τελευταία, το συμβούλιο των καθηγητών της 'Εμπορικής Σχολής του 'Αγίου Φραγκίσκου:

1.—Να μην περιμένεις να έλθουν οι άλλοι σε σένα: να πηγαίνεις έσύ σ' αυτούς.

2.—'Οταν ανταγωνίζεσαι τους άλλους, άφηνέ τους πάντοτε να πιστεύουν, ότι είναι λίγο έξυπνότερά σου. Κατόπιν, να εργάζεσαι όσο μπορείς πιο έξυπνα, για να τους άποδείξεις, ότι δεν είναι πιο έξυπνοι από σένα.

3.—'Αν δεν έχεις χρήματα ή πίστωση, να χρησιμοποιήσης ως κεφάλαιο την προσωπικότητά σου. Καμιά φορά ή προσωπικότης άποδίδει.

4.—Να μην αφήνεις κανένα—πρό πάντων τόν έαυτό σου—να σε κολακεύη.

5.—Να κρατάς για τόν έαυτό σου τα βάσανα της εργασίας σου. Κανένας δεν συμπαθεί εκείνους που έχουν βάσανα—πρό πάντων οι Τράπεζες.

6.—Να μη φοβάσαι να κάνεις μεγάλα όνειρα. Δε θα σε δλώψη άν όνειρευθής, ότι έχεις ένα σιδηρόδρομο, έστω κι' άν όλοευσαι, για την ώρα, μ' ένα φορτάκι.

7.—Να κάνεις φίλους. Να θυμάσαι, όμως, ότι και οι καλύτεροι φίλοι θα σε εγκαταλείψουν, άν τους χρησιμοποιήεις πάρα πολύ συχνά.

8.—Να είσαι θετικός και άκριβής μέχρι σχολαστικότητας και δέ θα μετανοιώσης.

9.—Να ζητάς συμβουλές, αλλά ν' άποφασίζεις έσύ ό τός.

10.—Να κρατάς πάντοτε την άξιόπρεπείά σου. 'Ο κόσμος σεβεται τόν άνθρωπο, που είναι εύθής και περήφανος.

ΓΕΡΑΜΑΤΑ

ΣΤΗ Βέρα Κρούζ του Μεξικού, ό Μανουέλ Ροδρίκεθ Λοπέθ, 103 ετών και ή Ούρσουλα Μενδέθ, 82 ετών, παρουσιάστηκαν στο ληξιαρχο και ζήτησαν να παντρευτούν, έπειτα από συμβίωση 62 ετών. Το ζευγάρι είπε ότι ό κύριος λόγος που άποφάσισαν να παντρευτούν ήταν για να νομιμοποιήσουν τις δυο κόρες τους, ηλικίας 58 και 56 ετών.

Η άστυνομία της πόλεως Σάν 'Αντόνιο στο Τέξας χώρισε δυο γυναίκες που είχαν άναστατώσει τη γειτονιά με ένα όμηρικό καυγά. 'Η μία κατηγορούσε την άλλη ότι έπινε κι' ότι προσπαθούσε να της ξελογιάσει τόν άντρα της. 'Η πρώτη ήταν 82 ετών και ή δεύτερη 91.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—'Η Λιάνα Καραλή έξομολογείται στην άδελφή της, ότι τήν τρομάζει ή έρωτική έπιθεσις του γιατρού Βλάντου και, άκόμα περισσότερο, το γεγονός ότι ό άντρας της, ό Γιάσος, δεν έχει παρατηρήσει τίποτα από την «ένοχλητική» αυτή Ιστορία... 'Ο χειμώνας έχει έλθει. Οι μεγάλες νύχτες του, μέσα στο Κονάκι, είναι γεμάτες άνία και πλήξη. 'Ο Γιάσος, προσπαθώντας πάντα, για το χτήρι της Λιάνας, να διασκεδάση τη μονοτονία της ζωής τους, έτοιμάζει μία νέα έκδρομή για να κυνηγήσουν άσδούς.

80Ν. Πήγε κοντά τους και τους εξήγησε, ότι ή θηλυκιά του άσδου δέ γεννάει στο λαγούμι που ζή, μέσα στην ύγρασία των χωραφιών, μα προτιμάει και γυρεύει μέρος πιο ζεστό—να, σαν αυτή την κουφόλα!—που τήν ετοιμάζει και τήν κάνει φωλιά για τα μικρά της... Τους πήγε κοντά στην κουφόλα και τους έδειξε μία τρύπα:

—Γηράτε—τους είπε—άπό δουγιά μπαίνει!... Τώρα πρέπ' να ιδούμι κι' άπό πού θγαίν'!... Γιατί το ζ'λάτι είναι πουνηρό, μαθές... Κι' έχει πάντα δυο τρύπες για καλό και για κακό...

Έψαξε κάμποσο και τέλος άνακάλυψε και ή δεύτερη τρύπα:

—Τώρα θάν το πιάκουμι με τα χέρια!—Πώς; ρώτησε ή Λιάνα, περιέργη.

—Κάνε, κερά μ' ύπεμονη... Θα ιδής...

Πήγε και πήρε, από την πιο κοντινή άποθήκη, άχαρα, γέμισε την κουφόλα. Έφραξε με πέτρες τη μία τρύπα, στάθηκε μπροστά στην άλλη, με το χέρι του τυλιγμένο σ' ένα χοντρό πανί κι' έβαλε φωτιά στ' άχαρα. Το ζώο, στενωχωρημένο άπ' τον καπνό δοκίμασε να δη από τη μία τρύπα, τη θρήκε φραγμένη κι' όρμησε στην άλλη. Μόλις, όμως, έβγαλε το κεφάλι του, ό κύρ Τέγος τ' άρπαξε από το σβέρκο και το τράβηξε δεξά. Το ζώο περασπίστηκε τόν έαυτό του. 'Ηταν ένα ζουλάτι στενόμακρο, με κοντά, μα δυνατά πόδια.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΜΟΙΡΑΣ (Ουάντι Φαράν)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

δια, ώπλισμένα με νύχια μεγάλα σαν της άρκουδας, που τάμπηξε στο πανί, το τυλιγμένο στο χέρι του κύρ Τέγου, χωρίς να βρούνε τη σάρκα... Το ένα, όμως, άπό τα δόντια του, τα σουβλερά και πεταχτά κάπως, σαν του κάπρου, πρόλαβε και τόμπηξε κοντά στο μεγάλο δάχτυλο του χεριού και τόν πήρανε τόν κύρ Τέγο τα αίματα:

—Του διαόλου το ζωντανό—φώναξε—μ' έφερε στο δάχτυλό!...

'Ο Μπόθας έτρεξε μ' ένα σακκί, το βάλανε μέσα, το δέσανε σφιχτά και τ' άφησαν να παραδέρνη. Πλύνανε, με σπύρτο, τη λαβωματιά του κύρ Τέγου, που φτιάσαν επίδεσμο και έξακολουθήσαν το κυνήγι τους. Τα σκυλιά βγάλανε άλλους δυο άσδους ως το μεσημέρι, που τους χτυπήσανε με τα ντουφέκια. 'Η αίχμαλωτισμένη θηλυκιά γεννήσε στην αυλή του Κονακιού, σε μία μεγάλη κλούβα, που της είχαν φτιάσει. Μα τα μικρά, σε λίγες μέρες, ψόφησαν, όπως ύστερα κι' ή μάνα.

'Η Λιάνα δεν ξαναδηήκε μαζί τους, σ' αυτό το μονότονο κυνήγι. Κι' δλη μέρα καθόταν με τη συντροφιά της θειά-Σμαράγδας, που δεν μπορούσε ν' αλλάξει ούτε μία λέξη, γιατί ήτανε πια διδύλο χιλιοδιασμένο γι' αυτήν. 'Ο Γιάσος, μετά το κυνήγι των άσδών, έπιασε, στους μεγάλους φρουτοκήπους τα κλαδέματα και τα ραντίσματα των δέντρων με «χειμερινούς πολτούς». Δεν άδειάζε ούτε να φάη:

—Χρυσό μου παιδί—έλεγε κάθε τόσο στη Λιάνα—καταλαβαίνω, τραβάς μεγάλες πληρώρες... Μα τι θες να κάνω;... 'Αν δε σταθώ πάνω από το κεφάλι τους, δέ γίνεται δουλειά... 'Οχι πως οι άνθρωποι, δέ θέλουν, μα δεν ξέρουν...

'Ανατρίχιασε, που της έπιασε ό Βλάντος το χέρι, γιατί της δημιούργησε την παρίσθησι πως είχε περιβάλει το κορμί της όλόκληρο.

δεν έχουν μάθει άκόμα... Κάνε λίγη ύπομονη... Σε λίγες μέρες τελειώνω... και θ' άνεβούμε στο βουνό για σκί... Θα σε μάθω αυτό το γλύστρημα που ίλιγγου... Θα περάσουμε μέρες, που δέ θα τις ξεχάσης ποτέ!...

'Η Λιάνα έκανε πραγματικά ύπομονη, όχι όμως για τα χιονισμένα βουνά, παρά για το ταξίδι στην 'Ιταλία. Καρτερούσε τήν άνοιξη και μέτραγε τις μέρες. 'Ο νους της ήτανε στη φυγή...

'Ο Γιάσος, ωστόσο, άρχισε να κάνει τις έτοιμασίες για το βουνό. Μα τρεις μέρες τ'όν ξεκινήσουν, ένα ξαφνικό περιστατικό ήρθε να τ' άναποδογυρίση όλα: 'Η Λιάνα παρατήρησε στον έαυτό της κάποια καθυστέρηση, που τήν έμπιστεύτηκε πρώτα στη θειά-Σμαράγδα:

—Δεν ξέρω άπ' αυτά τα πράματα—είπε, κατεβάζοντας, ντροπισμένη, τα μάτια—εγώ έχω πάει, χρόνια τώρα, να χω αυτή την ένοχλησι... Μονάχα γιατρός μπορεί να σου πη...

Και μοναχά ή πιθανότητα ενός παιδιού τήν πλημμύριζε από άμέτρητη χαρά. Το άλλο βράδυ, εκεί που καθόταν με το Γιάσο, διαβάζοντας, μπροστά στο τζάκι, τόν ένοιωσε ξαφνικά τόσο δικό της, όσο άλλοτε ποτέ... 'Ηταν ή πρώτη φορά, που—Θέέ μου, άς είναι, αλήθεια, έλεγε μέσα της—κατάλαβε πως μπορούσε να της χαρίσει μία μεγάλη, άπεραντη εύτυχία... 'Αφση το διδύλο, κάθισε στα γόνατά του, τόν περιβάλε τρυφερά με τα μπράτσα της και τόν φιλούσε:

—Τι τρέχει;—ρώτησε με στοργική άπορία—σ' ένθουσιάζει πως θα φύγουμε για το βουνό;—'Ακριβώς, το αντίθετο, αγαπημένε μου, ότι δεν μπορούμε να φύγουμε...

—Γιατί;

Του εξήγησε. Και ή ντροπή έβαλε φωτιά στα μάγουλά της:

—Μά είσαι βέβαιη; ρώτησε και ή μορφή του έλαμπε από χαρά.

—Για τις μέρες είμαι βέβαιη... Μα ποιά είναι ή αίτία, δεν μπορώ να ξέρω... Φαντάζομαι, όμως, ότι είναι αυτό...

Τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και τήν καταφιλούσε:

—Να δώση ό Θεός!... Να γίνη ό έρωτάς μας πλάσμα ζωντανό...

Είχε γείρει στο πλατύ του στήθος και τα σπλάχνα της σκρίτουσαν από μία άγνωστη, γλυκύτατη λαχτάρα. 'Ο Γιάσος είπε:

—Πρέπει να στείλω αύριο το Μπόθα να φέρη το Βλάντο!... Πρέπει να δεβαιώσουμε...

—Το Βλάντο;—έκαμε ή Λιάνα και τινάχτηκε, σά να της άκούμπησαν σίδερο άναμένο.—Σε παρακαλώ, Γιάσο!... 'Εσαν άπ' δλους τους άλλους... 'Οχι αυτόν!...

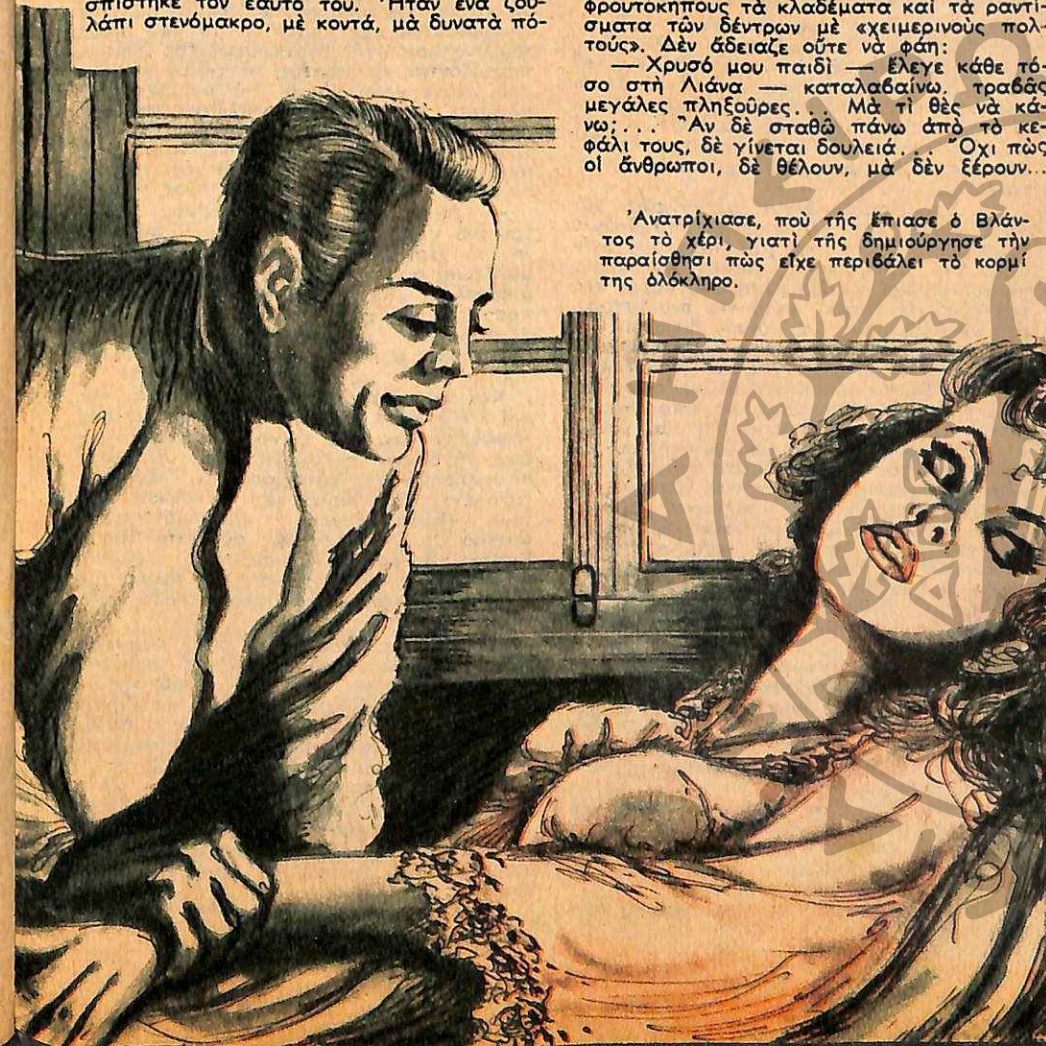
—Ξέρω... δεν τόν ύποφέρεις... Μα δεν μπορώ να τήν καταλάβω αυτή την άντιπάθεια... Είναι ό καλύτερος άπ' όλους... Και επί τέλους δεν πρόκειται να μείνη παρά δέκα λεπτά... όσο βαστάει μία εξέταση!...

'Η Λιάνα ένοιωσε σαν έναν κόμπο στο λαιμό της: «Μά πως μπορεί—διαλογιζότανε πικρά—να με καταλαβαίνει τόσο λίγο!...». Και, σε λίγο, πρόσθεσε:

—Πιστεύω πως μπορώ ναχω κι' εγώ μία χάρι... Είσαι τόσο καλός... Ποτέ δέ μου άρνιέσαι τίποτα...

—Καλά... καλά...—έκαμε ό Γιάσος—δεν είναι να στείλω άπόψε το Μπόθα!... 'Αν κι' έχω μεγάλη έπιθυμία να δεβαιώθω—τούτη τήν ίδια στιγμή, άν μπορούσα—ας αφήσουμε λίγες μέρες... 'Όσο περνούν, τόσο θα είμαστε πιο σίγουροι...

Κι' άπόμεινε σκεπτικός. Μα το παιγνίδι της Τύχης έλυσσε σύντομα το ζήτημα. Δεν είχανε περάσει δυο μέρες, π' άκουσαν αυ-

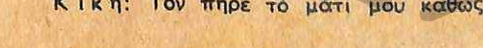

— Θὰ τελειώσης, Κυριᾶκο, αὐτὸ τὸ διάβασμα, καμμιά φορά, νὰ φάμε;
(Τοῦ Α. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ)

(Αόλ(α)

Ο ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

ἔκαψες τὸ καινούργιο παντελόνι στὸ σίδ

18

και στέκεται σαν τιμωρημένος μαθητής. 'Η Κική κυττάζει αλλού).

Παντελής: 'Εγώ του τὰ εἶπα. Τού τὰψαλλα ἀπὸ τὴν καλή... Δὲν φέρονται ἔτσι κύριε 'Ετεοκλή. 'Αντε... 'Οπου δὴς ψαχνὸ τσιμπιὰ! 'Αλλὰ δικαιολογήθηκε... Τού εἶπε, λέει, ἡ Ζαχάρω ὅτι θὰ λιγοθυμῇ ἀπὸ τὴ ζέστη καὶ τὴς ἔδωσε μιὰ τσιμπιὰ νὰ τὴ συνφέρει.

Φώφη: 'Ετσι θὰ εἶναι, ἀσφαλῶς. Παντελής: 'Εμπρός, λοιπόν. Περσμένα, δεχασμένα. Θὰ φάμε τὰ μπαμπούνια μας κι' ἔπειτα, θὰ πᾶτε σπῆτι ζευγαράκι... Σὰν πιστουνάκια.

Φώφη (στὸν Παντελή): Εἶδες, ποὺ τὰ εἶχες τὰ μπαμπούνια γιὰ γρουσουζιά.

Παντελής: 'Αλήθεια πρώτη φορά θὰ φέρουνε γούρι. Πᾶω νὰ ἐπιδλέψω τὸ τηγάνισμα γιὰτὶ θέλουνε τέχνη.

('Ο Παντελής φεύγει πρὸς τὴν κουζίνα. 'Ο Μπέμπης τὸν ἀκολουθεῖ).

(Τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι. Κάθονται μὲ τὴ σειρά ὁ Παντελής, ἡ Κική, ὁ 'Ετεοκλής, ἡ Φώφη, ὁ Μπέμπης. Τὰ πνεύματα ἔχουν κατευνασθῇ, καὶ ἀστειεύονται καὶ τὸ Μπέμπη).

'Ετεοκλής: 'Εξυπνος εἶναι. Κική: Χαριτωμένος. Παντελής: Τίνος θὰ μοιάση; Κική (γελώντας): Τού μπαμπά του, βέβαια.

'Ετεοκλής: Λοιπόν, Μπέμπη, πῶς τὰ λένε αὐτὰ τὰ ψαράκια;

Μπέμπης: Μπαμπούνια.

'Ετεοκλής: Καὶ τί τὰ κάνουμε τὰ μπαμπούνια;

Μπέμπης:..... (σκέπτεται).

Φώφη: Τί τὰ κάνουμε καλὲ τὰ μπαμπούνια; πῆς «τὰ τρώμε».

Μπέμπης: 'Οχι!

Φώφη: Δὲν τὰ τρώμε; Τότε τί τὰ κάνουμε;

Μπέμπης: Τὰ τσιμπάμε.

Φώφη: Πῶς ποὺ ἤρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

Μπέμπης: 'Ο μπαμπὰς στὴν κουζίνα τὴ Μαγδάλω τὴν ἔλεγε Μπαμπούνα νὰ ῥα καὶ τὴν τσιμπούσε.

Φώφη (στὸν Παντελή): Ντροπὴ σου! Τώρα θὰ πάρω τὸ Μπέμπη νὰ πᾶω στὴ μαμά.

Κική: Καλὲ ὅλοι ἴδιοι...

'Ετεοκλής: 'Αντε... 'Οπου δὴς ψαχνὸ τσιμπιὰ, Παντελή;

Παντελής: Τέλος πάντων. Πιὸ γρουσουζικά ψάρια δὲν γίνονται.

ΑΥΛΙΑ

... 'Οπου ἕνας νεαρὸς εὐέλπις τῆς Σχολῆς τοῦ Σαῖν Σὺρ, μαθαίνει πόσο γενναϊόδωρη μπορεῖ νὰ εἶναι μιὰ μικρούλα Γαλλίδα ἑταῖρα.

ΑΥΤΗ, λοιπόν, εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Κοζέτ καὶ τοῦ εὐέλπιδος, ὅπως τὴν λένε (καὶ τὴν ἔλεγαν δι' αὐτὰ τὰ χρόνια) στοὺς καπνισμένους στρατῶνες τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Γύρω στὰ 1900, ζοῦσε στὸ Παρίσι ἡ Κοζέτ, ἡ μιμζέλ Κοζέτ, ποὺ ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, γυναῖκες κι' ἄντρες, τὴ θεωροῦσαν ὡς τὴν πιὸ ποθητὴ γυναῖκα τῆς Γαλλίας. 'Η Κοζέτ μπορεῖ νὰ μὴν εἰπαῖε τὸ ρόλο ποὺ διεδραμάτιζε ἡ Ντὺ Μπαρὺ στὴ Γαλλικὴ Αὐλή. Δὲν ἦταν, ὅμως, λιγώτερο φημισμένη ἀπὸ ἐκείνην καί, γιὰ χρόνια, ἦταν ἡ ἀγαπημένη μιὰς ὁλοκληρῆς Δημοκρατίας.

'Η ἱστορία τῆς καταγωγῆς τῆς ἦταν μάλλον βολή: Πολλοὶ ἔλεγαν, πῶς ὁ πατέρας τῆς ἦταν ψαράς σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Βρετάνης. 'Αλλοι, πῶς ἡ Κοζέτ ἦταν ὁ καρπὸς τῶν ἐρώτων μεταξὺ ἐνὸς -βασίλεως καὶ μιᾶς πασίγνωστης ἡθοιοποῦ. Βέβαιον ἦταν, πάντως, ὅτι ἡ Κοζέτ εἶχε γίνεи σωστὸς θρύλος καί, κατὰ κάποιον τρόπο, ἀποτελοῦσε στοιχεῖο ἐθνικῆς περηφάνειας γιὰ κάθε Γάλλο τοῦ καιροῦ τῆς. Τὶς φωτογραφίες τῆς, ποὺ συνήθως τὴν ἔδειχναν νὰ κάθεται στὸ τραπέζι ἐνὸς καφεῖνου, μὲ τὸ ἕνα πόδι πάνω σ' ἄλλο, τὶς ἔκοβαν ἀπ' τὰ περιοδικὰ καὶ τὶς καρφάτωναν στοὺς τοίχους ὅλων τῶν στρατῶνων τῆς Γαλλίας. Κάθε νέος τὴν ὠνειρεύταν καὶ κάθε κοπέλλα, ποὺ ἀκούγε τὸ φίλο τῆς νὰ τῆς λέη: «Μιὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ πᾶω μὲ τὴν Κοζέτ, ἔρχεσαι μαζί μου ἀπόψε στὴν ἀκροποταμιά;», δὲ θύμωνε, γιὰτὶ ὅλοι κι' ὅλες ἔχουν δὴ τὶς

— Γιὰ σταθῆτε! φώναξε, μιὰ μέρα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν, καὶ μὲ χεῖλη ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησι. Γιὰ σταθῆτε! Εἴμαστε χίλιοι εὐέλπιδες στὸ Σαῖν Σὺρ, καί, ἀσφαλῶς κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν εἶναι τόσο φτωχὸς, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ οἰκονομῇ πέντε φράγκα.

Δὲ χρειάστηκαν περισσοτέρα λόγια γιὰ νὰ τοὺς πείσῃ ὅλους.

Κι' ἔτσι ὠργανώθηκε τὸ περίφημο «Λαχεῖο τῆς Κοζέτ». Δὲν ἔμεινε μέσον, ποὺ νὰ μὴ στρατολογήθῃ! Γράφθηκαν ἐπιστολὲς σταρακτικὲς σὲ θεῖες, καὶ γιαιγιάδες, καὶ μαμάδες, δημιουργήθηκαν τοῦ κόσμου οἱ ἱστορίες — ὅμως, τὴν ὀρισμένη μέρα τῆς κληρώσεως, ὅλοι ἔχουν τὰ πέντε φράγκα τοὺς.

7 καρδιά τῆς Κοζέτ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΓΟΥΛΚΩΤ

φωτογραφίες τῆς Κοζέτ κι' ἤξεραν πόσο ὁμορφὴ καὶ γλυκεῖα ἦταν. 'Οπως, ὅλοι, ἤξεραν, πῶς ζοῦσε σὲ μιὰ ὁμορφὴ σὰν παραμυθένια βίλλα, χαμένη μέσα στὰ δέντρα καὶ τὰ λουλούδια, καὶ πῶς κανένας ἄντρας δὲν περνοῦσε τὴν πύλη τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ παραδείσου, ἂν δὲν εἶχε στὴν τσέπη του 5.000 φράγκα. Κι' αὐτὸ, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὰ φράγκα ἦταν φράγκα κι' οἱ ἄντρες, ἄντρες!...

'Ο πόθος γιὰ τὴν Κοζέτ βασάνιζε πολλοὺς στὴ Γαλλία. 'Απ' ὅλους, πιὸ πολλοὺς, ὅμως, βασάνιζε τοὺς εὐέλπιδες τῆς σχολῆς τοῦ Σαῖν Σὺρ. Αὐτοὺς τοὺς γέμιζε τὶς ἀχνὲς ὁρες τοῦ δειλινοῦ, μὲ μιὰ λεπτὴ μελαγχολία, ποὺ δύσκολα μποροῦσαν νὰ νικήσουν. Δὲν ἦταν καὶ λίγο. Νὰ σκέφτεται κανεῖς, πῶς ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐφήβους, ποὺ ἴσως μιὰ μέρα θὰ γίνονταν δοξασμένοι στρατάρηδες, κανένας δὲν εἶχε χαρὴ ἀκόμα τὴν Κοζέτ.

Ποῖός, ὅμως, εὐέλπις τολμοῦσε νὰ ἐλπίσῃ, πῶς θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ συγκεντρώσῃ πέντε χιλιάδες φράγκα; 'Ηταν, στ' ἀλήθεια, πάρα πολὺ λυπηρό.

— Γιὰ σταθῆτε! φώναξε, μιὰ μέρα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν, καὶ μὲ χεῖλη ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησι. Γιὰ σταθῆτε! Εἴμαστε χίλιοι εὐέλπιδες στὸ Σαῖν Σὺρ, καί, ἀσφαλῶς κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν εἶναι τόσο φτωχὸς, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ οἰκονομῇ πέντε φράγκα.

Δὲ χρειάστηκαν περισσοτέρα λόγια γιὰ νὰ τοὺς πείσῃ ὅλους.

Κι' ἔτσι ὠργανώθηκε τὸ περίφημο «Λαχεῖο τῆς Κοζέτ». Δὲν ἔμεινε μέσον, ποὺ νὰ μὴ στρατολογήθῃ! Γράφθηκαν ἐπιστολὲς σταρακτικὲς σὲ θεῖες, καὶ γιαιγιάδες, καὶ μαμάδες, δημιουργήθηκαν τοῦ κόσμου οἱ ἱστορίες — ὅμως, τὴν ὀρισμένη μέρα τῆς κληρώσεως, ὅλοι ἔχουν τὰ πέντε φράγκα τοὺς.

Εἶχαν πιά ἀρχίσει νὰ μαζεῦουν τὰ χρήματα, ὅταν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς πληροφορήθηκε τὸ γεγονός κι' ἔτρεξε καὶ τὸ ἀνέφερε στὸ Διοικητὴ.

'Εκείνος, γιὰ λίγη ὥρα, δὲ μίλησε.

— Αὐτὸν ποὺ θὰ κερδίσῃ τὸ λαχνό, εἶπε ἐπὶ τέλους, ἀσφαλῶς θὰ τὸν ζηλέψῃ ὅλη ἡ Γαλλία! Τὸν ἄλλον, ὅμως, ἐκείνον ποὺ συνέλαβε τὴν ἰδέα, καὶ τὸ θυμᾶσαι, φίλε μου, θὰ τὸν δῆς καὶ μέρα στρατάρχη!... Μοῦ φαίνεται, ὥστόσο, πῶς ἡ μιὰ οὐσιώδης λεπτομέρεια τοὺς ἔχει διαφύγει τῶν νεαρῶν μας. Δὲ φτάνουν οἱ πέντε χιλιάδες. Εἶναι καὶ τὰ ναῦλα γιὰ τὸ Παρίσι, καὶ τὰ ἔξοδα γιὰ τὸ ἀμάξι, γιὰ τὸ δειπνο, γιὰ ἕνα μπουκέτο. Θὰ ὑπάρξουν, ἔπειτα, καὶ τὰ ἔξτρα. Πῆς τὸ νεαροῦ, ποὺ θὰ κερδίσῃ τὸ λαχνό, νὰ παρουσιάσῃ τὸ μπροστὰ μου προτοῦ φύγῃ.

'Ενας εὐέλπις, πορφυρὸς ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὴν ντροπὴ, παρουσιάστηκε τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀπογεῦμα, στὸ Διοικητὴ. Μὲ τὸ ἀφογο κόκκινο πανταλόνι του, τὸ μπλε χιτῶνιο, τὰ κάτασπρα γάντια τοῦ στοῦ χέρι, ἦταν ἀληθινὰ θαυμάσιος. 'Ο Διοικητὴς δὲν τοῦ εἶπε τίποτε. Τού ἔβαλε μόνο ἕνα σακκουλάκι γεμάτο χρυσὰ λουδοβίκεα στὸ χέρι, τὸν φίλησε στὰ μάγουλα, γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴν εὐαρέσκειά του, κι' ἔπειτα στάθηκε στὸ παράθυρο καὶ μὲ μάτια ὑγρά τὸν παρηκολούθησε ὥς ποὺ χάθηκε μέσα στὰ δένδρα.

Ο ΗΛΙΟΣ εἰπαῖε χαρούμενα μὲ τὶς σκιές, τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωτὶ, καθὼς ἡ Κοζέτ, ἡ ἐξαισία Κοζέτ, χτένιζε τὶς μεταξένιες μπουκλές τῆς μπροστὰ στὸν πελώριο καθρέφτη καὶ ὁ νεαρὸς μας εὐέλπις κοιμόταν γλυκὰ στὸ ἀτλαζένιο μαξιλάρι τῆς. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἐκείνη τὸν κυττάζε μὲ τρυφερότητα. 'Ηταν τόσο νέος! Τὴν ἔκανε νὰ θυμῇ τὸν ἑαυτὸ

τῆς, ὅταν ἦταν στὴν ἡλικία του. 'Η σκέψις, ὅμως, αὐτὴ γέννησε αὐτόματα στὸ μυαλό τῆς μίαν ἄλλη. Καί, σὰ γυναῖκα δραστήρια ποὺ ἦταν, δὲν ἔχασε καιρό:

—'Ε, νεαρέ! εἶπε, σκουντώντας ἀπαλὰ τὸν εὐέλπι στὸν ὄμο. Δὲ μοῦ ἐξηγεῖς πῶς μπόρεσε ἕνας μαθητὴς τοῦ Σαῖν Σὺρ νὰ ὀρῇ πέντε χιλιάδες φράγκα;

'Ο εὐέλπις, ξαφνιασμένος στὸν ὕπνο του ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐρώτησι, τᾶχασε ὁλότελα καὶ ἀρχισε νὰ ἱστορῇ τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῇ. Τὸ κρυσταλλένιο γέλιο τῆς Κοζέτ, ποὺ συνέθετε ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ τὴν ἀφήγησί του, τοῦ ἔδωσε θάρρος νὰ τὴ συνεχίσῃ σὲ θερμὸ τόνο. 'Οταν, ὅμως, ἔφτασε στὴ σκηνὴ μὲ τὸ Διοικητὴ, ἡ Κοζέτ ἔσπασε νὰ γελά. Τὰ μενεξεδένια μάτια τῆς γέμισαν δάκρυα. Σηκώθηκε καὶ ἀρχισε νὰ περπατᾷ πάνω-κάτω στὸ δωμάτιο, μέσα στὸ σκονοφὸ ἀπὸ νταντέλλες, μετᾶσι καὶ κορδέλλες, ποὺ τὴν τύλιγαν. 'Επειτα, στάθηκε μπροστὰ στὸν εὐέλπι καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

— Τὸ Σαῖν Σὺρ μοῦ ἔκανε τὸ μεγαλύτερο κομπλιμέντο ποὺ ἔχω δεχθῇ στὴ ζωὴ μου καὶ εἶμαι, στ' ἀλήθεια, ἡ πιὸ περήφανη γυναῖκα τῆς Γαλλίας σήμερα. 'Αλλὰ πρέπει κι' ἐγὼ νὰ φανῶ ἀξία τῆς τιμῆς. 'Οταν πᾶς πίσω, νὰ τοὺς πῆς, ὅτι ἡ Κοζέτ εἶναι γυναῖκα μὲ αἰσθημα. Καὶ ὅταν γερᾷς, νὰ λὲς στὰ ἐγγόνια σου, ὅτι κάποτε, στὰ νεῖατά σου, δοκίμασες τὶς πιὸ γλυκὲς χαρὲς τῆς Γαλλίας, χωρὶς νὰ πληρώσῃς οὔτε μιὰ πεντάρα. Οὔτε μιὰ πεντάρα!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἀνοῖξε τὸ κομψὸ συρταράκι, ὅπου ὁ νεαρὸς τὴν εἶχε δῇ, τὸ περασμένο βράδυ, νὰ κλειδῶν τὶς πέντε χιλιάδες φράγκα, καί, παίρνοντας τὸ σακκουλάκι, τοῦ τὸ ἔδωσε, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ χάιδεψε ἀπαλὰ τὸ μάγουλο.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΕΝΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ...

«Λοιπόν!», λέει ἡ γυναῖκα μου, ποὺ κόβει τὸ μυαλό τῆς, (αὐτὸ εἶναι τὸ καλὸ τῆς). «'Οταν θὰ δώσῃ ὁ Θεὸς ἀδεια κι' ἐγὼ νὰ πάρω, νὰ φύγουμε αὐθημερὸν, νὰ πάμε γιὰ τὴν Πάρο!» Μένει ἡ φανίλια τῆς ἐκεῖ καὶ τὰ πεθερικά μου, καὶ ἔτσι, θὰ διορθωθῶν, καὶ τὰ οἰκονομικά μου! (Τοῦλάχιστον θὰ φάμε κάτω ἐκεῖ, χωρὶς περιορισμό!)

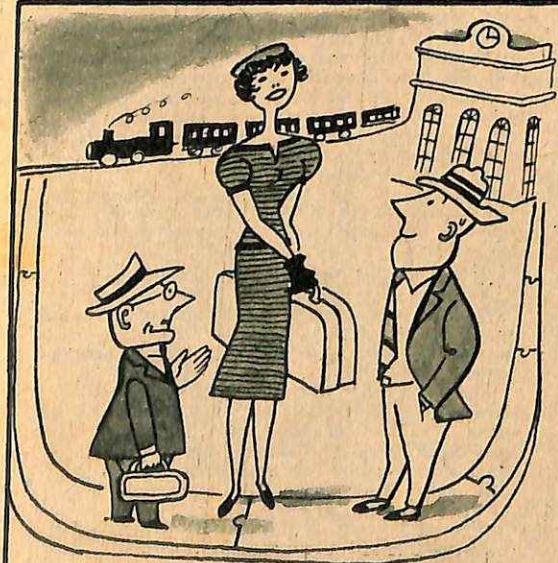
Μὰ ἂς κανῶ ἕνα πρόχειρό προϋπολογισμό! Νὰ δῶ τί θὰ ἐξοδῶ, σὰν πόσα θὰ μοῦ χρειαστοῦν, καὶ πῶς θὰ τὰ βολέψω! Λοιπόν! Θὰ δώσω γιὰ ταξὶ χιλιάρικα δεκάδε. (Βάζω καὶ τῆς ἐπιστροφῆς, γιὰ νὰ μὴν πῶ ἐν τάξει!) Τὰ ναῦλα μας, ἀλὲ -ρετούρ, εἶναι ἑκατὸν σαράντα! Λευοχρῶμα, λιμενικά, τουλάχιστον τριάντα! Γιὰ καμαρώτους καὶ λοιπὰ δάλε ἕνα εἰκοσάρι, ἀκόμα δύο τάλληρα στὸν Παριανὸ βαρκάρη! Μὰς κάνουνε, νομίζω, αὐτὰ διακόσες δέκα ἔξη.

(Μοῦ φαίνεται ἡ γυναῖκα μου ἀσχημα μ' ἔχει μπλέξει!) Καὶ νῆτανε μόνον αὐτὰ! Μὰ εἶναι ἀκόμα κι' ἄλλα, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα, κι' ἔξοδα πιὸ μεγάλα! Μπορεῖ στὰ οἰκονομικά νὰ ἔχουμε δυσχέρεια, μὰ δὲ μοῦ φαίνεται σωστὸ, νὰ πάμε μ' ἀδεια χέρια! Πρέπει νὰ τοὺς φιλέψουμε κατὶ, γιὰ τὸ καλὸ! Παντοφῶλες γιὰ τὴν πεθερά (τὶς θέλει μὲ φελλό), σαράντα τρία -νούμερο, (πάνε καὶ μὲ τὸν πόντο), δλεῖπει, συναγωνίζεται στὸ πόδι τὸν Τζιμ Λόντο! Βάλε χιλιάδες ἑκατὸν, ἴσως καὶ περισσοτέρα. (Μποροῦσε ἡ πεθερούλα μου νάχῃ πόδια μικρότερα;) Γιὰ τὴ μεγάλη ἀδελφή, ποὺ εἶναι ζωτοχῆρα, κι' ἔχει πέντε κουτούβελα νὰ θρέψῃ ἡ κακομοῖρα, ἕνα φουστάνι ἔτοιμο, χιλιάδες ἐνεῆντα!

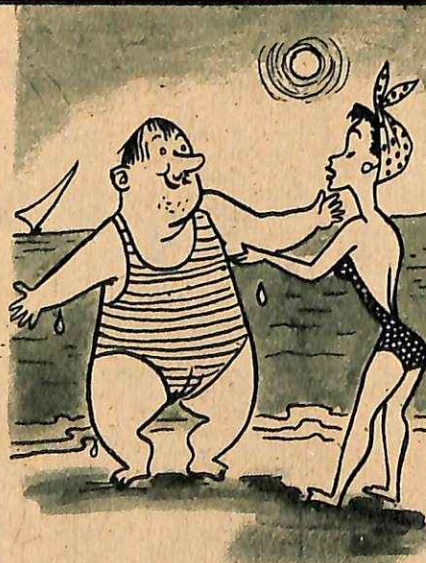
Καὶ λίγα ψευτοπαχιδιὰ γιὰ τὰ παιδιὰ, πενήντα! Γιὰ τὴ μικρὴ τὴ λευτέρη, (ποῦναι μιὰ ψηλομύτα, καὶ λέει πῶς εἶναι πιὸ ὁμορφὴ κι' ἀπ' τὴ Λολομπριγκίτα), ἕνα ζευγάρι ναῦλου. (Τὶς θέλει νάναι ἄραχν! 'Εξέχασε ποὺ πῶτιζε, τὰ βῶδια μὲς στὴν πᾶχνη!) 'Αλλες χιλιάδες ἑκατὸν, γιὰ τὴ Λολομπριγκίτα! (Νομίζω, πῶς πατήσαμε, στὰ ἔξοδα, τὴν πῆτα!) Βάλε καὶ γιὰ τὸν πεθερὸ κανένα παντελόνι, (τὸ θέλει ντριλί, τρίκλωνο, εὐκόλα νὰ μὴ λυῶν). 'Ας δάλουμε φθηνὰ - φθηνὰ ἕνα οὐδονταράκι. Πενήντα, μικροῦξοδα! ('Αλλο κι' αὐτὸ σαράκι). 'Ολα μαζί μᾶς κάνουνε περὶ τὶς ἑφτακόσιες! Κι' ἐγὼ δεκαπενθήμερο θὰ πάρω πεντακόσιες! Μ' ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ κυρά, θὰ πάμε ὑποχρεωτικά! 'Η μαυρὴ μὴ ἡ συμφορά; ἂς πᾶω γιὰ δανεικά!

«Α λ φ α

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ • ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ • ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ • ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ • ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ • ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ • ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ • ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ • ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ • ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

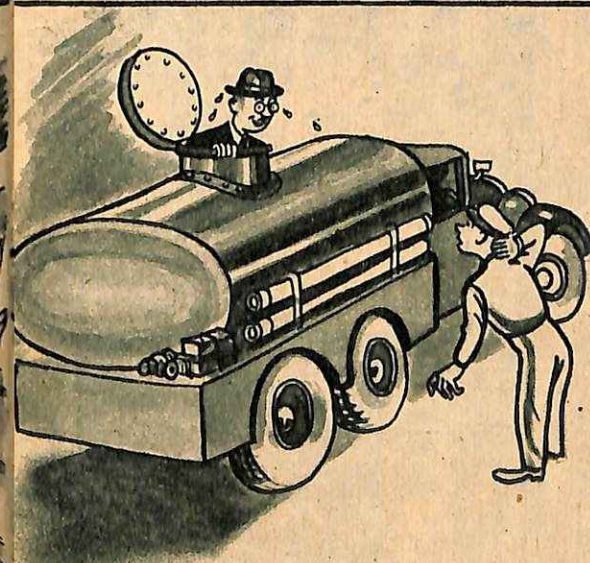
— Ποῦ εἶχατε πάει φέτος ἐξοχή;
— Στὸ βουνό: 'Εγὼ σὲ νούμερο 2000 μέτρα καὶ ἡ γυναῖκα μου σὲ 2001 μέτρα.

— Μοῦ λέτε πῶς εἶναι σήμερα τὸ νερό;
— Ποῦ νὰ ξέρω, δεσποινίς. 'Εγὼ πίνω μόνο κρασί.

— Δεσποινίς, θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ πῆτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σας;
— Γιὰ ποῖαν μὲ παίρνετε, κύριε; Τὸ πολὺ ποῦ μπορῶ νὰ εἶς πῶ εἶναι τὸ νούμερο τῶν παπουτσιῶν μου, τῶν καλτσῶν μου, τῶν γαντιῶν μου...

— Λέρωσα τὸ κοστούμι μου καὶ θέλω νὰ τὸ καθαρίσω γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ ἡ γυναῖκα μου.

— Κύριε, διευθετήστε, ἢ θὰ μὲ δάλετε σὲ ἄλλο τμήμα, ἢ θὰ ἀλλάξετε αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή.

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ε. ΦΙΛΙΠΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Κάτοχος των ογδόντα χιλιάδων λιρών, που του έδωρε ο λόρδος Άρντριγκτον, ο οποίος πρόκειται σε λίγες ημέρες να υποστηρίξει με ελάχιστες ελπίδες, ο Μάρτιν Μπάρνες, περιόδων παραγγελιοδόχος, επιστρέφει στο Λονδίνο. Αποφασισμένος να γλεντήσει, πηγαίνει στο «Κάρλτον». Στο εστιατόριο του μεγάλου ξενοδοχείου, συναντά τη μηστή του Μίτζυ, που την ενόμιζε με άδεια στην έξοχή. Τη συνοδεύει ο κ. Ουέλσαμ, διευθυντής της εταιρίας, όπου εργάζεται ο Μάρτιν. Έπακολουθεί κωμικοτραγική σκηνή. Ο Ουέλσαμ απειλεί με απόλυση τον Μάρτιν, που του απαντά: «Κύριε Ουέλσαμ, ο πόθος μου αυτή τη στιγμή είναι να σας παραλείψω το πρόσωπο μ' αυτή τη μαγιονέζα ή να σας βάλω χάμω, να καθίσω στην στρουγγυλή κοιλιά σας και να σας μαδάσω τριχα τριχα το μoustάκι. Έσεις τι θα προτιμούσατε από τα δύο;».

3ΟΝ. — Μάρτιν, τρελλάθηκες, ψιθύρισε η Μίτζυ, θα χάσεις τη δουλειά σου... το ψωμί σου...

— Ω, όχι! Κύριε Ουέλσαμ... αγαπητή δεσποινίς, έχω την ευχαρίστηση να σας αναγγείλω ότι είμαι πλούσιος...

Ο Μάρτιν έριξε μια ματιά ολόγυρα. Κανένας δεν έπρόσεχε το τραπέζι τους. Με μια φυσικώτατη κίνηση, έβγαλε από την τσέπη του τη δέσμη με τα χιλιάδικα.

— Αυτές οι ογδόντα χιλιάδες, είπε ανασηκώνοντας λίγο το κίτρινο αδιάδροχο περιτύλιγμα, θα είναι καταθεθειμένες αύριο στ' όνομά μου, σε μίαν από τις Τράπεζες του Λονδίνου.

Ξανάβαλε άρραγ την δέσμη στην τσέπη του, ενώ ο κ. Ουέλσαμ τον κύτταζε με γουρλωμένα μάτια και η Μίτζυ χλωμάζε κάτω από το φτιασίδι της. Πρώτη αυτή, ωστόσο, συνήλθε από την κατάπληξή της.

— Έπιασε το χέρι του Μάρτιν κάτω από το τραπέζι και το έσφιξε.

— Ω, Μάρτιν! Έκαμε. Πόσο χαίρομαι...

Ο Μάρτιν τράβηξε απότομα το χέρι του.

— Η καλωσύνη σου, είπε. Γιατί, καταλαβαίνεις, άλλος λόγος να χαίρεσαι δεν υπάρχει πιά...

— Έν τώ μεταξύ, ο κ. Ουέλσαμ προσπαθούσε να χαλαρώσει το κολάρο του.

— Τα συγχαρητήριά μου, Μπάρνες, κατόρθωσες, τέλος, να προφέρω. Που τα βρήκες τόσα χρήματα;

— Στο δρόμο, τον επληροφόρησε ο Μάρτιν.

— Δεν κάνεις καλά που τα περιφέρεις έτσι, επάνω σου, παρατήρησε ο κ. Ουέλσαμ.

Τα χείλη του έσταξαν τώρα μέλι.

— Όταν έφτασα το απόγευμα στο Λονδίνο, οι τράπεζες είχαν κλείσει, είπε ο Μάρτιν.

— Τώρα ξηγνείται, ή μάλλον δικαιολογείται απόλυτα, η ξαφνική επιστροφή σου. Σε παρακαλώ, να με συγχωρήσεις, αν παραφέρθηκα, αλλά, καταλαβαίνεις, ως διευθυντής...

Ο Μάρτιν τον εκύτταζε χαμογελώντας με οίκτο.

— Είσαι, όμολογουμένως, πολύ γλοιώδης υποκείμενο... είπε.

— Έχεις άδικο, Μπάρνες, να εκφράζεσαι έτσι, τον διέκοψε ο Ουέλσαμ. Έρεεις πολύ καλά, ότι ανέκαθεν σ' εκτιμούσα και, μάλιστα, πριν από λίγες μόλις ημέρες, έλεγα στον Σράϊντς, πως ήταν πιά καιρός να σου δώσουμε αύξηση...

Και σε διαβεβαιώνω, Μπάρνες, ότι θα ήταν πολύ άνοη-

το εκ μέρους σου αν παρεξηγούσες τις σχέσεις μου με τη δεσποινίδα Κλέμσον.

Ο Μάρτιν σηκώθηκε.

— Έφτασε το δείπνο μου και δεν έχω καμιά διάθεση να το φάω κρύο, είπε. Έξ άλλου είναι φρονιμώτερο ν' απομακρυνθώ από κοντά σου, Ουέλσαμ, γιατί, διαφορετικά, ή άκραιότερη του μoustακιού σου θα διέτρεχε άμεσο κίνδυνο...

Μία στιγμή, Μπάρνες, έκανε ο Ουέλσαμ. Τί σκέφτεσαι να τα κάμεις όλα αυτά τα λεφτά; Δεν περνάς αύριο από το γραφείο να κουδεντιάσουμε; Θα μπορούσα να σου δώσω πολύτιμες συμβουλές.

— Είπα, ότι δεν πρόκειται να ξαναπατήσω στο θρωμόμαζαλό σου...

Η Μίτζυ σήκωσε τ' άμφορο προσωπάκι της προς τον Μάρτιν. Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα.

— Μάρτιν...

— Καληνύχτα, είπε ο Μάρτιν και γύρισε στο τραπέζι του.

Η σαμπάνια του φάνηκε περίφημη και το μαύρο χαδίδι περιφημότερο. Γι' αυτό, ίσως, δεν έδωσε καμιά προσοχή στις φλογερές ματιές που του έριχνε αδιάκοπα η τέως μηστή του, που μάταια προσπαθούσε να την παρηγορήσει ο Ουέλσαμ. Και η δρεξί δεν του κόπηκε διάλου, όταν είδε σε λίγο το νεαρό διευθυντή και την απελπισμένη Μίτζυ να φεύγουν.

ΜΕΤΑ τον καφέ και το μυρωδάτο αλγυπτικό τσιγάρο, ο Μάρτιν πλήρωσε το λογαριασμό του. Και τότε μόνο διέπιστωσε, ότι το πορτοφόλι του ήταν άδειο και ότι τα κέρματα που του είχαν απομείνει μόλις έφταναν όλα μαζί το ποσό των δώδεκα σελινιών — έφθδιο πενιχρότατο, που δεν του άρκουσε, βέβαια, για να περάσει ευπρεπώς τη βραδιά του.

Ζήτησε, λοιπόν, να ιδεί τον ταμία του ξενοδοχείου.

— Θα μπορούσατε να μου χαλάσετε αυτό το χαρτονόμισμα; τον ρώτησε με δσο το δυνατό φυσικώτερο ύφος, δείχνοντάς του ένα από τα χιλιάδικά του.

Ο ταμίας εξέτασε προσεκτικά το χαρτονόμισμα και, έπειτα, κύτταζε τον Μάρτιν.

— Μένετε στο ξενοδοχείο; ρώτησε.

— Όχι... Έφαγα, όμως, εδώ...

Ο ταμίας του επέστρεψε το χιλιάρικο.

— Λυτούμαι πολύ, κύριε, είπε, αλλά η αστυνομία έχει απαγορεύσει ρητώς να δεχώμαστε από ξένους χαρτονόμισματα αυτής της αξίας.

Ο Μάρτιν ξανακούμπωσε το σακκάκι του και βγήκε στο δρόμο. Ξαφνικά, άρχισε να γελά. Η θέσις του ήταν πραγματικά κωμική. Είχε ογδόντα χιλιάδες λίρες στην τσέπη του, ωστόσο, μόνο στα τελευταία δώδεκα σελινία του δδομαδιατικού του μπορούσε να υπολογίσει για να εγκαταστήσει την καινούργια ζωή του. Απότομα, κοντοστάθηκε, σουφρώνοντας τα φρύδια. Ποιος ο λόγος να γιορτάσει εκείνο το βράδυ τον ξαφνικό και αναπάντεχο πλουτισμό του; Ήταν πλούσιος όχι μονάχα για μία νύχτα, αλλά για πάντα. Άλλωστε, ύστερα από το καλό δείπνο, ένιωθε την ανάγκη να ησυχάσει, να ξεπλωθή στο κρεβάτι του και ν' απολαύσει μόνος την ευτυχία του. Ουμήθηκε ένα μικρό παλαιο-βιβλιοπωλείο του Τσαίριγκ Κρός, που έ-υενε άνοιχτο ως τα μεσάνυχτα. Τράβηξε λοιπόν προς τα εκεί. Κάπου μιά ώρα ξεφύλλιζε παλιούς τόμους, χωρίς να βρή τίποτε που να του κινήσει το ενδιαφέρον. Τα φιλολογικά γούστα του Μάρτιν ήταν πολύ περίεργα για ένα νέο της τάξεώς του. Μισούσε, λόγου χάριν, τα μοντέρνα μυθι-

στορήματα κι' έτρεφε ιδιαίτερη συμπάθεια για τους αρχαίους. Έλληνες και Λατίνους συγγραφείς. Τέλος, βρήκε μία καλή μεταφρασί των «Μεταμορφώσεων» του Όβιδιου, την επλήρωσε έννηα σελινία και γύρισε στην πανσιόν. Στις σκάλες απάντησε τη νοικοκυρά του.

— Πώς... γυρίσατε από τώρα, κύριε Μάρτιν; τον έρωτησε αυτή με κάποια έκπληξη. Βλέποντάς σας να βγαίνετε με την καλή φορεσιά σας, είχα φανταστή, ότι σκοπεύατε να πάτε στο θέατρο ή σε κανένα γλέντι.

— Την τελευταία στιγμή άλλαξα γνώμη, κυρία Τζόνσον, της έμπιστεψήκε ο Μάρτιν. Αποφάσισα να περάσω ησυχά τη βραδιά μου, διαβάζοντας μιά-δυό ώρες προτού κοιμηθώ. Το κακό είναι, πως έμεινα με τρία σελινία μόνο. Τί λέτε, θα μπορούσατε μ' αυτό το ποσό να μου προμηθεύετε λίγο ούισκυ;

— Πώς όχι... Μπορώ να στείλω στο διπλανό μπάρ να μου γεμίσουν ένα μεγάλο ποτήρι... Άλλά τί ένοείτε λέγοντας, ότι μείνατε με τρία μόνο σελινία. Δε φαντάζομαι να έχουμε δυσκολίες το Σάββατο, στην πληρωμή του ένοικίου;

Ο Μάρτιν έγέλασε.

— Μην άνησυχήτε, κυρία Τζόνσον. Τη στιγμή αυτή, αν ήθελα, θα μπορούσα ν' αγοράσω την πανσιόν σας. Κι' όμως, το περιεργο είναι, ότι δεν μπορώ ν' αγοράσω ένα μπουκαλί ούισκυ...

Η κυρία Τζόνσον δεν ήταν εύπιστη γυναίκα. Γνώριζε, όμως, από χρόνια τον Μάρτιν και τον θεωρούσε σαν πρότυπο σοβαρού νέου.

— Μπράβο! είπε. Αυτό μ' εύχαριστεί... Τότε, όμως, αφού το έξοδο δεν πρόκειται να σας στενοχωρήσει, γιατί να μη σας αγοράσω μιά μπουκαλά σφραγισμένη; Θα μου την πληρώσετε μαζί με το λογαρια-

σμό το Σάββατο. Η ποιότης θα είναι ό-πωσδήποτε καλύτερη...

— Θαυμάσια ιδέα! Πραγματοποιήστε την άμέσως και, προτού μου στείλετε επάνω την μπουκαλά, μη διασάτε να δοκιμάσετε το περιεχόμενό της. Η μισή είναι αρκετή για μένα.

Κι' έτσι, ο Μάρτιν Μπάρνες επέρασε την πρώτη βραδιά της καινούργιας ζωής του στο φωτεινό δωμάτιο της πανσιόν Τζόνσον, διαβάζοντας Όβιδιο, πίνοντας ούισκυ και καπνίζοντας τσιγάρα πολυτελείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'.

Η ΛΑΙΔΗ ΜΙΟΥΡΙΕΛ

ΤΟ έπόμενο πρωί, η πρώτη φροντίδα του Μάρτιν ήταν να στείλη στα γραφεία των κ. κ. Σράϊντς και Ουέλσαμ τη δαλίτσα με τα δείγματα, μαζί με μίαν εύσυνειδητή έκθεση των πεπραγμένων του τελευταίου ταξιδιού του και την έγγραφη παραίτησή του.

Προγευμάτισε έπειτα, χωρίς μεγάλη δρεξί. Το χρωματιστό λεκιασμένο τραπέζο-μάντηλο της κυρίας Τζόνσον, τα φτηνά φυτζάνια και το άνοστο λιτό πρόγευμα του προέδρουσαν άθελα κάποια άηδία. Τα πράγματα, που είχε ανεχτή χωρίς διαμαρτυρία τόσα χρόνια, του φαινόταν τώρα άποτροπιαστικά. Σηκώθηκε γρήγορα από το τραπέζι και τράβηξε άμέσως για τη Λόμπαντ Στρήτ. Εκεί, σε μίαν από τις σοβαρότερες Τράπεζες του Λονδίνου, εργαζόταν κάποιος γνωστός του, μέλος της ομάδας του κρίκετ στην οποία ανήκε και ο ίδιος. Ο Μάρτιν τον έζήτησε στη θυρίδα των πληροφοριών.

Υστερα από μερικά λεπτά, ο φίλος του παρουσιάστηκε με κάπως δυσαρεστημένο ύφος.

— Με συγχωρείς, Μπάρνες, αλλά δεν μπορώ να λείψω από το γραφείο μου παρά μόνο μερικές στιγμές, έξηγησε στον Μάρτιν. Καταλαβαίνεις, απαγορεύεται αυστηρώς να δεχώμαστε επισκέπτες τις ώρες της μεγάλης δουλειάς. Τί με θέλεις;

— Έπιθυμώ να καταθέσω μερικά χρήματα, αποκρίθηκε ο Μάρτιν. Δεν ήξερα που ν' απευθυνθώ... σκέφτηκα ξένα και γι' αυτό ήρθα... Θα σου χρωστούσα χάρη αν μου έλεγες τί πρέπει να κάμω. Τα έχω στην τσέπη μου, τα χρήματά...

Και αυτό μ' ένοχλεί, βέβαια...

Ο νεαρός υπάλληλος δέ φανέρωσε τον παραμικρό ένθουσιασμό.

— Η Τράπεζά μας, επληροφόρησε τον Μάρτιν, δεν άνοίγει εύκολα λογαριασμούς. Καταλαβαίνεις τώρα... για να γίνης πελάτης μας, πρέπει νασαι γνωστός στην αγορά...

Ο Μάρτιν άρχισε να νευριάζει.

— Μά, διάβoλε δε σου ζητά ρουσφέτι, είπε. Θέλω, απλώς, να καταθέσω το λεφτό μου. Κι' έσύ, ούτε λίγο ούτε πολύ, μου λες ότι η Τράπεζά σου δε δέχεται καταθέσεις...

— Όχι... δε με κατάλαβες... Ήθελα να πω ότι δε δεχόμαστε καταθέσεις μικρών ποσών... Πόσα χρήματα έχεις;

— Ογδόντα χιλιάδες λίρες, του είπε άφελέστατα ο Μάρτιν.

Ο νεαρός τζέντλεμαν έμεινε άφωνος για λίγες στιγμές, με σαστισμένα μάτια και το στόμα άκαλαίσθητα άνοιχτό.

— Πόσα είπες; έρωτησε δύσπιστα. Ογδόντα χιλιάδες; Δεν είναι ώρα γι' άστεία, Μπάρνες...

— Τίς έχω εδώ, στην τσέπη μου, τον έβεβαιωσε ο Μάρτιν. Σε χαρτονόμισματα των χιλίων λιρών. Θέλεις να ιδής μερικά;

Έβγαλε από την τσέπη του τη δέσμη. Και ο φίλος του πείστηκε άμέσως.

— Μά... πώς, διάβoλε... άρχισε. Άς είναι, πάω άμέσως να συνεννοηθώ με τον κύριο Φέργκυσον, έναν από τους υποδιευθυντάς μας. Τον έχουμε στην Τράπεζά άρχηγό της άθλητικής ομάδας μας και σε γνωρίζει έξ έφθεως. Περιμένε μιά στιγμή εδώ, σε παρακαλώ...

Σε λίγο, ο Μάρτιν έμπαινε σ' ένα εύρύχωρο, ώρατα επιπλωμένο δωμάτιο, όπου πίσω από ένα μεγάλο γραφείο, καθόταν ένας συμπαθητικός άντρας με νεανικό πρόσωπο και γκριζά έξυπνα μάτια.

— Ο κύριος Μπάρνες; έρωτησε. Καθίστε, σας παρακαλώ. Σας έχω ιδεί να παίζετε κρίκετ πολλές φορές. Ο κύριος Χάντερ μου είπε, πως έπιθυμείτε ν' άνοίξετε λογαριασμό σε μας. Τί είδους λογαριασμό;

— Δεν είμαι ούτε έμπορος ούτε έπιχειρηματίας και, συνεπώς, δεν πρόκειται να σας ζητήσω ποτέ οικονομική διευκόλυνση, αποκρίθηκε ο Μάρτιν. Έχω αυτά τα χρήματα και θέλω να τα καταθέσω.

Άφησε επάνω στο γραφείο τα ογδόντα χιλιάδικα, αφού άφείρασε το κίτρινο περιτύλιγμά τους.

— Ογδόντα χιλιάδες λίρες, είπε.

— Μά που τα θρήκατε τόσα χρήματα; ρώτησε με φανερό έκπληξι ο υποδιευθυντής. Περιήλθαν σε μένα από δωρεά, τον επληροφόρησε ο Μάρτιν. Ο κ. Μπάρντον, δικηγόρος έγκατεστημένος στο Νόρουιτς, μου παρέδωσε το ποσό χτες το βράδυ.

— Και τί είχατε έτσι, μαζί σας... μέσα στην τσέπη σας;

— Τί άλλο μπορούσα να κάμω; Όταν έφτασα χτες στο Λονδίνο, οι τράπεζες ή-ταν κλειστές.

Ο υποδιευθυντής έπήρε ένα χοντρό φακό και εξέτασε προσεκτικά πέντε ή έξι χαρτονόμισματα.

Εκάλεσε κατόπι έναν ύφιστάμενο, που του έφερε έναν μεγάλο

— Ο νεαρός φίλος μας, ο τυχερός διαβάτης, αν, φυσικά, δε γελιέται...

φάκελλο με έπικεφαλίδα τις λέξεις: «Σκότλαντ Γιάρντ».

Το βλέμμα του κ. Φέργκυσον διέτρεξε γοργά τους τέσσαρες ή πέντε πίνακες των αριθμών που περιείχε ο φάκελλος. Ο υποδιευθυντής έγερσε μετά τις πλάτες του στη ράχη της πολυθρόνας του.

— Δεν πρέπει να παρεξηγήσετε όλες αυτές τις διατυπώσεις, είπε στον Μάρτιν. Η περίπτωση σας, βλέπετε, είναι τόσο ασυνήθιστη... Πάντως, τα χαρτονομίσματα είναι ασφαλώς γνήσια και δεν αναφέρονται στους πίνακες της «Σκότλαντ Γιάρντ». Και αφού επιθυμείτε να καταθέσετε την περιουσία σας εδώ, με μεγάλη ευχαρίστηση θα σας δεχτώ μες πελάτη μου.

— Δόξα τω Θεώ! έκαμε ο Μάρτιν.

— Θα έχετε, δέβαια, την καλωσύνη να μου πείτε τ' όνομα του δωρητού και να μου δώσετε κάθε στοιχείο που θα μπορούσε να μάς εύκολον στην εξακρίβωσι της προελεύσεως αυτών των χρημάτων.

— Ευχαρίστως, είπε ο Μάρτιν.

Σε λίγη ώρα, έδωσαν εφάδισμα μ' ένα διβλιόριο έπιταγών και διακόσιες λίρες σε μικρά χαρτονομίσματα. Για κάμποσες στιγμές στάθηκε αναποφάσιτος στο πεζοδρόμιο. Ένα λεωφορείο πλησίαζε. Ο Μάρτιν προχώρησε μηχανικά για να το πάρη, άλλαξε, όμως, ιδέα κι' έγνεψε σ' ένα ταξί να σταματήσει.

— Στο Χάιντ Πάρκ, είπε στο σωφέρ.

Ο Μάρτιν Μπάρνες, με περιουσία ογδόντα χιλιάδων λιρών και ούτε ένα φίλο στον κόσμο, κάθισε σ' ένα παγκάκι του πάρκου, αποφασισμένος ν' αντιμετώπισε σοβαρά το πρόβλημα της καινούργιας ζωής του.

Πριν απ' όλα χρειαζόταν ρούχα. Ένα μικρό μοντέρνο διαμέρισμα με όλες τις ανέσεις και ένα αυτοκίνητο. Και μετά; Πώς θα ζούσε, με τι θ' άσασχολούσε τις ώρες του όταν, τέλος, θα μεταμορφωνόταν σε νέο κομψό, πλούσιο έγκρατο και ι-διοκτήτη κούρας;

Από τη στιγμή που είχε στείλει την παραίτησή του στους κ. κ. Σράιβς και Ουέλσιν, ο Μάρτιν ένιωθε την ανακούφιση του ανθρώπου που έχει λυτρωθεί από ένα ζυγό, αλλά ακόμα και μέσα στην πρώτη χαρά του λυτρωμού του, ή προσοπτική μιάς όκηνης ζωής δεν τον έβλεπε διόλου. Από ιδιοσυγκρασία συχαινόταν τους τεμπέληδες και ο ίδιος δε θ' άνεχόταν ποτέ να μεταβληθεί σε άργόσχολο.

Νά, τώρα, αυτή τη στιγμή, λόγω χάριν, δεν έβλεπε ολόγυρά του παρά μόνο άργόσχολους, κηφίνες αντιπαθητικούς, προκλητικώτατα αντιπαθητικούς. Ήταν, ακριβώς, ή ώρα περιπάτου των νέων της άριστοκρατίας. Ξαφνικά, το περιβάλλον του προέβλεπε αήδεια ανυπόφορη και ήταν έτοιμος να σηκωθεί για να φύγη, όποτε πρόσεξε ότι δυο από τους περιπατητές, ένας νέος και μιά νέα, όχι μόνο είχαν σταθή «προς» στο παγκάκι, σχεδόν από πάνω του, αλλά και τον εκύτταζαν με άπρόκαλυπτη περιέργεια.

Η νέα — ο Μάρτιν έμάντρεψε άμέσως σε ποιά κοινωνική τάξη ανήκε — ήταν πολύ όμορφη. Τού ήταν, όμως, έντελώς άγνωστη. Απ' έναντιος, το νεαρό τζέντλεμαν που τη συνόδευε, τον αναγνώρισε άμέσως. Ήταν ο έντιμότατος Τζέραλντ Γκάρνχαμ, πολύ κομψός, πολύ όμορφος, περισσότερο άγέρωχος παρά ποτέ.

— Ο νεαρός φίλος μας ο Τυχέρος Διαβάτης, άν, φυσικά, δε γελιόμαι...

Ο Μάρτιν ούτε μίλησε ούτε κούνησε από τη θέσι του. Το κυνικό χαμόγελο και ο προκλητικός τόνος του νεαρού άριστοκράτη τον έξωρίζαν. Τά ίδια, όμως, τον έξερέθιζε ή γελαστή, καταδεχτική περιέργεια της κοπέλλας που ήταν μαζί του. Πρώτη φορά ή σκέψις, πως ή φορεσιά του ήταν άγροασμένη έτοιμη και πως το καπέλλο του είχε χάσει από καιρό τώρα το χνούδι του και ή γραβάτα του ήταν λίγο πολύ κακότεχνη άπομίμησης καθώς πρέπει γραβάτας, τον έκαμε να δυσανασχετή.

— Δεν τις έξώδεχες άκούη τις ογδόντα χιλιάδες του καλού μου θείου; έρώτησε ο Τζέραλντ Γκάρνχαμ σαρκαστικά.

— Όχι άκούη, άποκρίθηκε άπότομα ο Μάρτιν. Πρόκειται ν' άρχισω σήμερα το άπόγευμα.

— Άποφασισμένος να γλεντήσης, έ; Με τά δικά μου λεφτά...

— Τά δικά σου λεφτά; τον έκοψε ζωηρά ο Μάρτιν. Δεν έξρω γιατί τά νομίζεις δικά σου. Γεγονός, πάντως, είναι, ότι δεν πρόκειται να δής ποτέ την ψή σου.

Ο Τζέραλντ Γκάρνχαμ έγύρισε προς τη νέα.

— Άγαπήτη μου Μιούριελ, είπε, έχω την έντύπωσι, πως έξακολουθείς να πιστεύεις, ότι το διασκεδαστικό έπείσδδιο που σου διηγήθηκα πριν από λίγο ήταν δημιούργημα της φαντασίας μου. Χάρις, όμως, σε μιά εύθυμη σύλληψι, είμαι σέ θέσι να σου παρουσιάσω αυτή τη στιγμή τη χειροποίητη άπόδειξι των λεγομένων μου. Την έχεις μπροστά σου. Θα μου επιτρέψης να σου συστήσω τον κύριο Μάρτιν Μπάρνες — άν θυμούμαι καλά τ' όνομά του — τον τζέντλεμαν, στον όποιον ή έκκεντρικότης του θείου μας έχαρισε ογδόντα ολόκληρες χιλιάδες λίρες... Κύριε Μπάρνες, ή λαίδη Μιούριελ Μπάρνινγκχαμ.

Η νέα έξακολουθούσε να κυττάξη τον Μάρτιν με βλέμμα γεμάτο περιέργεια. Ήταν ψηλή και ξανθή, με λεπτό, καλοδωμένο σώμα. Η έπιδερμίδα της ήταν ήλιοκαμένη και μιά γαλάζια λάμψις εφάντιζε τά έξυπνα μάτια της. Το στόμα της, τ' ωραιότερο, ίσως, χαρακτηριστικό τού «προσωπου» της, ήταν μεγάλο, αλλά έλκυστικά καλλιγράμμο—σκέφτηκε, ο Μάρτιν, που το δυσπιστό και κάπως ερωτικό χαμόγελό της τον έκαμε, ιδιαίτερα, να νευριάζη.

— Ένωσις, δηλαδή, ότι αυτός εδώ είναι ο νέος στον όποιο ο λόρδος Άρντριγκτον έδωρεσέ τά χρήμάτα του; ρώτησε ή λαίδη Μιούριελ.

— Αυτό, ακριβώς, έννω. Ο κύριος δεν είναι άλλος από τον Τυχέρο Διαβάτη.

Ο Μάρτιν άρχισε ν' άνοιγοκλείνη τά χέρια του. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε περάσει πιδό δυσάρεστες στιγμές.

— Άπότομα, σήκωσε λίγο το καπέλλο του, είπε ένα μασημένο «χαίρω πολύ» κι' έπικήρισε να φύγη. Η νέα, όμως, με οικειότητα που τον άφισε κατάπληκτο, τον έμπόδιζε πίνοντάς τον από το μπράτσο.

— Σας παρακαλώ, μη φύγετε, τού είπε και κάθισε δίπλα του. Όθλω να μου διηγήθης όλες τις λεπτομέρειες της άπίστευτης περιπέτειάς σας, να μου πής τις έντυπώσεις σας... Ποιά είναι τά συναισθήματά σας τώρα που είστε πλούσιος. Ο κύριος Γκάρνχαμ με πληροφορήσε — δε φαντάζομαι να σας στενοχωρή αυτό — ότι ή οικονομική σας κατάσταση, πριν από τη δωρεά, ήταν έντελώς διαφορετική.

— Ήμουν περιοδών παραγγελιοδόχος σε μιά δερματεμπορική έπιχείρησι με πέντε λίρες μισθό τής έβδομιάς και κάτι ποσοστά, άποκρίθηκε χαμογελώντας με πικρό σαρκασμό ο Μάρτιν. Καθώς θα έχετε ήδη παρατηρήσει, τά ρούχα και οι τρόποι μου προσβιβούν την τάξη στην όποια ανήκα άκούη, παρά τις ογδόντα χιλιάδες του λόρδου Άρντριγκτον.

Ο έξερεθισμένος τόνος της φωνής του την έκαμε να τον κυττάξη με άπορία.

— Μήπως θυμώνετε όταν σας μιλούν γι' αυτή την άληθινά πρωτόκουστη υπόθεσι; τον ρώτησε έπειτα με τη γλυκιά φωνή της, που διατηρούσε, όμως, εκείνο τον τόσο έξοργιστικό για τον Μάρτιν άγέρωχο τόνο άνωτερότητας. Η περιπέτειά σας μου φάνηκε έξαιρετικά ένδιαφέρουσα, σά συναρπαστικό μυθιστόρημα. Είστε παντρεμένος, κύριε Μπάρνες; Έχετε δηλαδή κανένο πρόσωπο, αγαπητό, που να συμμεριστή την εύτυχία σας;

— Όχι, είμαι άνυπαντρός, άποκρίθηκε ο Μάρτιν. Και δε διατηρώ σχέσεις με κανέναν από τους συγγενείς μου. Μιιάζω σ' αυτό με το λόρδο Άρντριγκτον. Δεν υπάρχει ούτε ένα πρόσωπο στον κόσμο που να ένδιαφερέται για μένα.

— Δεν είστε καν άρραβωνιασμένος;

— Όύτε καν άρραβωνιασμένος.

— Όποτε άρχίζετε πραγματικά μιά έντελώς καινούργια ζωή, παρατήρησε εκείνη στοχαστικά. Πόσο σας ζηλεύω. Πήτε μου,

σας παρακαλώ, άν δέβαια ή συζήτησις έπάνω σ' αυτό το θέμα δε σας ένοχλή, πως βλέπετε τον κόσμο τώρα που είστε πλούσιος;

— Δεν έξρω... δεν έχω σχηματίσει ακόμα έντυπώσεις... Το μόνο που ξέρω είναι, ότι κάμπο—κάμπο υιώθω μεγάλη χαρά και άνακούφισι... Άλλά, νομίζω, καλή μου λαίδη, ότι και ή πιδό άχαλίωτη άδιακρίσις έχει τά όρια της...

— Η δική μου δε γνωρίζει κανένα όριο, τού δήλωσε με άτάραχο ύφος εκείνη. Άλλωστε, έχω να σας έρωτήσω άκόμη τά σά πράγματα!... Λόγου χάριν που και πως περάσατε τη χτεσινή βραδυά σας;

— Στο στενοχωρό δωμάτιό της παυσίον όπου μένω, πίνοντας ούίσκυ και διαβάζοντας τις «Μεταμορφώσεις» τού Όιδίου.

Η νέα έρριξε το ξανθό κεφάλι της προς τά πίσω και γέλασε και μολονότι ο Μάρτιν την έμισούσε, άναγκάστηκε να παραδεχτή, ένδομυχώς, ότι το γέλιο της άντηχούσε σά μουσική.

— Σκοπεύετε να γλεντάτε συχνά μ' αυτό τον τρόπο; ρώτησε ή λαίδη Μιούριελ.

— Ά, όχι! Το δυσάρεστο χτες το βράδυ ήταν, ότι είχα επάνω μου ογδόντα χιλιάδες σε χαρτονομίσματα των χιλίων λιρών και κανένας δε δεχόταν να μου χαλάση έν απ' αυτά. Τώρα έχω άνοιξει λογαριασμό σέ Τράπεζα. Πιστεύετε με, θα περνά διαφορετικά τις νύχτες μου.

— Πήτε μου, κύριε Μπάρνες, τί σκοπεύετε να κάμετε στο μέλλον; Ποιά είναι τά σχέδιά σας;

— Σε τί μπορούν να σας ένδιαφέρουν τά σχέδιά μου; την έρώτησε ψυχρά.

— Μά φυσικά μ' ένδιαφέρουν. Δεν έχετε, λοιπόν, κόκκο φαντασίας, ώστε ν' άντιληφθήτε πόσο σπάνια περιπτώσι άποτελεί ή περιπέτειά σας. Μέσα σε λίγες στιγμές από πτωχός έγινате πλούσιος. Μπροστά σας άπλώνεται ο δρόμος μιάς καινούργιας ζωής. Άμέσως έρχονται πιά χίλια χίλια δυο έρωτήματα: Πώς θα έμμεταλλήτε το παντοδύναμο αυτό έφόδιο που διαθέτετε τώρα — το χρήμα! — για να διανύσετε αυτό το δρόμο; Ποιοι είναι οι πόθοι, οι πρώτες φιλοδοξίες που θα ίκανοποιήσετε;

— Δε μου λέτε, μήπως ανήκετε στην τόσο αντιπαθητική τάξη των ανθρώπων που γράφουν μοντέρνο ψυχολογικά μυθιστορήματα;

— Έχω γράψει ένα τέτοιο μυθιστόρημα, τού έξωμολογήθηκε εκείνη. Κανένας, όμως, έκδοτης, δεν έδειξε την παραμικρή διάθεσι να το τυπώση... Έδώ που τά λέμε, δε θα ήταν άσκημη ιδέα να σας μεταβάλω σε ήρωα μυθιστορήματος.

— Στη θέσι σας δε θα έπιχειρούσα τέτοιο πράγμα, τη συμβούλευσε. Ός τύπος μυθιστορήματος, θα ήμουν άπελπιστικά άνιστός.

Προσήλωσε τά γαλανά μάτια της στο πρόσωπο του και ο Μάρτιν ένιωσε τά μάγουλά του να κοκκινίζουν. Όστόσο, προσπάθησε να υποστή στωικά το βλέμμα της.

— Δε συμφωνώ μαζί σας, παρατήρησε τέλος εκείνη. Από συγγραφική άποψι, φαίνεται έμεταλλεύσιμος... παρέχετε δυνατότητες... Για πήςτε μου, άγαπούσατε το έπάγγελμά σας;

— Τρομερά! της άποκρίθηκε. Η σκέψις, ότι πρέπει να τό έγκαταλείψω, μου ραγίζει την καρδιά.

Σηκώθηκε, αλλά τού ήταν τώρα πολύ δύσκολο να φύγη. Το χαμόγελο της λαίδης Μιούριελ δεν είχε πιά τίποτε το άγέρωχο ή το έρωτικό; Ήταν, απλώς, γοητευτικό.

— Έχω ένα ραντεβού, μουρμούρισε πλησιάζοντας το χέρι του στο καπέλλο του.

— Έσχάστε το, σας παρακαλώ, και έξανακαθίστε, τού είπε εκείνη με ίκετευτικό τόνο. Καιρό είχα να πετύχω τόσο ένδιαφέρον θέμα συζήτησεως. Και σας διαβεβαιώνω, πως δεν υπάρχει κανένας λόγος να θυμώνετε έπειδή σας υποβάλλω έρωτήσεις. Φαίνεται φοβερά θυμωμένος έναντιον μου και, σ' αλήθεια, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί. Προσπαθώ με κάθε τρόπο να καταχτήσω τη συμπάθειά σας. Καθίστε λοιπόν...

Ο Μάρτιν συμμορφώθηκε μ' έναν άναστεναγό.

— Δεν είμαι θυμωμένος, έναντιον σας,

της έξήγησε. Άπλούστατα, δε σας γνωρίζω και ή οικειότης των τρόπων σας μ' έκνευρίζει.

— Ό! ή οικειότης όφειλται άποκλειστικά στο ένδιαφέρον που μου έμπνέετε... Άνεξάρτητα, όμως, απ' αυτό, θα έπρεπε, σ' αλήθεια, να είστε πολύ καλός κι' εύγενικός μαζί μας — και, ιδιαίτερα, με τον Τζέραλντ. Μη ξεχνάτε, πως οι ογδόντα αυτές χιλιάδες θα περιέρχονταν σ' αυτόν άν ο θεός μας δεν ήταν τόσο άνάποδος άνθρωπος. Και όμως, ο Τζέραλντ δε σας κρατά την παραμικρή κακία. Δεν είν' έτσι, Τζέραλντ;

— Θα τον έπιγια εύχαρίστως μέσα σ' ένα ποτήρι νερό, άν μπορούσα, δήλωσε ο έντιμότατος Γκάρνχαμ, που παρακολουθούσε άφ' ύψηλότης τη συζήτησι.

Η διαφύεσις άφισε έντελώς άτάραχη τη λαίδη Μιούριελ.

— Αυτό δεν έχει καμιά σημασία, είπε στον Μάρτιν. Το γεγονός είναι, ότι σεις έχετε τά χρήματά κι' αυτός δεν έχει δεκάρα. Το λιγώτερο, λοιπόν, που μπορείτε να

κάμετε είναι να μάς άνέχεστε χωρίς μεγάλη δυσφορία. Ο κύριος Γκάρνχαμ είναι έξάδελφός μου και, φυσικά, συμμερίζομαι την άπογοήτευσι και τον πόνο του.

— Πολύ καλά, είπε με καρτερικό ύφος ο Μάρτιν. Μπορείτε να μου υποβάλετε δσες έρωτήσεις θέλετε. Θα προσπαθώ να ίκανοποιήσω την περιέργειά σας.

— Μου είπατε πριν από λίγο, πως έχετε άνοιξει λογαριασμό σέ Τράπεζα. Έχετε άποσύρει διόλου χρήματά;

— Διακόσιες λίρες. Τις άπέσυρα σήμερα το πρωί...

— Πώς σκοπεύετε να τις σπαταλήσετε και τί σκέφτεστε να κάμετε μέχρις ότου βραδυάση; Δε φαντάζομαι να μέινετε αλόνια κάτω από τις φυλλωσιές τού πάρκου.

— Ήρθα εδώ για να δω κάποια μοναξιά και να σκεφτώ...

— Η νέα χαμογέλασε.

— Δε δίνω ποτέ την παραμικρή σημασία στους ύπαινιγμούς, έδλωσε. Ξέρω, ότι, στην αρχή, ύπασχε φόδος να με πάρτε για άδιάκριτη. Στην πραγματικότητα, όμως, είμαι το γλυκύτερο και πιδό αξιολόγητο κορίτσι που ζή κάτω από τόν δαιχλώδη ούρανό τού Λονδίνου. Η άδιακρίσις μου όφειλται στο ένδιαφέρον που αίσθάνομαι για τους όμοιους μου. Λοιπόν, κύριε Μπάρνες, τί σκοπεύετε να κάμετε κατά τη διάρκεια της ώρας αυτής ήμέρας;

— Σκέφτομαι ν' αγοράσω... να παραγγείλω δηλαδή ρούχα, άποκρίθηκε ο Μάρτιν.

— Τ' άκουσε αυτό, Τζέραλντ; έρώτησε εκείνη, κυττάζοντας τον έξάδελφό της.

— Χμ... ρούχα, έ; Σά να μου φαίνεται, πως τά χρειάζεται... μουρμούρισε ο έντιμότατος Γκάρνχαμ.

Ο Μάρτιν άποπειράθηκε πάλι να σηκωθεί. Η λαίδη Μιούριελ, όμως, άκούμησε το χέρι της στο μπράτσο του κι' εκείνος έμεινε άκίνητος.

— Η άπροσποίητη οικειότης τού άγγίγματος της τού είχε προένησει μιά έξαφνική έντελώς άγνώστη εύχαρίστησι. Δεν ένιωθε πιά την παραμικρή δυσφορία. Ο θυμός του είχε σήσει.

— Έχετε κανένα που να καθοδηγήσι τά πρώτα βήματά σας; έρώτησε ή λαίδη Μιούριελ. Κάποιον που να σας πη, λόγω χάριν, που να προμηθευτή τά ρούχα σας, τά καπέλλά σας και τις γραβάτες σας, που να τρώε το μεσημέρι και που το βράδυ, σέ ποιές θεατρικές παραστάσεις να πηγαίνετε;

— Όχι, άποκρίθηκε ο Μάρτιν. Φίλους δεν έχω, αλλά και από τους γνωστούς μου κανένας δεν είναι τόσο σοφός.

— Θαυμάσια! Έκαμε ή καταπληκτική αυτή νέα. Κύριε Μπάρνες, έχω να σας κάμω μιά πρότασι.

— Τί είδους πρότασι; ρώτησε φιλόποπτα ο Μάρτιν.

— Ο Τζέραλντ κι' εγώ είμαστε πολύ συμπαθητικοί νέοι, συχνά, όμως, μάς συμβαίνει να μένουμε χωρίς δεκάρα. Αυτές τις τελευταίες ήμέρες, διατρέχουμε περίοδο έξατάτης οικονομικής κρίσεως. Άν θυμούμαι καλά, μου είπατε πριν από λίγο, ότι έχετε στην τσέπη σας διακόσιες λίρες.

— Καλά θυμάστε...

— Λίγο προτού ή τύχη μάς φέρη κοντά σας, ο Τζέραλντ κι' εγώ αναρωτιόμαστε σε ποιόν από τους φίλους μας θα μπορούσαμε να προσκολληθούμε σήμερα για να έξοικονομήσουμε ένας κάπως εύπρεπες γεύμα, συνέχισε ή λαίδη Μιούριελ. Θα προτιμούσαμε, δέβαια, να τους άποφύγουμε όλους. Άρκετά τους έχουμε ένοχλήσει τους

δεν άναποκρίνονται, όμως, στην πραγματικότητα. Σας διαβεβαιώνω, πως ο Τζέραλντ κι' εγώ είμαστε αυτή τη στιγμή κυριολεκτικώς άδέκαροι. Και σας προτείνω τόν έξης έμπορικώτατο συνδυασμό: Έμεις θα σας υποδείξουμε το έστιατόριο και θα παραγγείλουμε το μενού, και σεις θα πληρώσετε. Είς άντάλλαγμα, ο κύριος Γκάρνχαμ θα σας συστήση στο ράφτι του, στον παπουτσή του και στον πουκαμισά του. Καθώς βλέπετε, πρότασις πιδό τίμια δε θα μπορούσε να γίνη. Έμεις θα φάμε καλά, χωρίς να ξοδευούμε δεκάρα, και σεις θα έξασφαλίσετε άριστο τεχνικό σύμβουλο σέ δ.τι άφορά την έξωτερική σας εμφάνισι. Πρέπει να ξέρετε, ότι ο κύριος Γκάρνχαμ θεωρείται σαν ένας από τους κομψότερους νέους τού Λονδίνου.

Ο Μάρτιν έμελέτησε μερικές στιγμές την πρότασι.

— Από έμπορική άποψι, είπε τέλος, ή πρότασις είναι ένδιαφέρουσα. Για να είμαι ειλικρινής, δεν αισθάνομαι την παραμικρή συμπάθεια ούτε για σας ούτε για τόν έξάδελφό σας, αλλά δεν έχω καμιά αντήρησι να σας κάμω το τραπέζι. άν ο κύριος Γκάρνχαμ δεχτή να μου πη που ν' αγοράσω δλ' αυτά τά πράματα που μου χρειάζονται.

Άπελπισία ζωγραφίστηκε σ' όμορφο πρόσωπο της λαίδης Μιούριελ.

— Σας ίκετεύω, έξηγηστε μου, γιατί δε με συμπαθείτε, τόν παρακάλεσε. Ο Τζέραλντ, όμολογουμένως, είναι κάπως δύσκολος άνθρωπος, έμένα, όμως, όλος ο κόσμος μ' έχει για έξαιρετικά έλκυστική νέα. Και σέ σας, ειδικότερα, προσπαθώ, μισή ώρα τώρα, να φανώ έλκυστικώτερη.

— Είστε έξαιρετικά γοητευτική, παραδέχτηκε ο Μάρτιν. Αυτό δε θα διανοηθώ ποτέ να τό άμφισβητήσω. Το ύφος σας, όμως, δεν μπορεί παρά να σας κάμη αντιπαθητική σ' έναν άνθρωπο σαν έμένα.

— Το ύφος μου;

— Ναι, φανερώνει τί πιστεύετε. Ότι, δηλαδή, έπειδή εγώ ήμουν περιοδών παραγγελιοδόχος και σεις είστε ή λαίδη Μιούριελ Μπάρνινγκχαμ, έχετε τό δικαίωμα να με περιεργάζεστε σά να ήμουν περιέργω φαινόμενο.

Τόν κυττάξε με τό ίδιο στοχαστικό βλέμμα.

— Έχω την έντύπωσι ότι άκούω ύπαιθριο σοσιαλιστή ρήτορα, μουρμούρισε ο έντιμότατος Τζέραλντ.

— Έχει, όστόσο, δίκιο, πρόσθεσε ή λαίδη Μιούριελ. Έχει άπόλυτα δίκιο, Τζέραλντ: είμαστε όνoμi.

Ο Γκάρνχαμ έρριξε μιά ματιά στο ρολόι του.

— Άν θέλετε να φάμε σέ χριστιανική ώρα, πρέπει να ξεκινήσουμε άμέσως, είπε.

Η λαίδη Μιούριελ έσηκώθηκε.

— Κύριε Μπάρνες, άνακρίνωσε μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο, οι προσκαλεσμένοι σας είναι έτοιμοι. Θα πάρουμε στην έξοδο τού πάρκου ένα ταξί, που θα τό πληρώσετε δέβαια σεις, και θα τραβήξουμε κατ' εύθειαν για τό «Μαραμένο Φύλλο», τό κομψότερο έστιατόριο τού Σόχο. Σας προειδοποιώ, πως είναι ακριβούτσικο και πως εγώ και ο Τζέραλντ τρώμε πάντα μ' έξαιρετική όρεξι.

— Πάμε όπου θέλετε, είπε ο Μάρτιν. Έχετε, πάντως, ύπ' όφθι σας, ότι σεις θα παραγγείλατε τό μενού.

— Αυτό δεν ύπάρχει φόδος να τό έξάσω, τόν διαβεβαίωσε εκείνη.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΥΠΟΨΙΕΣ

ΜΑΤΚΕΛ ΧΑΡΒΕΥ

Ο ΔΟΚΤΩΡ Φόστερ σταμάτησε το αυτοκίνητό του εμπρός στην είσοδο του σπιτιού του. Προτού κατεβή, έριξε μία ματιά στο καθρεφτάκι, επάνω από το δολάν.

— Γέρασα! ψιθύρισε με πίκρα και έφερε ασυναίσθητα το χέρι του στους γκρίζους κροτάφους του.

Βαρεσθημένα μπήκε στο σπίτι. Άφησε την τσάντα του σε μιάν άκρη, έβγαλε το καπέλλο του και πέρασε στο λίβινγκ-ρούμ.

— Έσού είσαι, Δαυίδ; ακούστηκε η φωνή της γυναίκας του από το πλαινό δωμάτιο.

— Ναι, αναστέναξε ο Φόστερ καθώς ξαπλώνοντας σε μιά πολυθρόνα. Τηλεφώνησε κανείς, Φαίη;

— Όχι, κανείς! αποκρίθηκε η γυναίκα του. Την είδε να προβάλλει στην πόρτα του λίβινγκ-ρούμ, λεπτή, υψηλόσωμη, αφάνταστα ελκυστική.

— Φαίνεται, ότι θα σ' αφήσουν να ήσυχάσης απόψε, έ; πρόσθεσε εκείνη σιάζοντας τα μαλλιά της.

Ο Φόστερ χώθηκε βαθύτερα στην πολυθρόνα του και, θαυμάζοντας το καινούργιο χτένισμα της γυναίκας του, είπε:

— Απόψε είσαι υπέροχη, Φαίη!

— Εύχαριστώ, ευγενέστατε κύριε! αποκρίθηκε εκείνη.

— Έτοιμάζεσαι για έξω; ρώτησε ο Φόστερ.

— Λέω να πάω ως το «Σαβόι», είπε η Φαίη. Θάθελες νάρθης μαζί μου;

Ο Φόστερ κούνησε το κεφάλι. Το βλέμμα του έπεσε στο ρολόι, επάνω στο μάρμαρο του τζακιού. Ήταν έφτα παρά τρία λεπτά.

— Γιατί όχι; ρώτησε η γυναίκα του κι έριξε μία ματιά στον καθρέφτη. Το ξέρεις, ότι κοντεύει μήνας που δε με πήγες πουθενά...

— Έχεις δίκιο. Αλλά ποιος σου είπε να παντρευτείς έναν άνδρα είκοσι χρόνια μεγαλύτερό σου. Και μάλιστα γιατρό. Τη μία βραδιά είμαι κουρασμένος, την άλλη έχω δουλειά — και έτσι περνά ο καιρός. Αλλά δεν μπορείς να πής, ότι δε σε προειδοποίησα...

— Δεν παραπονιέμαι, είπε χαμογελώντας η Φαίη κι έσκυψε και τον φίλησε στο μέτωπο. Είσαι ο καλύτερος σύζυγος του κόσμου. Θάθελα μόνο να σε δώ να ξεκουράζεσαι για λίγο καιρό...

Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνο, στο χώλ. Ο Φόστερ έκανε μία κίνηση.

— Ιαί μίνα θα είναι πάλι, μουρμούρισε. Θεέ μου, θαρέθηκα να βλέπω αρρώστους!

— Να πής, πώς δεν μπορείς να πās, είπε η Φαίη. Θέλεις ν' απαντήσω εγώ, να...

— Όχι, αγάπη μου! τη διέκοψε Σηκώθηκε.

— Ο καθένας με τη μοίρα του, πρόσθεσε. Στο χώλ, πριν απαντήσει στο τηλέφωνο, έριξε μία ματιά προς την πόρτα του λίβινγκ-ρούμ, σά για να δειωιωθ, πώς δεν τον έδελεπε η γυναίκα του. Έπειτα, ακούμπησε το ακουστικό στ' αὐτί του.

— Έμπρός! Ποιός είναι; ρώτησε με δυνατή φωνή. Ω, ναι, ναι!... Έρχομαι άμέσως! Σε δυο λεπτά!...

Ξανακύτταξε προς το λίβινγκ-ρούμ. Έπειτα έφραξε το στόμιο του τηλεφώνου με την παλάμη του και συνέχισε γρήγορα, ταραγμένος:

— Θα σου φέρω ένα ισχυρό εμετικό. Το δηλητήριο αυτό είναι βραστικότατο και δεν πρέπει να μείνει μέσα σου! Στο μεταξύ, μη σαλέψης από το κρεβάτι σου, Φράνκ! Απόλυτη άκνησία, μ' ακούς;

Τράβηξε το χέρι του από το στόμιο του τηλεφώνου. Περίμενε. Ένα μονάχα δευτερόλεπτο. Η γυναίκα του είχε κιάλας φανή στην

πόρτα. Η άνησυχία σκίαζε το όμορφο πρόσωπό της. Ο Φόστερ πρόσθεσε:

— Έρχομαι, Φράνκ. Έρχομαι άμέσως!... Κι' έκλεισε το τηλέφωνο.

— Τι συμβαίνει; Ποιός ήταν, Δαυίδ; ρώτησε η Φαίη.

— Ο νεαρός Φράνκ Γκράντ. Πήρε κατά λάθος δηλητήριο. Είναι πολύ σοδαρά, ο καμμένος. Μόλις που κατώρρωσε να μου τηλεφωνήσει...

— Δηλητήριο; Και τί θα γίνει τώρα; Ο Φόστερ την κύτταξε. Θεέ μου, πώς έχει χλωμιάσει!... συλλογίστηκε.

Πήρε γρήγορα το καπέλλο και την τσάντα του.

— Πάω να δώ, αποκρίθηκε. Στο μεταξύ, του είπα να μείνει τελείως ακίνητος. Ίσως έτσι τον δρώ ζωντανό και τον σώσω.

Η πόρτα έκλεισε πίσω του. Καταθλιπτική σιωπή απλώθηκε στο σπίτι. Η Φαίη έκανε ένα δέμα προς το τηλέφωνο. Ήθελε τώρα να τον πάρη η ίδια των Φράνκ, να τον ρωτήσει, ν' ακούση τη φωνή του... Όχι, όμως, όχι! Ο Δαυίδ είχε πη: «απόλυτη ακνησία!». Α-

φησε το σώμα της να σωριαστή σε μιά πολυθρόνα.

Ο ΦΡΑΝΚ Γκράντ στεκόταν συλλογισμένος και αναποφάσιτος μπροστά στο τηλέφωνο. Τί, άραγε, μπορούσε να σημαίνει η ξαφνική επίσκεψις του γιατρού Φόστερ, την ώρα που αυτός περίμενε τη γυναίκα του; Είχε βρή το μήνυμα του γιατρού, πριν λίγα λεπτά, γυρίζοντας από το γραφείο του: «Φράνκ, είναι ανάγκη να μου τηλεφωνήσης στο σπίτι, στις 7 ακριβώς. Δαυίδ Φόστερ». Η λακωνική φράσις ήταν γραμμένη διαστικά σ' ένα φύλλο χαρτί από μπλόκ, διπλωμένο και χωμένο κάτω από την πόρτα του διαμερισμάτος του.

Τί να τον ήθελε ο Φόστερ; Ο Γκράντ άπλωσε το χέρι, για να σηκώσει το ακουστικό, να τηλεφωνήσει στη Φαίη, να τη ρωτήσει μήπως ήξερε αυτή τίποτα. Όχι, όμως, όχι! Ίσως μιά τέτοια ενέργεια εκ μέρους του ήθελε να προκαλέση ο Φόστερ. Όλα αυτά μπορεί να ήταν και τέχνασμα. Ο γιατρός του είχε, ίσως, στήσει παγίδα και περίμενε τώρα στην άλλη άκρη του σύρματος...

Ο Γκράντ άφησε το ακουστικό. Άναψε ένα τσιγάρο. Την ίδια στιγμή, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.

Ήταν ο Δαυίδ Φόστερ. Μπήκε χαμογελαστός, έσφιξε μ' έγκαρδιότητα το χέρι του Γκράντ.

— Τι συμβαίνει, Δαυίδ; ρώτησε ο νέος καθησυχασμένος.

Ο γιατρός πέταξε στον καναπέ το καπέλλο και την τσάντα του.

— Θα σου εξηγήσω άμέσως. Είναι για δουλειά. Αλλά, πριν απ' όλα, φέρε κάτι να πιούμε. Ο Γκράντ εσέρβισε δυο ποτά και τ' ακούμπησε στο τραπέζακι, εμπρός στον Φόστερ.

— Πώς είναι η Φαίη; ρώτησε. Έχω καιρό να τη δω.

— Καλά. Ήταν στο σπίτι όταν μου τηλεφώνησε. Σου στέλνει τους χαιρετισμούς της. Το βάρος έφυγε όλωσδιόλου από την ψυχή του Γκράντ.

— Λοιπόν, σ' ακούω, είπε.

— Πριν αρχίσω, φέρε μου, σε παρακαλώ, λίγο πάνο για το ούτσγκυ μου.

Ο άλλος πήγε στην κουζίνα. Ο γιατρός έβγαλε από την τσέπη του γιλέκου του ένα φιαλίδιο και άδειασε το περιεχόμενό του στο ποτήρι του οικοδεσπότη.

Σε λίγο, ο Γκράντ γύρισε με τον πάγο.

— Στην ύγεια σου, είπε ο Φόστερ. Ήπιαν.

— Έχω πρώτα να σου κάνω μιά πολύ εμπιστευτική ανακοίνωση, είπε ο Φόστερ. Πήρες το σημείωμά μου;

— Ναι.

— Πώς σου φάνηκε;

Ο άλλος τον κύτταξε με άπορία.

— Το έχεις; ρώτησε χαμογελώντας ο Φόστερ.

— Ναι.

— Πώς σου φάνηκε;

Ο άλλος τον κύτταξε με άπορία.

— Το έχεις; ρώτησε χαμογελώντας ο Φόστερ.

— Ναι, είναι εκεί, επάνω στο γραφείο. Αλλά δεν καταλαβαίνω...

Εσώπασε απότομα, έφερε τα χέρια στο στομάχι του. Πόνοι αδάσταχοι και απερίγραπτη φρίκη παραμόρφωσαν για μιά στιγμή το νεανικό πρόσωπό του. Έπειτα, στα μάτια του έπεσε η νύχτα.

Ο γιατρός σηκώθηκε, έσπρωξε λίγο το ακίνητο σώμα με το πόδι του. Χωρίς δία, πλησίασε στο γραφείο. Το σημείωμά του ήταν εκεί. Το πήρε...

ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ το κλειδί να γυρίζη στην έξωπορτα, η Φαίη ανακάθισε...

— Έδω είσαι ακόμα, αγάπη μου; ρώτησε με κουρασμένη φωνή ο Φόστερ, μπαίνοντας στο δωμάτιο. Δεν ήταν να πās στο «Σαβόι»;

— Πās είναι ο Γκράντ; ρώτησε εκείνη. Τον κύτταξε κατάματα, σά να ήθελε να διαβάση την απάντησι στο βλέμμα του.

Ο Φόστερ αναστέναξε.

— Έφτασα πολύ άργά, είπε. Ξαπλώθηκε στην πολυθρόνα του.

— Έκανα, ότι μπορούσα. Ξεψύχησε μέσα στα χέρια μου, το δύστυχο παιδί.

Τί ακριβώς συνέβη; ρώτησε η Φαίη. Η φωνή της ήταν σιγανή, ανέκφραστη.

Ο άνδρας της αποκρίθηκε:

— Στο τηλέφωνο μου είπε, πώς πήγε στο μπάνιο να πάρη από το φαρμακείο κάποιο τονωτικό. Δεν άναψε το φώς. Έκανε, όπως φαίνεται, λάθος στα μπουκάλια. Γι' αυτό πάντα λέω, ότι δεν πρέπει να έχη κανείς δηλητήρια στο σπίτι του.

Βαρειά σιωπή ακολούθησε τα λόγια του.

— Μά τί σ' έκανε ν' αλλάξης γνώμη, ξαφνικά, Φαίη; ρώτησε ο γιατρός. Γιατί δεν έπηγες στο «Σαβόι»;

— Εκείνη δεν αποκρίθηκε. «Τί, άραγε, ξέρει;» συλλογίζοταν. «Τί έμαθε;»

Κι' όμως, αυτή και ο Γκράντ, ήταν πάντα πολύ προσεκτικοί. Ποτέ δεν είχαν δώσει ραντεβού σε δημόσια κέντρα ή έξω, στην πόλη...

Ακίνητος στην πολυθρόνα του, ο Φόστερ παρακολουθούσε τη γυναίκα του με μισόκλειστα μάτια. «Να υποπτεύεται, άραγε, τίποτα;» συλλογίζοταν. «Να της πέρναι από το νοῦ, ότι τον εσκότωσα εγώ;»

Από πολλές έβδομάδες είχε αποφασίσει την εξέγνωση του Φράνκ Γκράντ — από τότε που, έντελως τυχαία, είχε μάθει τις ένοχες σχέσεις του με τη Φαίη. Με πόση επιμέλεια είχε καταστρώσει το σχέδιό του! Χαμογέλασε. Η ίδια η Φαίη θα επιβεβαίωνε το άλλοθί του.

Τον είχε ακούσει να μιλά στο τηλέφωνο με τον Γκράντ για το δηλητήριο, που εκείνος είχε πιή. Ποιός θα τολμούσε ποτέ να διατυπώση την παραμικρή ύποψια εναντίον του;

Μόνο η Φαίη, ίσως, μέσα στην ψυχή της. Την εκύτταξε. Στο σκοτεινό βλέμμα της, του φάνηκε πώς διέκρινε μίσος.

«Τί σκέφτεται, άραγε;» αναρωτήθηκε. «Τί ξέρει;»

Και κάθονταν εκεί οι δυο τους, άμιλητοι, και κυττάζονταν στα μάτια και προσπαθούσαν να μαντέψουν ο ένας για τον άλλον:

«Ξέρει, άραγε, τίποτα;»

★★

Και κάθονταν εκεί οι δυο τους, άμιλητοι, και κυττάζονταν στα μάτια και προσπαθούσαν να μαντέψουν ο ένας για τον άλλον:

«Ξέρει, άραγε, τίποτα;»

★★

Και κάθονταν εκεί οι δυο τους, άμιλητοι, και κυττάζονταν στα μάτια και προσπαθούσαν να μαντέψουν ο ένας για τον άλλον:

«Ξέρει, άραγε, τίποτα;»

★★

Και κάθονταν εκεί οι δυο τους, άμιλητοι, και κυττάζονταν στα μάτια και προσπαθούσαν να μαντέψουν ο ένας για τον άλλον:

«Ξέρει, άραγε, τίποτα;»

★★

3 ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΤΕΣΤ

ΕΝΑΣ πλούσιος βιομήχανος απέφασισε να προσλάβη μιά γραμματέα. Παρουσιάζονται πολλές και στο τέλος, έπειτα από αυστηρή επίλογη, μένουν τρεις για τον τελευταίο γύρο. Για να τις δοκιμάση, ο βιομήχανος θέτει το ακόλουθο έρώτημα:

— Παίρνετε, κατά την άπουσία μου, μιάν έπιταγή 120.000 φράγκων από ένα πελάτη μου. Έχει κάνει, όμως, λάθος, γιατί μου χρωστούσε μόνον 100.000 φράγκα. Τί θα κάνατε;

Η πρώτη ύποψηφια άπαντά:

— Έξαργυρώνω την έπιταγή και επιστρέφω

20.000 φράγκα στον πελάτη.

Η δεύτερη λέγει:

— Κρατώ την έπιταγή ως δτου να επιστρέψετε.

Η τρίτη άπαντά:

— Έξαργυρώνω την έπιταγή και κρατώ ολόκληρο το ποσόν ως δτου να γυρίσετε.

Ερώτησις: Ποιάν από τις τρεις προσέλαβε ο βιομήχανος;

Απάντησις: Εκείνην που είχε τις ωραιότερες γάμπες.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ

ΠΡΙΝ φύγη από το Λονδίνο, όπου παρακολούθησε τις έορτές της Στέψεως, η βασίλισσα Σαρλότ της Τόγκα έγινε δεκτή από τη βασίλισσα Έλισάβετ, στην όποια εξέδεχλωσε τον ένθουσιασμό της από την επίσκεψί της στην Άγγλία.

— Και όμως, ο καιρός δεν ήταν καλός, της είπε η Έλισάβετ.

— Ω! είπε η έγχρωμη βασίλισσα, μου ά-

ρέσει η βροχή. Ίσως γιατί έχω άγγλικό αίμα στις φλέδες μου.

— Αλήθεια; ρώτησε η Έλισάβετ. Πώς αυτό;

— Πάνε τώρα εκατό χρόνια περίπου, που ένας Άγγλος Ιεραπόστολος είχε έλθει να εκχριστιανίση τους υπηκόους μου.

— Αλήθεια; Και παντρεύτηκε μιά πρόγονά σας;

— Καθόλου. Αιχμαλωτίστηκε από τους σωματοφύλακες του προπάππου μου, ο όποιος και τον έφαγε. Και έτσι, μπήκε άγγλικό αίμα στις φλέδες μου.

ΕΛΠΙΔΑ

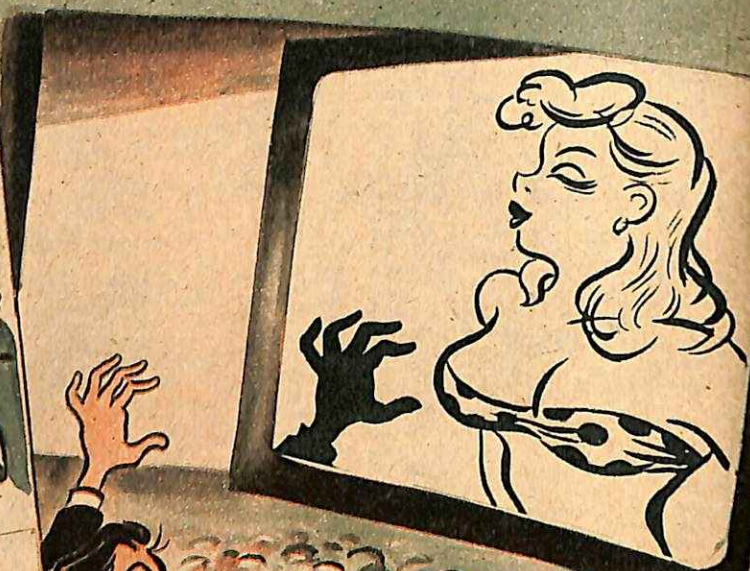
ΜΙΑ Παριζιάνα κάθεται συλλογισμένη σ' ένα παγκάκι. Ένας νέος έρχεται και κάθεται πλάι της. Περνά ένας αστυφύλακας, που βλέπει το νεαρό δλο και να πλησιάζη περισσότερο στην κοπέλλα:

— Μήπως ο νέος αυτός σάς ένοχλεί; ρωτά τη νέα.

— Όχι, καθόλου, άπαντά εκείνη χαμογελώντας. Ίσως, όμως, να δοκιμάση, άν έχετε την καλωσύνη ν' απομακρυνθήτε...

27

4 ΤΡΟΠΟΙ ΝΑ ΓΕΛΑΣΕΤΕ

Στην προβολή του έργου
«Η ΜΑΥΡΗ ΧΕΙΡ»

— Δεν ήξερα πώς η θάρκα σου έχει και μοτέρ....

— Το ραδιόφωνό μου δεν λειτουργεί.
Φαίνεται ότι σ' αυτή τη θάλασσα δεν
έχει βραχεία κύματα!

— Όμορφη γυναίκα αυτή ή άσπρη. Την τρώμε άμέσως;
— Τρελλάθηκες; Μπορεί να είμαι καννίβαλος, αλλά
δεν είμαι ήλιθιος.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ο ζωγράφος Βαλμάς, αποκαλύπτει στο Δημήτρη Φλωρά, πώς ο Νάσος Καρνέζης, που βρέθηκε σκοτωμένος στο διαμέρισμά του της οδού Σκουφά, είχε άλλοτε, στο Παρίσι, έρωτικές σχέσεις με τη Γαλλίδα Ζουλιέτ, στην οποία είχε υποσχεθεί και γάμο. Άλλα, μετά την επ'στροφή του στην Ελλάδα άθέτησε την υπόσχεσή του, κράτησε όμως, τη Ζουλιέτ στο σπίτι του ως ο'κονόμο. Η Γαλλίδα είχε, επομένως, λόγους να μισή τον Καρνέζη. Ένα βράδυ, ο Δημήτρης παρακολουθεί με ταξί την Ζουλιέτ. Μέσα στο συνωστισμό της Όμονοιας, ο Φλωράς και ο σωφέρ του χάνουν από τα μάτια το αυτοκίνητο της Γαλλίδας.

70Ν. — Τους χάσαμε! είπε ο Δημήτρης.
Τους χάσαμε!

Νά είχαν πάρει, άραγε, την οδό 'Αγίου Κωνσταντίνου, να είχαν τραβήξει προς την οδό Πειραιώς ή είχαν κάνει το γύρο της Όμονοιας;

Από το παράθυρο του αυτοκινήτου, ο Δημήτρης έριξε το βλέμμα του στην οδό 'Αγίου Κωνσταντίνου. Δύο τρία αυτοκίνητα φαίνονταν στο δάθος, πολύ μακριά όμως, γιά να νάναι ανάμεσα σ' αυτά και τ'ο ταξί της Γαλλίδας.

Είχαν φτάσει τώρα στο ύψος της οδού Πειραιώς. Έξαφνα ο σωφέρ φώναξε:

Νάτο.

Έστριψε γρήγορα δεξιά. Ένας πεζός τινάχτηκε τρομαγμένος στο πεζοδρόμιο. Τ'ο άμάξι, στην απότομη στροφή του, κόντεψε να τ'ον παρασύρει.

Σκυμμένος πάνω από τ'ή ράχη του σωφέρ, ο Δημήτρης είδε μακριά, μπροστά τους, ένα σκούρο αυτοκίνητο. Νά ήταν άραγε αυτό;

Πρέπει να τ'ο φτάσουμε! είπε στο σωφέρ.

Μείνετε ήσυχος. Δέ μας ξεφεύγει άλλη φορά.

Ο σωφέρ χύθηκε με όλη τ'ήν ταχύτητα του άμαξιού του στον κατήφορο της οδού Πειραιώς. Πολύ γρήγορα έφτασαν τ'ο μαύρο ταξί. Θά ήταν επικίνδυνο τώρα να κόψουν ταχύτητα. Η Γαλλίδα, άν πραγματικά βρισκόταν μέσα στο αυτοκίνητο, βλέποντας ένα άλλο ταξί να κολλά πίσω από τ'ο δικό της, θά μπορούσε να υποψιαστή, ότι τ'ήν παρακολουθούσαν.

Προσπέρασε τους! είπε ο Φλωράς.

Ο σωφέρ ξαναπάτησε γκάζι. Γιά λίγα δευτερόλεπτα, τ'ο δυό άμάξια προχώρησαν τ'ο ένα δίπλα στο άλλο. Ο Δημήτρης κύτταξε από τ'ο παράθυρο, με αγωνία. Άνέπνευσε. Ήταν εκείνη, ή Γαλλίδα. Τ'ο άχρο πρόσωπό της φάνηκε, γιά μιά στιγμή, πίσω από τ'ο χοντρό τζάμι του αυτοκινήτου, ανέκφραστο. Ύστερα, τ'ο άμάξι του Δημήτρη Φλωρά πέρασε...

Γυρισμένος τώρα προς τ'ο παραθυράκι του πίσω μέρους, ο Φλωράς παρακολουθούσε τ'ο άλλο αυτοκίνητο, που είχε μείνει πίσω τους.

Κόψε ταχύτητα, σιγά-σιγά, είπε.

Προχώρησαν έτσι κάμποση ώρα στην οδό Πειραιώς. Ο σωφέρ του Δημήτρη, εύτυχώς, ήταν άνθρωπος που καταλάβαινε. Σέ λίγο, τ'ο αυτοκίνητο της Ζουλιέτ δρέθηκε πάλι μπροστά τους.

Δέ φαινόταν να έχουν αντίληψη τίποτε από τ'ο άλλο άμάξι. Η μαντάμ Ζουλιέτ θά ήταν, άσφαλώς, βυθισμένη στις σκέψεις της. Δέν μπορούσε, άσφαλώς, να φανταστή, πώς ήταν δυνατόν να τ'ήν παρακο-

Ο Δημήτρης είδε τη Γαλλίδα να βγαίνει. Πίσω της, γιά μιά στιγμή, πρόβαλε ή αντρική μορφή...

λουθούν, ύστερα από τ'α αυτοκίνητα που είχε αλλάξει.

Πού πήγαινε; Ο Δημήτρης θυμήθηκε τ'ήν ιστορία του Βαλμά. Μιά αγάπη περιφορνημένη εύκολα γίνεται μίσος. Η Ζουλιέτ είχε φοικτά ταπεινωθή από τ'ον Καρνέζη. Νά είχε, όμως, γίνει ή αγάπη της μίσος τόσο θανάσιμο, ώστε να τ'ήν οδηγήση ως τ'ο φόνο;

Νά είχε, άραγε, σκοτώσει ή Ζουλιέτ τ'ον Καρνέζη; Ήταν ή μόνη που θά μπορούσε να τ'ο κάνει εύκολα. Βρισκόταν μέσα στο σπίτι, είχε τ'ήν ευχέρεια να πλησιάσει τ'ον Καρνέζη, χωρίς αυτός να φύλαχτ'ή. Γιάτί, όμως, ύστερα από τόσα χρόνια και ειδικώς εκείνη τ'ή νύχτα;

Γιάτί; Η άπάντησις έλαμψε, ξαφνικά, μέσα στο μυαλό του Δημήτρη, τ'ήν ώρα που τ'ο αυτοκίνητο της Γαλλίδας έμπαινε στον Πειραιά. Γιάτί;

Ίσως γιάτί, εκείνη τ'ή νύχτα, ή Ζουλιέτ βρήκε τ'ήν ευκαιρία που περίμενε τόσον καιρό. Τ'ήν ευκαιρία να σκοτώσει, χωρίς να ένοχοποιηθ'ή. Έκεί, στο διαμέρισμα του Καρνέζη, ήταν, κοιμμένος και ραμμένος γιά ένοχος, ο πατέρας του, με όλα τ'α στοιχεία, με όλες τ'ις ένδείξεις εις βάρος του...

Ίσως γιάτί, εκείνη τ'ή νύχτα, ή Ζουλιέτ πίστεψε, πώς θά έχανε τ'ο ζωγράφο της όριστικά.

Καθώς τ'α δυό αυτοκίνητα έτρεχαν τ'ο ένα πίσω από τ'ο άλλο στους δρόμους του Πειραιώς, ο Δημήτρης Φλωράς φαντάστηκε τ'ή σκηνή. Η Γαλλίδα είχε ξυπνήσει από τ'ις φωνές τ'ων δυό αντρών, τ'ου πατέρα τ'ου και τ'ου ζωγράφου, που μάλλωναν στο γραφείο. Είδε τ'ή μικρή Άννα να γυρίζει μισοκοιμισμένη στο δωμάτιό της. Πλησίασε κρυφά στο γραφείο. Στάθηκε πίσω από τ'ήν πόρτα και άκουσε τ'ή συζήτηση. Ο Φλωράς, ίσως, πρότεινε εκείνη τ'ή στιγμή στον Καρνέζη τ'ή λύσι του διαζυγίου, υπό τ'ον όρον ο ζωγράφος να νομιμοποιησ'ή τ'ις σχέσεις του με τ'ή Ζανέτ. Είχαν γράψει κάτι τέτοιο οί έφημερίδες. Η Γαλλίδα τ'όμαζε. Άν αυτό γινόταν, εκείνη θά έκανε και τ'ο λίγο που της είχε μείνει από τ'ο ζωγάφο.

Έμεινε κρυμμένη στο σκοτάδι και είδε τ'ο Φλωρά να φεύγει. Μπήκε στο γραφείο. Δέ θά μάλλωναν, γιάτί ή μικρή Άννα δέν άκουσε τίποτε. Τότε ή αργότερα τ'ον σκότωσε.

Τί άπ' όλα αυτά, άραγε, να ήταν ή αλήθεια; Τί δέ θάδινε ο Δημήτρης γιά να μπορούσε να τ'ο ξέρη.

Από τ'ις σκέψεις του, τ'ον έδγαλε ένα άπτόμομο τράνταγμα τ'ου αυτοκινήτου. Προχωρούσαν τώρα σ' ένα δρόμο που δέν τ'ον ήξερε. Φτωχογειτονιά. Είδε χαμόστι-

τα και μάντρες δεξιά κι' αριστερά.

Ο σωφέρ γύρισε και του έδειξε κάτι με το κεφάλι. Πριν καταλάβει τι έννοιασε, ο Δημήτρης είδε το αμάξι της Γαλλίδας να σταματά. Ο σωφέρ είχε φρενάρει έγκαιρως.

Σκυμμένος πάνω στο μπροστινό κάθισμα, ο Φλωράς είδε τη Ζουλιέτ, που κατέβαινε και πλήρωνε. Όστε άφηνε το αυτοκίνητο...

Το μαύρο ταξί έκανε «όπισθεν». Όπως γύριζε, γιά να κάνει τη μανούβρα του, τα φώτα των προβολέων του έλουσαν δόκλρηρη τη μαντάμ Ζουλιέτ. Στεκόταν άκίνητη, στη γωνία του δρόμου. Ήταν φανερό, πως περίμενε να φύγει το αυτοκίνητό της.

Ο Δημήτρης γιά μιά στιγμή τρόμαξε. Νόμισε, πως η Γαλλίδα θα τους έβλεπε. Μά δχι. Το αυτοκίνητό της είχε φύγει πιά κι' αυτή προχώρησε τώρα πεζή.

Ευτυχώς, ο σωφέρ του Δημήτρη ήξερε καλά τη δουλειά του. Είχε σβήσει τα φώτα και τοποθετήσει το αμάξι του στη σκιά, πολύ κοντά σε μιά μάντρα. Ένα δέντρο έκανε εκεί το σκοτάδι πυκνότερο.

Περίμενε, είτε ο Δημήτρης, κι' άνοιξε άδύρβα την πόρτα.

Ο σωφέρ έγνεψε «ναί».

Η Γαλλίδα είχε τώρα φτάσει στην άλλη γωνία του δρόμου. Περπατώντας όσο μπορούσε πιά σιγά, κολλημένος σχεδόν στον τοίχο, ο Δημήτρης Φλωράς ξεκίνησε πίσω της.

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΥΛΛΙΕΣ

ΉΤΑΝ ένα παράξενο παιγνίδι αυτό, μέσα στη νύχτα. Ο Δημήτρης αισθάνθηκε να ανατριχιάζει. Ήταν όλα τόσο καινούργια γι' αυτόν. Ο φτωχικός δρόμος ήταν έρημος, σά να μ' είχε κατοικήθει ποτέ. Σχεδόν φοβήθηκε.

Είπε τη γυναίκα που προχώρουσε γρήγορα. Φαινόταν να ξέρει που πάει. Θα είχε έρθει κι' άλλες φορές — συλλογίστηκε.

Έξαφνα, η Γαλλίδα σταμάτησε και γύρισε πίσω της. Ο Δημήτρης κόλλησε στον τοίχο, κρατώντας την άναπνοή του. Πόσο ώραίο κι' εύκολο είναι όλα αυτά στις ταινίες του κινηματογράφου, σκέφτηκε. Και πόσο δυσάρεστα στην πραγματικότητα. Αισθάνθηκε κάτι στο στομάχι του. Πεινούσε; Όχι. Φοβόταν.

Η Γαλλίδα προχώρησε πάλι. Δεν είχε δει τίποτα. Ο Δημήτρης έμενε πάντοτε άκίνητος. Είχε ιδρώσει, ενώ δεν έκανε ζέστη. Κάτι πέρασε ξαφνικά δίπλα του. Ο Δημήτρης τινάχτηκε. Είπε την άδύνατη μαύρη γάτα, που έφευγε τρέχοντας μέσα στη νύχτα. Χαμογέλασε και ένοιωσε ο ίδιος πόσο ψεύτικο ήταν το χαμόγελό του. Θέλησε να άστεινεί τη με τον έαυτο του. Πόσο θα διασκεδάσε ο Μακρής, όταν θα του διηγόταν τις άστυνομικές περιπέτειές του στους συνοικισμούς του Πειραιώς.

Όταν ήταν μικρός — σκέφτηκε — κι' έμενε υνός στο σκοτάδι, σφύριζε γιά να δώσει θάρρος στον έαυτο του. Θάθελε τώρα να σφυρίξει, μ' δεν ήταν ή ώρα.

Άκίνητος πάντοτε, είδε τη Γαλλίδα να σταματά πάλι στη μέση του δρόμου, να γυρίζει και να ξανακινεί έρευνητικά πίσω της, με μεγαλύτερη προσοχή αυτή τη φορά... Νά είχε, άραγε, αντίληφθει την παρακολούθησή; Όχι. Έξαφνα, η παράξενη γυναίκα προχώρησε διαστικά σε μιά πόρτα. Θα χτύπησε, άσφαλώς, συνθηματικά, αλλά ο Δημήτρης δεν άκουσε το χτύπημα. Ή πόρτα άνοιξε λίγο κι' η Γαλλίδα χάθηκε στο άνοιγμα. Ή πόρτα έκλεισε άμέσως πίσω της.

Ο Δημήτρης άφησε τη θέσι του. Προχωρώντας σιγά, με πολλές προφυλάξεις, πλησίασε στο μέρος όπου είχε δει τη Ζουλιέτ να χάνεται. Ήταν ένας χαμηλός τοίχος αλλής. Πίσω από τη φτωχική μάντρα φαινόταν ένα μικρό σπίτι λαϊκής γειτονιάς. Οι γυλλίες των παραθύρων ήταν κλειστές, μ' από τις χαραμάδες γλυστρούσε λίγο φώς. Την περίμεναν.

Ο Δημήτρης σπύκωσε στις μύτες των ποδιών του και πιάστηκε από την κορυφή του τοίχου. Με την πρώτη ματιά πούριζε πάνω από την μάντρα, ξανάσκυψε ξα-

φιασμένος, σχεδόν τρομαγμένος. Μπροστά στη μισάνοιχτη και άμυδρά φωτισμένη πόρτα του σπιτιού, είχε δει δυο σκιές, τη Γαλλίδα και μιά ψηλή άντρική σιλουέττα. Είχαν κοντοσταθεί στο κατάφλοι και φαινόταν να συνομιλούν, χαμηλόφωνα. Πέρασαν μερικές στιγμές. Ο Δημήτρης, που κρατούσε την άνάσα του, άκουσε την πόρτα του φτωχόσπιτου να τριζή κι' έπειτα να κλείνει. Άνάρθωσε άργα το σώμα του, ξανακίταξε πάνω από τη μάντρα. Ή αυλή ήταν τώρα έρημη...

Έμενε εκεί, κυττάζοντας το κλειμένο σπίτι. Βρισκόταν σε μεγάλη άμηχανία. Πίσω από τις φωτισμένες γυλλίες, υπήρχαν οι άπαντήσεις σε πολλές από τις άπορίες του. Πώς, όμως, μπορούσε να δει και ν' άκούση τι γινόταν μέσα στο σπίτι.

Ο Χάμφρεϊ Μπόγκερτ — συλλογίστηκε — θα πήδουσε τώρα τον τοίχο, θα έφτανε στο σπίτι κι' θα έβλεπε το αυτό του στο κλειμένο παράθυρο. Θα άκουγε κι' ίσως θα βλεπε κιόλας. Νά, όμως, που αυτό δεν ήταν πρωταγωνιστής κινηματογραφικής ταινίας. Έμενε, λοιπόν, εκεί στον τοίχο, περιμένοντας, χωρίς να ξέρει κι' ο ίδιος τί. Γιά ένα πράγμα μόνον ήταν σίγουρος. Ότι δεν είχε το κουράγιο να προχωρήσει περισσότερο, να μπη στην αυλή.

Πόση ώρα έμενε έτσι; Είχε άρχισει να μωδιάζει, όταν κίτταξε το ρολόι του. Ήταν έντεκα περασμένες. Κάπου τρείς ώρες είχαν περάσει, από τη στιγμή που είχε δει τη Γαλλίδα να βγαίνει από το διαμέρισμα της οδού Σκουφά.

Άν μπορούσε, τουλάχιστον, να άνάψει ένα τσιγάρο! Μά δχι. Δεν παρακολουθεί κανείς με άναμένο τσιγάρο στο χέρι. Μπορεί να προδώσει την παρουσία του. Οι άστυνομικοί αυτοί συλλογισμοί του φάνηκαν άστειοι. Σκέφτηκε πάλι τα γέλια που θα έκανε ο Μακρής, όταν θα άκουγε την ιστορία του.

Ποιοί, όμως, να ήταν εκεί μέσα; Τι έκαναν τόνση ώρα, κλειμένοι στο φτωχόσπιτο, ο μυστηριώδης άνθρως και η Γαλλίδα;

Άκουσε δήματα στο δρόμο. Μιά σκιά πρόβαλε στη γωνία. Προχωρούσε άργά, παραπατώντας. Μεθυσμένος. Ο Δημήτρης κόλλησε στον τοίχο. Ο άνθρως πέρασε χωρίς να τον προσέξει, με τις θολές σκέψεις του προσηλωμένος στη δύσκολη προσπάθεια να κρατήσει την ισορροπία του. Ο Δημήτρης τον παρακολούθησε με το βλέμμα, ώπου χάθηκε στην άλλη γωνία.

Ο σωφέρ, φυσικά, θα τον περίμενε. Καλό παιδί. Τό άξιζε το πουρμπουάρ... Τότε άνοιξε ή πόρτα.

Ο Δημήτρης άκουσε το τριζιμό της μέσα στην άπόλυτη ήσυχια της νύχτας. Ή πρώτη αυθόρμητη κίνησή του ήταν να σηκώσει το κεφάλι πάνω από τον τοίχο. Μά δχι. Θα τον έβλεπαν.

Τραβήχτηκε γρήγορα και άδύρβα, χώθηκε πίσω από τα χαλάσματα μιάς έρειπώμενης παράγκας. Είπε τη γυναίκα, που έδωκε τώρα από την πόρτα του κήπου.

Γιά μιά φυγαλέα στιγμή, η άνδρική μορφή φάνηκε κι' ύστερα χάθηκε πίσω από την πόρτα που έκλεισε. Ή Γαλλίδα έμενε μόνη. Έρριξε μιά έξεταστική ματιά στο δρόμο και προχώρησε προς την κατεύθυνσή, από την οποία είχε έρθει.

Ο Φλωράς μαζεύτηκε πίσω από τα χαλάσματα, την άφησε ν' άπομακρυνθεί και μόνον όταν εκείνη έστριψε τη γωνία, την άκολούθησε. Στο βάθος είδε το αυτοκίνητό του που έμενε άκίνητο, με σβησμένα τα φώτα. Ή Γαλλίδα προχώρησε προς το έκει. Σταμάτησε δίπλα στο ταξί. Τώρα;

Ήταν μιά περίπτωσης, που δεν την είχε προβλέψει. Άν ζητούσε το αυτοκίνητο, πώς ο σωφέρ θα μπορούσε να της άνοιξη; Κι' αν άρνιόνταν δε θα την έκανε να ύποψιασθεί, Άτυχία.

Άκίνητος, στη σκιά ενός τοίχου, ο Δημήτρης είδε τη Γαλλίδα που έσκυβε, μιά στιγμή, προς τη θέσι του σωφέρ. Ξανασηκώσε το κεφάλι, κίτταξε, ψάχνοντας, γύρω της κι' ύστερα άπομακρύνθηκε με βιαστικά δήμα.

Ο Φλωράς προχώρησε. Έφτασε στο αυτοκίνητο. Ήταν άδειο.

Έξαφνα είδε μιά σκιά, που έρχόταν από ένα διπλανό στενό. Ήταν ο σωφέρ του.

Πήγα να ξεμουδιάσω λίγο, τούπε σιγανά.

Ευτυχώς.

Τούδριξε με το κεφάλι την Γαλλίδα, που βρισκόταν κιόλας μακριά.

Ήθελε να σε πάρη.

Ο σωφέρ γέλασε.

Για φαντάσου!

Ο Φλωράς ρώτησε άνήσυχα:

Λες να ύποπτευθηκε τίποτε;

Όχι. Θα νόμισε σίγουρα, πως είναι το αμάξι κάποιου σωφέρ που μένει έδω κοντά. Άφήνουμε καμμία φορά έξω από τα σπύτια μας...

Ο Δημήτρης είπε με γρήγορα λόγια στύ σωφέρ τι ήθελε. Αυτός θα την παρακολουθούσε με τα πόδια. Το αυτοκίνητο θα ξεκινούσε άργότερα.

Ή Γαλλίδα φαινόταν μακριά. Ο Δημήτρης την πήρε πάλι το κατόπι.

ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΔΙΕΦΥΓΕ

ΑΡΓΗΣΕ να ξυπνήσει το άλλο πρωί. Καθώς άνακάθισε στο κρεβάτι του, όλόκληρη ή ιστορία της προηγούμενης νύχτας του φάνηκε σαν όνειρο.

Συνήλαθε γρήγορα. Ήταν άλήθεια. Τι σήμαιναν, όμως, όλα αυτά; Ή άλλαγή αυτοκινήτων, το μικρό σπίτι στην πειραιώτικη φτωχογειτονία, ο άγνωστος άνθρως, Ποιός και τι να ήταν αυτός; Και γι'αυτή τόνση μυστικότης στις συναντήσεις του με τη Γαλλίδα;

Στο γυρισμό, είχαν γίνει τα ίδια. Ή μαντάμ Ζουλιέτ είχε πάρει ένα αυτοκίνητο στον Πειραιά, το άφησε στην Όμόνοια, πήρε ένα άλλο και μ' αυτό έφτασε στην οδό Σκουφά. Ο δικός του σωφέρ τούπε, γελώντας, καθώς τσέπωνε το γερό πουρμπουάρ:

Σπουδαία ή λεγάμενη...

Σπουδαία, άλήθεια! Τι θάλεγε ο Μακρής; Φυσικά, δεν τον είχε δει την περασμένη νύχτα. Είχε γυρίσει από το παράξενο νυχτερινό κυνήγι περασμένα μεσάνυχτα και είχε τραβήξει γραμμή γιά το ξενοδοχείο του. Ήταν εξαντλημένος, από σωματική κόυρασι και από τον έννευρισμό της παρακολουθήσεως.

Σηκώθηκε και έκανε ένα κρύο ντους. Ζήτησε το πρωινό του στο δωμάτιο. Όπως έπινε το ζεστό γάλα, άνοιξε την έφημερίδα που ο καμαριέρης του έφερε μαζί με το πρωινό.

Όλόκληρη ή πρώτη σελίδα ήταν γεμάτη φωτογραφίες. Το μάτι του έπεσε άμέσως στη μορφή του Καρνέζη, που την είχε πιάστικα καλά. Διάβασε τη λεζάντα, διαστικά: «Ο δολοφονηθείς, τον παρελθόντα Νοέμβριον ζωγράφου Καρνέζη, του οποίου ή άναμείσε εις το άποκαλυφθέν λαθρεμπόριον έπρόκλεσε τόνση έντύπωση εις την άθηνάικην κοινωνία».

Ματώντας τις φρυγανιές του, διάβασε τους όκτάσπλους τίλους. Οι έφημερίδες διέθεταν όλη την πρώτη τους σελίδα στο συναρπαστικό θέμα:

«Τεράστιον εις έκτασιν το άνακαλυφθέν λαθρεμπόριον συναλλάγματος και χρυσού. Γνωστά πρόσωπα της άθηνάικης κοινωνίας φέρονται ως ένεχόμενα. Συνελήφθησαν όλα τα μέλη της σπείρας πλην ενός».

Τό βλέμμα του σταμάτησε σε μιά δίστηλη φωτογραφία, στη μέση της σελίδας:

«Ο Νέστωρ Καυταντζόγλου, το μόνον μέλος της σπείρας, το οποίον διέφυγε μέχρι στιγμής την σύλληψιν».

Κίτταξε άσηρημένος τη φωτογραφία.

Έκανε άντρας άνάμεσα στα σαράντα και τα πενήντα, μάλλον άμορφος. Ή φωτογραφία ήταν ως τη μέση. Ο άνθρως φαινόταν πως θάταν ψηλός.

Διάβασε με ένδιαφέρον το πλούσιο ρεπορτάζ. Λεπτομέρειες, ονόματα στα πλούσια δράσεις της σπείρας, που δούλευε επί χρόνια, τα τεράστια κέρδη της... Ή «Πρωινή» έπέμενε ιδιαίτερως στη σημασία που μπορούσε να ένεχη ή άναμείσε στο λαθρεμπόριο του ζωγράφου Καρνέζη.

«Τό γεγονός» — έγραφε — «είναι ο ζωγράφος Άθ. Καρνέζης ήτο εις τόν οργανωτών της σπείρας και ο κεντρικός ταμίας άποτελεί

την πλέον ένδιαφέρουσαν πτυχήν της όλης ύποθέσεως».

Ο καλλιτέχνης αυτός, ο οποίος, δχι μόνον έθεωρείτο ως εις εκ των καλύτερων συγχρόνων Έλλήνων ζωγράφων, αλλά και ήτο διεθνώς γνωστός, έκθέσας επανειλημμένως έργα του εις τή έξωτερικόν, εύρεθη, ως γνωστόν, νεκρός εις το διαμέρισμά του, τον παρελθόντα Νοέμβριον, με πολυτοπιημένη την κεφαλήν. Ής δράστης του φόνου συνελήφθη και κρατείται έκτοτε εις τας φυλακάς, ο χρηματιστής Κ. Φλωράς, ο οποίος και πρόκειται να προσαχθεί εις το Κακούργιοδικειον τόν έπόμενο μήνα. Ήδη, όμως, δημιουργούνται ζωηρά/και εύλογοι άμφισβόλιας ως προς την ένοχήν του Φλωρά, δοθέντος ότι ο άγριος φόνος του Καρνέζη, τα μόνον της σπείρας των λαθρεμπόρων. Θα ήδύοντο άριστα να έχη ως έλατήριο τας άναποτρέπτους, εις παρομοίαν ύποθέσεως, διαφοράς εις την διανομήν των κερδών...».

Ο Δημήτρης διάβαζε γεμάτος ένδιαφέρον. Ο καμένος ο Μακρής έκανε, δτι μπορούσε... Κι' έξαφνα, ο Δημήτρης Φλωράς τινάχτηκε.

Κατ' από τόν υπότιτλο «Τό Μυστήριον Καυταντζόγλου», διάβασε:

«Τό μόνον μέλος της σπείρας, το οποίον διέφυγε μέχρις άρας την σύλληψιν, είναι ο Νέστωρ Καυταντζόγλου, γνωστός και αυτός εις τους κοσμούς κύκλους των Άθηνών».

Τό άξιοσημείων είναι, δτι δλαι αι καταθέσεις και άποκαλύψεις των συλληφθέντων λαθρεμπόρων δσαν άφορά τόν έξαφανισθέντα Καυταντζόγλου σταματούν εις την πρό μνημόν δρσιν του. Ουδείς, τόν συνήνησε ή ήλθε εις οιαδήποτε τέταφην μαζί του κατά τους τελευταίους μήνας. Αι καταδικαστικά άσχαί έκφράζουν την ύπονοιαν, ότι ο Καυταντζόγλου κατάρθωσε να διαφύγει από καιρού εις τή έξωτερικόν, συναποκομίζων και μέρος των χρημάτων της σπείρας...».

Ο Δημήτρης σταμάτησε λαχανιασμένος.

«Από καιρού»; Από πότε; Ξανακίταξε προσεχτικά τη φωτογραφία του έξαφανισθέντος.

Ο Μακρής είχε πη: «Βρήκαμε το έλατήριο του φόνου. Τώρα πρέπει να βρούμε και τόν άνθρως».

Τόν άνθρως; Ξανακίταξε το πρόσωπο του Καυταντζόγλου στη φωτογραφία. Τόν άνθρως;

Δε θα μπορούσε άραγε να είναι αυτός ο Νέστωρ Καυταντζόγλου, ο άνθρως;

Η ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕ στο Μακρή. Δεν είχε πάει ακόμα, στο γραφείο, τού είπαν.

Καθώς ο Δημήτρης ξυρίζόταν, οι σκέψεις περνούσαν γρήγορα από το μυαλό του: «Ο Νέστωρ Καυταντζόγλου είχε, λοιπόν, έξαφανισθεί. Ήταν βασικής σημασίας να έξαφανισθεί πριν από πόσους μήνες. Άν έξαφανισθεί τον συνέπιπτε με το φόνου του Καρνέζη, τότε...».

Άμα βρης την άρχή του νήματος, το κουβάρι ξετυλίγεται μόνο του, έλεγε ο Μακρής. Ής τώρα είχε βρει τρείς άρχές, και το κουβάρι είχε υπερβεί περισσότερο.

Ή Μυρτώ και ή έκδική της; Όχι. Δεν ήταν πιθανό και ούτε ο ίδιος ήθελε να είναι πιθανό.

Ο Τζόννυ Παυλίδης και τα έρωτικά του συμπεριφορές; Είχε άρχισει πιά, ο Δημήτρης, να μην πιστεύει στην ένοχή του ζιγολό. Τούλάχιστον, δσον άφορά το φόνου του Καρνέζη.

Έμεναν οι άλλοι. Ή μαντάμ Ζουλιέτ με τόν πληγωμένο έρωτα. Και τώρα, αυτός ο Νέστωρ Καυταντζόγλου, που τού χαμογέλουσε από την έφημερίδα.

Πού βρισκόταν ή άλήθεια; Ξαναπήρε το τηλέφωνο:

— Ο κ. Μακρής;

— Δεν ήρθε ακόμα, έφτασε ή φωνή τού τηλεφωνητή της έφημερίδας.

Ο Δημήτρης αισθάνονταν την άνάγκη να δει ένα φίλο. Ο Δέλλιος; Άλήθεια, που θα μπορούσε να βρη το Δέλλιο; Δεν ήξερε γι' αυτόν τίποτε. Ούτε το σπίτι του, ούτε τις δουλειές του. Τίποτε, έκτός από το ότι ήταν φίλος του και τακτικός έπισκέπτης των γραφείων της «Πρωινής».

Έξαφνα, μοναχό του, ήρθε στη σκέψη του το όνομα: Μυρτώ. Δεν ήταν φίλη του. Δεν είχε το δικαίωμα να τη θεωρή φίλη του. Κι' όμως, πόσο θάθελε να μπορούσε να τη δει. Περισσότερο από κάθε άλλον.

Δε σκέφτηκε πολύ γιά να πάρη το νούμερο τού «Ίντερνάσιοναλ».

— Έμπρός.

Ή φωνή ήταν άντρική. Κάποιος ύπάλληλος.

— Τη δεσποινίδα Καψή.

— Ή ίδια ήθε στο τηλέφωνο άμέσως.

— Ναί;

— Δηλαδή, τί γίνεται έδω χάμω; Δε φτάνει που είσαι λαθρεπιβάτης, είσαι και λαθραναγνώστης; (Τού Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

— Έδώ, Φλωράς.

Διέκρινε την έκπληξη στη φωνή της. «Οχι δυσάρεστη έκπληξη, τού φάνηκε.

— Έσείς;

— Ναί.

— Τόν είδατε το ζωγράφο;

— Τόν είδα.

— Ένδιαφέροντα όσα σας είπε;

— Πολύ.

— Χαίρομαι.

— Δεσποινίς Καψή...

— Ναί;

— Ο Δημήτρης δίστασε. Μόνο γιά λίγο.

— Θα μπορούσα να σας δώ;

— Τώρα;

— Ναί, τώρα. Άν, φυσικά, μπορούτε.

— Καλά. Έλάτε στο γραφείο μου.

— Δεσποινίς Καψή...

— Ναί;

Ήταν τολμηρό μ'α το άποφάσισε.

— Δε θα μπορούσατε να λείψετε λίγο από το γραφείο σας. Να συναντηθούμε έξω.

Περίμενε ψυχρή, ίσως θυμωμένη άπάντησι, μ'α από το σύρμα ήρθε το γελίο της.

— Τώρα;

— Άν άπομώρητε.

— Μπορώ, αλλά θα είστε ύπεύθυνος, αν με άπολύσουν δι' έγκατάλειψιν θέσεως εν ώρα εργασίας...

— Έλάτε, πάντως. Θα σας περιμένω στην είσοδο τού πρακτορείου.

Από το «Όλύμπιον» ως το «Ίντερνάσιοναλ», ή άπόστασις ήταν μικρή. Ο Δημήτρης, ώστόσο, πήρε αυτοκίνητο. Θύμωσε κιόλας με την τροχαία και τα κόκκινα φώτα στις διασταυρώσεις, που τόν καθυστέρουσαν.

Στην πόρτα τού «Ίντερνάσιοναλ», ή Μυρτώ τόν περίμενε. Σκέφτηκε, πως ήταν πολύ, πάρα πολύ άμορφη.

Ύπάρχουν πράγματα που έρχονται έξαφνα στο νού, σά φώς που άνάδει σ' ένα δλοσκοτεινό δωμάτιο.

Σ' εκείνο, το δευτερόλεπτο, που ή Μυρτώ τού χαμογέλουσε από την είσοδο τού πρακτορείου και ο σωφέρ κίτταζε το ταξίμετρό του, ο Δημήτρης κατάλαβε, πως ήταν έρωτευμένος μαζί της. Ή άλήθεια αυτή ήθε σαν ξαφνικό κύμα και τόν γέμισε όλόκληρο. Ναί, την αγαπούσε.

Ήταν παράλογο, έξωφρενικό, ίσως κι' επικίνδυνο. Κι' όμως, την αγαπούσε.

Μπορεί να ντρεπόταν γι' αυτό, να θυμωne με τόν έαυτο του, μ'α δεν μπορούσε ν' αντίδραση διόλου στο παράξενο συναίσθημα, που έκανε τώρα την καρδιά του να χτυπά πιά δυνατά, πού γρήγορα.

— Λοιπόν; Τόν ρώτησε εκείνη, δίνοντάς του το χέρι της.

— Ήθελα να μιλήσουμε, μουμυούρισε ο Δημήτρης. Πού μπορούσε να πάμε;

— Όπου θέλετε, μ'α δχι γιά πολύ. Πρέπει να γυρίσω.

— Θέλετε να καθίσουμε κάπου έδω κοντά; Στο Ζαδορίτη, στο «Κίγκ-Τζωρτζ»;

— Προτιμώ μιά βόλτα στο Ζάππειο. Μουδιάζει κανείς μέσα στο γραφείο.

Διέσχισαν την πλατεία τού Συντάγματος και άνέβηκαν την οδό Φιλελλήνων...

— Έδώ, τού είπε εκείνη δείχνοντάς του ένα έλεύθερο παγκάκι, κάτω από τα δέντρα.

— Ή μέρα ήταν χαρούμενη. Δυο μικρά έπαιζαν πιά πέρα με την μπάλα τους. Ήταν όλα άμορφα και φωτεινά, όπως μόνο μπορεί να είναι ένα άνοιξιάτικο πρωινό στην Άθήνα. Γιά το Δημήτρη, ήταν όλα έξαισία, γι'αυτή, κυρίως τα μάτια της γελούσαν.

— Λοιπόν; Τόν ρώτησε.

Της είπε γιά το ζωγράφο, γιά τις άποκαλύψεις σχετικά με τόν Καρνέζη και τη Ζουλιέτ, γιά τη σπείρα των λαθρεμπόρων, γιά τις περιπέ-

τειές του της περασμένης νύχτας. Ή Μυρτώ τόν άκουγε με προσοχή, χωρίς διακοπές. Όταν έκείνος τελείωσε, τόν ρώτησε άπροσδόκητα:

— Γιατί μου δείχνετε τόνση έμπιστοσύνη;

Γιατί; Άλήθεια, γι'αυτή; Την ήξερε τόσο λίγο κι' έπρεπε να την ύποπτευεται κιόλας. Εκείνη, σά να διάβασε τις σκέψεις του, πρόσθεσε:

— Ξέρετε, παρά την άρχική μου άρνησι, δεν πρέπει ν' άποκλείετε την ένοχή μου. Είχα κάθε λόγο να σκοτώσω το ζωγράφο.

Ή μπάλα των παιδιών έφτασε κυλώντας κάτω από το παγκάκι. Ο Δημήτρης τη μάζεψε και την έδωσε στο μικρό, που είχε σταθή μπροστά τού και τόν κίτταζε σοβαρά με τα μεγάλα καστανά μάτια του. Έπειτα γύρισε και άντίκρισε το βλέμμα της Μυρτώς.

— Δεν έρω, άποκρίθηκε. Αισθάνομαι την άνάγκη να σας έχω έμπιστοσύνη. Δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά...

— Τι περιέργο! Ψιθύρισε εκείνη μ' ένα αδόδατο χαμόγελο και κίτταξε μακριά.

Είχε το δεξί της χέρι άκουπισμένο στη φούστα της. Τα λεπτά δαχτυλά της, με τ' άδερνικωτα νύ

λαβαίνει τί κάνει, ο Δημήτρης της έπιασε το χέρι...
— «Μέρα ήταν, απίστευτα, ωραία! Ο ήλιος, τα παιδιά, τα λουλούδια — και η Μυρτώ. Η Μυρτώ, που δεν τράβηξε το χέρι της...»

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ Σ' ΕΝΑ ΓΝΩΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΟΙ ΜΕΡΕΣ που ακολούθησαν δεν έδωσαν τίποτε καινούργιο. Συζητήσεις με το Μακρή και το Δέλλιο, δυο επισκέψεις στις φυλακές, στον πατέρα του — και η Μυρτώ. Η Μυρτώ που γελούσε τώρα πιο συχνά και που του γινόταν κάθε μέρα και πιο απαραίτητη.

Η μαντάμ Ζουλιέτ είχε πάει για μια ακόμα φορά στο μικρό σπιτάκι του Πειραιώς. Την είχε παρακολουθήσει, χωρίς εκείνη να τον αντιληφθεί, μα και χωρίς κανένα αποτέλεσμα...

Έτσι πέρασε περισσότερο από εβδομάδα. Όποτε, ξάφνου, το κουδούνι άρχισε πάλι να ξετυλίγεται — και να ξαναμπερδεύεται.

Το βράδυ εκείνο, ο Δημήτρης και ο Δέλλιος δρίσκονταν, όπως συνήθως, στο γραφείο του Μακρή. Ο αστυνομικός συντάκτης έφερε το χαρτί του. Το θέμα της σπείρας των λαθρεμπόρων ήταν πάντοτε επίκαιρο, αν και δέβαια δεν είχε πια την ίδια έντυπωσιακή παρουσία στις εφημερίδες. Οι τίτλοι ήταν τώρα τριστηνοί ή τετραστηνοί και όχι πάντα στην κορυφή της σελίδας.

Κάποια στιγμή, ο Μακρής, που διάβαζε τα χειρόγραφα, σούφρωσε τα φρύδια.
— Άλλο πάλι αυτό! είπε.

— Τι;
— Ένας από τους φίλους τσάκασε. Ξεχώρισε ένα φύλλο χαρτί από τα άλλα και διάβασε:

«Καθ' ην στιγμήν, ο εκ των συλληφθέντων διά την υπόθεσιν του λαθρεμπορίου Αντώνιος Νικολάου μετεφέρετο εις το ανακριτικόν γραφείον προς συμπληρωματικήν εξέτασιν, περισπώντας εντέχνως την προσοχήν του φρουρού χωροφυλάκος, κατάρθρωσε να δραπέτευσθ, εξαφανισθείς μεταξύ των πολυαριθμών πολιτών, οι οποίοι εύρισκον την ώραν εκείνην εις το δικαστικόν κατάστημα».

— Φαντάζεσαι νάχη σχέση η απόδρασις αυτή με το δικό μας ζήτημα; ρώτησε ο Δέλλιος.

Ο Μακρής σήκωσε τους ώμους.
— Δεν το νομίζω, αποκρίθηκε. Ένας κατεργάρας, απλώς, που δέ βρήκε του γούστου του τη φυλακή. Θα τον ξαναπιάσουν...

Αλλά το πράγμα είχε πολύ μεγαλύτερη σημασία από ότι μπορούσαν να υποθέσουν οι τρεις φίλοι.

ΟΤΑΝ την άλλη μέρα, ο Δημήτρης, καθώς έτρωγε το μεσημέρι στο εστιατόριο του ξενοδοχείου, άνοιξε την απογευματινή εφημερίδα και τη γύρισε στην τελευταία σελίδα, ένας χτυπητός τίτλος τόν έκανε να τιναχτεί από τη θέσι του. «Ευρέθη νεκρός ο αποδράσας χθές λαθρέμπορος Αντώνιος Νικολάου» — διάβασε.

Μια φωτογραφία δίστηλη στόλιζε το ρεπορτάζ. Άγνωστο πρόσωπο.

Ο Δημήτρης διάβασε γρήγορα το κείμενο.

Υπήρχαν λεπτομέρειες για την κατηγορία που θάρυνε το Νικολάου, για τις έρευνες της αστυνομίας, μετά την απόδρασή του. Και ύστερα: «Το πτώμα του λαθρεμπόρου ευρέθη σήμερα στην πρωινή υπό του εργατικού Γ. Ασπίστη, πρό της εισόδου ενός οικίσκου της οδού Γεωργίου Καραϊσκάκη, του συνοικισμού 'Αγίας Σοφίας, Πειραιώς. Ο θάνατος επήλθε κατόπιν τραύματος δια μαχαίρας εις την καρδιακήν χώραν».

Ο Δημήτρης έμεινε ακίνητος, με τα μάτια σπηλωμένα στις γραμμές αυτές: «Πρό της εισόδου ενός οικίσκου της οδού Γεωργίου Καραϊσκάκη, του συνοικισμού 'Αγίας Σοφίας, Πειραιώς».

Αλλά... αλλά εκεί, στο συνοικισμό 'Αγίας Σοφίας, στην οδό Καραϊσκάκη, πήγαινε η Γαλλίδα. Εκεί είχε τα μυστηριώδη ραντεβού της. Στη δεύτερη παρα-

κολούθησι, ο Δημήτρης είχε φροντίσει να μάθει τα στοιχεία αυτά. Και ο οικίσκος; «Άφησε στη μέση το φαγητό του, αγόρασε όλες τις απογευματινές εφημερίδες και κλείστηκε στο δωμάτιό του. Βιαστικά, με χέρια που έτρεμαν τις ξεφύλλισε. Δεν ήταν δυνατόν: Κάποια θα είχε τη φωτογραφία του σπιτιού.

Τη βρήκε. «Το σπίτι του έγκληματος». Ναι! Δεν έκανε λάθος: Ήταν το σπίτι των νυχτερινών επισκέψεων της μαντάμ Ζουλιέτ.

Ο ίδιος τοίχος, η ίδια πόρτα.

Η ΜΑΣΚΑ

Η ΠΡΩΤΗ του σκέψις ήταν να τηλεφωνήσει στο Μακρή. Δίστασε μπροστά στο τηλέφωνο. Χωρίς κι αυτός να ξέρη το γιατί, σκέφτηκε, πώς θάταν καλύτερα να κρατήσει αυτήν την ανακάλυψι για τον εαυτό του.

Η άκρη από το κουδούνι είχε βρεθεί. Ήταν πιά σίγουρος γι' αυτό. Θάβλεπε τώρα πού θα ώδηγούσε αυτή η άκρη.

Ξεκίνησε, αποφασισμένος, από το ξενοδοχείο.

Όταν χτύπησε το κουδούνι στην οδό Σκουφά, ήξερε την απάντησι που θάπαίρνε. Η μικρή Άννα την είχε έτοιμη.

ΕΞΥΠΗΡΕΤΙΚΟΣ ΜΠΑΚΑΛΗΣ
— Δεσποινίς Ριρίκα, σάς ζητούν στο τηλέφωνο.
(ΤΟΥ Α. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ)

Ο ΜΗΝΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ
— Και πότε να σάς ξυπνήσω;
— Μά... τον άλλο μήνα!

— «Η μαντάμ Ζουλιέτ; ρώτησε.
— Δεν είναι εδώ.
— Είχε βάλει το πόδι του στο άνοιγμα.
— Θα την περιμένω.
— Η Άννα τάχασε.
— Δεν...
— Ο Δημήτρης έσπρωξε με δύναμι το θυρόφυλλο και πέρασε μέσα, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.
— Και τώρα, πές στην κυρία, ότι κάποιος θέλει να της μιλήση για κάτι που την ενδιαφέρει.
— Η Άννα έπέμεινε:
— Δεν είναι εδώ.
— Ο Φλωράς ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα. Με δυνατή φωνή, που θάπρεπε όπως δήποτε να ακουστή στο διπλανό δωμάτιο, είπε:

— Για ένα σπιτάκι στον Πειραιά, στην οδό Γεωργίου Καραϊσκάκη, θέλω να της μιλήσω.

Η Άννα δεν καταλάβαινε. Τα πράγματα, όμως, έγιναν όπως αυτός τα περίμενε.

Αθόρυβα, στην πόρτα που έωνε τα δυο δωμάτια, φάνηκε η Γαλλίδα.

Φορούσε τα αιώνια μαύρα της, είχε τα μαλλιά σφιχτά τυλιγμένα γύρω στο κεφάλι και το πρόσωπό της ήταν κλειστό και ανέκφραστο, όπως πάντα. Μια μάσκα σκαλισμένη σε ξύλο.

— Τι με θέλετε, κύριε; ρώτησε ψυχρά. Δεν εκουνιόταν ούτε ένας στη μορφή της. Μέσα στο βάθος των ματιών της, όμως, ο Δημήτρης είδε το φόβο που πρόβαλλε.

— Να μιλήσουμε, της είπε γαλλικά. Η γυναίκα έκανε μια κίνηση εκπλήξεως, τόσο αδιόρατη, που ο Δημήτρης μόλις πρόφτασε να την προσέξη.

— Ποιός είστε;
— Φλωράς, Δημήτρης Φλωράς.

Είχε σηκωθεί και ύποκλιθηκε μπροστά της, με ύφος στο οποίο, ίσως, υπήρχε και λίγη ειρωνεία.

— Δε σας ξέρω. Τι θα μπορούσαμε να πούμε οι δυο μας;
— Πολλά.

Της έδειξε μια καρτέλα. Ο ίδιος είχε ξανακαθίσει στην πολυθρόνα του. Η Γαλλίδα εξακολουθούσε να μένη δριβία.

— Πολλά, συνέχισε ο Δημήτρης. Για ένα μικρό σπίτι στον Πειραιά, για κάτι νυχτερινές επισκέψεις, για έναν άνθρωπο, που βρέθηκε μαχαιρωμένος σήμερα το πρωί.

Η μαντάμ Ζουλιέτ απομακρύνθηκε, ξαφνικά. Διόρθωσε κάτι πάνω σ' ένα μικρό τραπέζι. Φαινόταν ήρεμη, μα ο Δημήτρης πρόσεξε τη μικρή τρεμούλα στα χέρια της.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε τέλος η Γαλλίδα.

Και ξαφνικά, σά να πήρε θάρρος, πρόσθεσε:

— Είστε τρελλός. Σας παρακαλώ να φύγετε.

Ο Δημήτρης σηκώθηκε.

— Κρίμα. Νόμιζα πως θάταν προτιμότερο να συζητήσω με σας. Καταλαβαίνω τώρα, πώς με την αστυνομία θα συνεννοθώ καλύτερα.

Η μαντάμ Ζουλιέτ έμεινε ακίνητη, σαν άγαλμα.

Ο Δημήτρης προχώρησε προς την πόρτα. Έξαφνα γύρισε απότομα:

— Ίσως, σάς ενδιαφέρει να σας πω, είπε, ότι ήμουν πίσω σας τις δυο τελευταίες φορές που πήγατε στο σπιτάκι του Πειραιώς.

Άνοιξε την πόρτα. Ούτε πολύ διαστικά ούτε πολύ άργα.

Τότε, άκουσε τη φωνή. Ήταν παράξενη, άγρια, μα και σπασμένη:

— Σταθήτε.

Γύρισε. Η μάσκα είχε πέσει από τη μορφή της Γαλλίδας. Ο τρόμος άλλοιωνε το πρόσωπό της. Η ψυχρή αυτοκυριαρχία είχε φύγει από πάνω της. Ο Δημήτρης, σχεδόν τη λυπήθηκε, εκείνη τη στιγμή.

— Για δνομα του Θεού, σταθήτε, ξανάπε η μαντάμ Ζουλιέτ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΚΑΗΜΟΙ ΤΩΝ ΑΠΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ

ΓΥΡΕΥΩ δουλειά. Οργάνω την Άθινα από το πρωί μέχρι το βράδυ, ψάχνοντας για δουλειά. Κι' από το βράδυ ως το πρωί στέλνω τη φαντασία μου μία στο γραφείο ενός ευγενικού δικηγόρου, και μία στο ιδιαίτερο γραφείο ενός διευθυντού διομηχανίας.

Δεν ξέρω γραφομηχανή, αλλά μπορώ να μάθω. Επίσης και στενογραφία. Ξέρω λίγο πιάνο. Και κάτι γαλλικούλια. Άλλά ο δικηγόρος που όνειρεύομαι είναι ξετρελ-λαμένος με τον τρόπο που προφέρω το «παρντόν» και το «πιά ντε κουά». Ο φανταστικός διομηχανός μου είναι πολύ σοβάρος. Όσο διαρκεί η δουλειά, δεν του παίρνω κουδέντα. Όταν, όμως, τελειώσω τα γράμματα που μου έχει αναθέσει, γυρίζει και μου λέει, χαμογελώντας: «Τα συγχαρητήριά μου, δεσποινίς!».

Δεν το κρύβω, πώς ο δικηγόρος με τραβάει πιά πολύ. Άλλά την ώρα που το πρόσωπο του διομηχανού φωτίζεται από το ευχαριστήριο χαμόγελο, τότε, την έρημη τη δικηγορία την τρώει το σκοτάδι...

Δεν έχω πάρει όριστική απόφασι, αλλά, νομίζω, πώς θα πρέπει να φερθώ πρακτικά: Μάλλον το διομήχανο πρέπει να πάρω...

Πώς να τον αφήσω, όμως, και το δικηγόρο; Πώς να τον πω, ότι προτίμησα τον άλλο για λόγους οικονομικούς; Δύσκολα πράγματα. Έχω κάνει, βλέπεις, και δεν ξέρω πώς θα τα ξεμπερδέψω. Να δής πού στο τέλος ο διομηχανός κι' ο δικηγόρος θα πιαστούν; Έχω κάνει, βλέπεις, και το λάθος να τους έχω συστήσει. Ένα βράδυ, που με συνόδευε στο σπίτι μου ο δικηγόρος, συναντήσαμε στο δρόμο το διομήχανο. Τους ναντήσαμε από δρόμο το διομήχανο. Τους συστήσα. Οι δυο άντρες ανταλλάξαν με-συστήσα. Οι δυο άντρες ανταλλάξαν με-συστήσα. Οι δυο άντρες ανταλλάξαν με-συστήσα.

Κι' όμως, πρέπει να βρω δουλειά. Η συνταξίς του μακαρίτη του πατέρα είναι πολύ μικρή και δεν μπορούμε να ζήσουμε η μητέρα, εγώ και ο Γιαννάκης. Όσο ζούσε εκείνος τα βόλευε μόνος του. Ούτε ν' άκούσις ήθελε για να εργαστώ κι' εγώ.

— Η Ρίτα σε δουλεύει; Μή χειρότερα!...

Άλλά μάς βρήκαν τα χειρότερα. Τώρα η Ρίτα παρακαλεί για δουλειά και δεν την πέρνει κανένας...

Το παιδί, κανονικά, πρέπει να μπαίνει από μικρό στη δουλειά. Να συνηθίζει. Και το αγόρι και το κορίτσι. Η δουλειά δεν είναι ντροπή, αγαπητή μου μαμά, και να τ' αφήσης αυτά τα: «Τί θα πη η κοινωνία αν δη το κορίτσι του Λεβενταρόπουλου πωλήτρια σε ποικαμισάδικο;». Άς πη δ,τι θέλει η κοινωνία.

Ο Γιαννάκης σε δυο χρόνια τελειώνει το Γυμνάσιο. Κανονικά, πρέπει να πάη στο Πανεπιστήμιο. Άλλά με τί χρήματα; Για να σπουδάσης δε φτάνει να λέγεσαι Λεβενταρόπουλος. Η μητέρα πρέπει να πηή στα λουτρά. Από τον καιρό που πέθανε ο πατέρας, σταμάτησε τα λουτρά και πιάστηκε. Άν έπινα μια δουλειά, όλα θα πήγαιναν καλά. Άλλά πού να τη βρω;

Φταίει κι' ο μακαρίτης ο πατέρας. Τί να το κάγω το πιάνο που μ' έμαθε; Όπου πήγα μου ζητούσαν γραφομηχανή και στενογραφία. Κανένας δε μου ζήτησε πιάνο. Άς φάμε τώρα τη «σονάτα υπό το σελή-νώφως»...

Παίρνουν και τα χρόνια. Περπατάω στα 27. Και καλοί είναι ο δικηγόρος και ο διομηχανός, αλλά πρέπει να βρεθώ και κανένας άλλος. Πιθανόν δημόσιος υπάλλη-λός, μπορεί έμπορος, ίσως τραπεζίτικός. Αύτος ο άλλος δε θάχη τη γλύκα των ματιών του δικηγόρου, και δε θα είναι άστα-λάκωτος σαν το διομήχανο. Να δής πού δε θα είναι και τόσο πολύ αίσθηματικός. Θα κυττάξη και το συμφεροντάκι του. Θα μετρήση και το ρουχισμό μου και τα πια-τικά μου. Και στο τέλος θα ζητήσει και λίγα μετρητά για τα έξοδα του γάμου. Και πού να βρεθούν τα μετρητά; Άς είχα τουλάχιστον μια δουλειά. Πούσαι, καλέ μου δικηγόρε, αίσθηματικό μου παιδί; Δε σ' αλλάζω με δλο τον κόσμο!... Άλλά πώς ν' αφήσω και το διομήχανο;

Κανονικά, μια δεσποινίς Λεβενταρόπου-λου πρέπει να παντρευτεί κάποιον σαν αυ-τούς τους δυο. Γίνεται, όμως, τίποτα το κανονικό στις μέρες μας; Η Ρίτα Χαίη-γουρβή ήταν ένα υστικό, κοκκαλιάρικο κοριτσάκι και παντρεύτηκε έναν πρίγκιπα. Κι' όχι μόνον τον παντρεύτηκε, αλλά τον έχωρισε κι' θάας. Η Ρίτα Λεβενταρόπου-λου — η άφεντιά μου — δε θα μπορούσε να πάρη έναν φτωχοδιομήχανο; Γίνεται, δ-μως, τίποτα το κανονικό στις μέρες μας;

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ - ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΟΗΤΕΙΑ

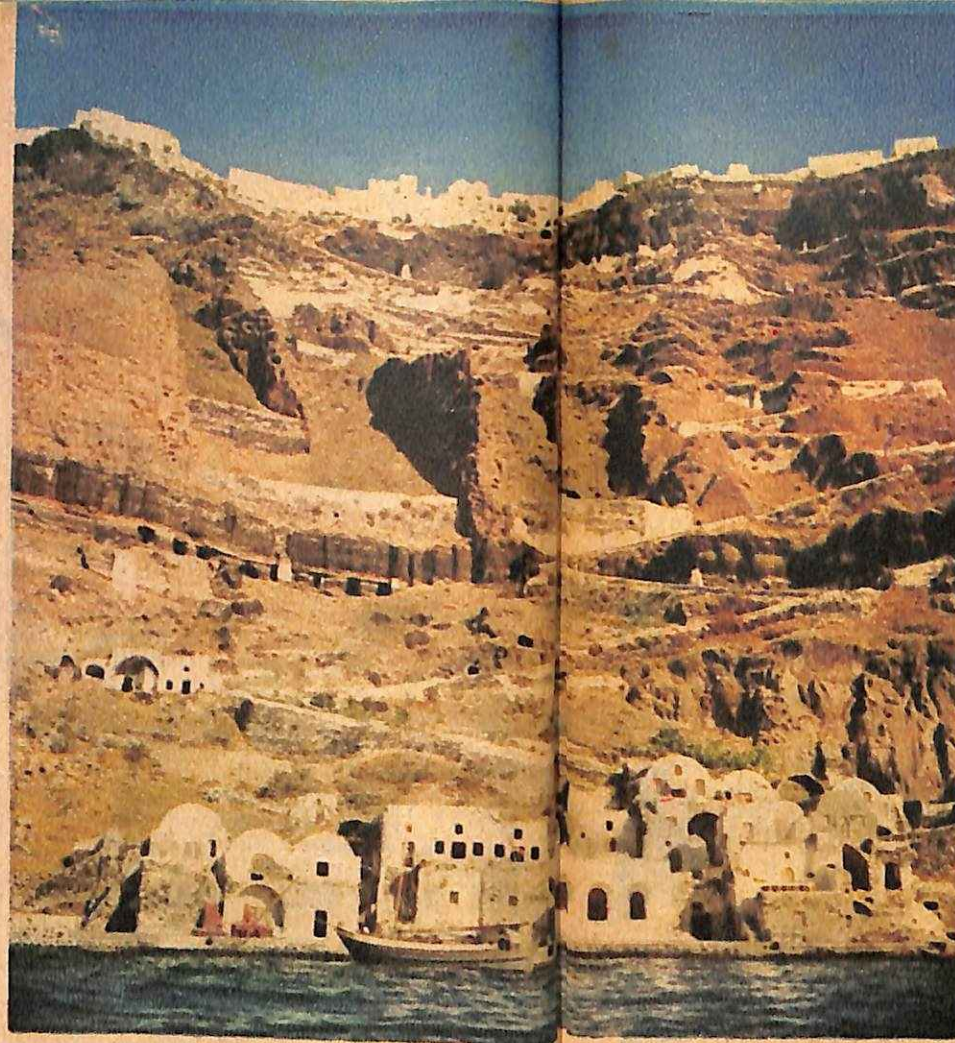
ΣΕ ΠΟΛΥ παλιά εποχή, η Σαντορίνη, — η Θήρα, όπως λέ-γεται επίσημα — είχε όλοστρόγ-γυλο σχήμα. Γι' αυτό και η αρχική της όνομασία ήταν «Στρογγύ-λη». Ήταν εύφορώτατος τόπος και ο πολιτισμός της πρέπει να έ-φτασε σε μεγάλη ακμή, όπως μαρ-τυρούν τα αρχαιολογικά ερείσματα και προπαντός οι εξάισιοι άμφο-ρείς, που ανασύρθηκαν τα τελευ-ταία χρόνια από τα σπλάχνα της θηραϊκής γής. Κάποτε, όμως, μια τρομακτική ήφαιστειαγενής έκρη-ξις εξαφάνισε τη δυτική πλευρά του νησιού, πού έτσι απέκτησε σχήμα πετάλου. Στον κόλπο, τον όποιο αγκαλιάζει το πέταλο αυτό, υπάρχει υποβρύχιος κρατήρας έ-νεργου ήφαιστείου. Μπορούν, λοι-πόν, οι κάτοικοι της Σαντορίνης να καυχήθουν με το δίκιο τους, ότι είναι οι γόνιοι άνθρωποι στον κό-σμο, πού κάθονται, κυριολεκτικά, «επάνω σε ήφαιστειο». Προνόμιο, όμολογουμένως, μάλλον επικίνδυνο. Το πράγμα, όμως, δεν φαίνεται να ένοχλη τους Σαντορινιούς. Στην τελευταία, μάλιστα, μεγάλη έκρη-ξι του ήφαιστείου, το 1927, όταν η Κυβέρνησις, για λόγους ασφα-λείας, θέλησε να εκκενώση το νη-σί, έλάχιστοι από τους κατοίκους έδειξαν διάθεσι να φύγουν.

Η παράξενη όμορφι της Σαντορίνης γοητεύει όλους τους ξένους πού την επισκέπτονται. Το Μεσαι-ωνα, όσοι από τους Σταυροφόρους είχαν την τύχη, κατά το γυρισμό από τους Άγιους Τόπους στην πατρίδα τους, να προσεγγίσουν στη Θήρα, μαγεύτηκαν τόσο από τη γραφικότητα του νησιού — και τη χάρη των κοριτσιών του — ώστε έγκραστασθήκαν εκεί για όλη τους τη ζωή.

Αυτό της έδωσαν την όνομασία 'Αγία Ειρήνη — Σάντα Ιρένε — πού εξέληχνηστικη σιγά - σιγά και έγινε Σαντορίνη. Ο Γάλλος περιη-γητής Φουκέ, πού πέρασε από τη Σαντορίνη τον περασμένο αιώνα, σε εποχή έντονης δράσεως του ή-φαιστείου, έγραψε πως είδε «το νησί του διαβόλου, πού το κατοί-κούν άγγελιοι». Η γοητεία της Σαντορίνης έχει, δέβαια, κάτι το άποκοσμ, πού μπορεί να προεξηγή-θός. Αναμφισβήτητο, όμως, είναι πως οι κάτοικοι της έχουν άγγελι-κή καλλωσύνη — και οι κοπέλες της αγγελική όμορφι. Το λέει και το τραγούδι, πού τις παρομοιάζει με τ' αθήρια, τα περίφημα σταφύ-λια του νησιού.

Όχου! Θηριανέ μου άέρα, πού φυσάς νύχτα και μέρα!... Όραφες είναι οι Θηριανές, φραφες σαν άθήρια, και μοιάζουν σαν τριαντάφυλλα, πούναι στα παρθεύρια...

ΕΠΕΧΩΡΙΣΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Όλη η ομορφιά της Σαντορίνης φαίνεται σ' αυτές τις εικόνες. Τα νησιά, στο βάθος της πρώτης φωτογραφίας, ή Μεγάλη και ή Μικρή Καμένη, είναι από στερεοποιημένη λάβα και σε κάθε έκρηξη του ήφαιστειού αλλάζουν σχήμα. Στη δεύτερη φωτογραφία

διακρίνεται η σκάλα με τα 866 σκαλοπάτια, που Δεξιά: Μιά χαριτωμένη Σαντορινιά δοκιμάζει το παρομοιάζει το τραγούδι — μ' αυτά και με τα τ

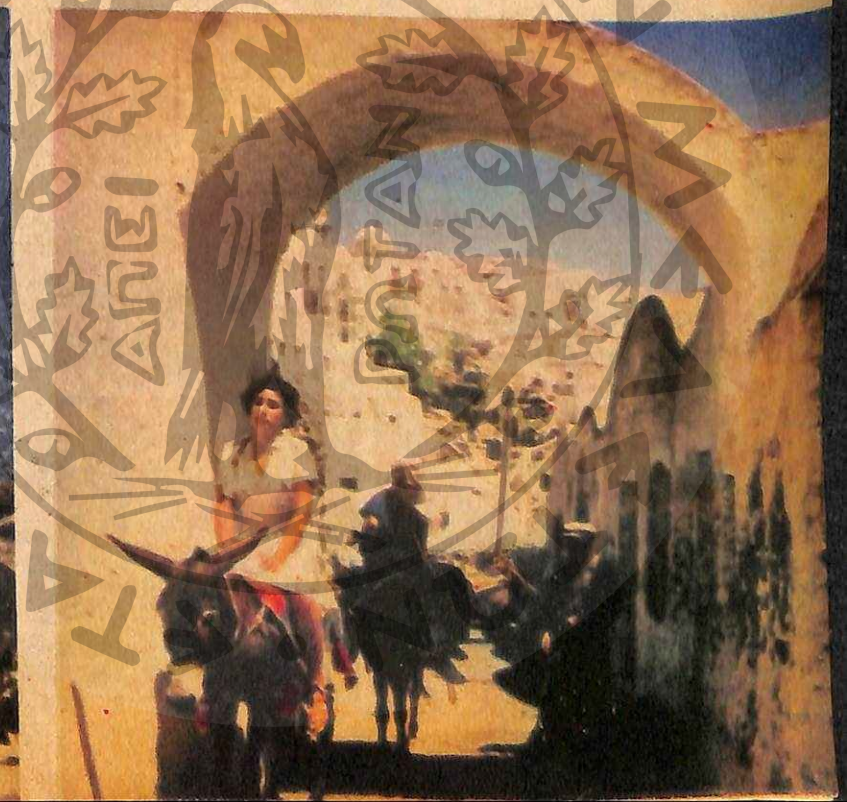
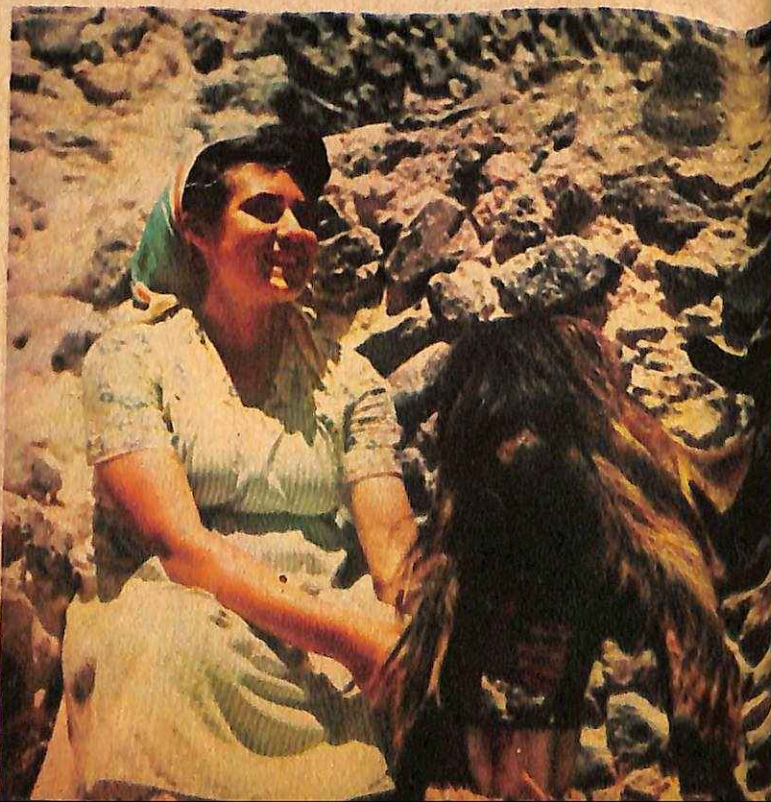
χουν από το λιμάνι στο χωριό. Ημα αθήρια, με τα όποια την φυλλα, πούναι στο παραθύρι.

ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ

Ένα από τα πιο έκλεκτα προϊόντα της Σαντορίνης είναι ή τομάτα, από την όποια παράγεται ή προσημνότερος πελτές του κόσμου. Κάτω αριστερά: συγκομιδή τομάτας στον Πύργο της Θήρας. Στο κέντρο: Μιά δμορφη Πυργιανή αρμέγει την κατσικά της. Κά-

τω δεξιά: Άποψις του λιμανιού και της σκάλας, τώ χωριό γίνεται με γαϊδουράκια. Αίγες είναι οι ν' άνιθούν με τα πόδια τα όκτακόσια έξήντα έξη σ

η από ψηλά. 'Η ανάδασις ως έπτες που έχουν τώ κουράγιο ατία της απόκρημνης πλαγιάς.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΚΗΠΟΣ

Ο πιο παράξενος κήπος του κόσμου είναι, ασφαλώς, αυτός που υπάρχει στο Λέβαν Χώλλ, στην Αγγλία. Φαντασθήτε ένα λιβάδι, όπου ξαφνικά δλέπετε μπροστά σας ένα τεράστιο καταπράσινο λιοντάρι, δυο φορές μεγαλύτερο από το φυσικό μέγεθος, ξεπλωμένο μέσα στις μαργαρίτες. Παρακάτω θα συναντήσετε μία μεγάλη όμπρέλλα, μεγάλη σαν σπίτι, και πιο κάτω μία σειρά από πιάνα σκακιού, δύο και τριών μέτρων ύψους. Όλα αυτά είναι δέντρα «κουρεμένα» ή θάμνοι ψαλιδισμένοι με τέχνη.

Ο εξωτικός αυτός κήπος — «Τό δραμα του κηπουρού», όπως τον ονομάζουν οι ιδιοκτήτες του — δημιουργήθηκε το 17ο αιώνα από το Γάλλο αρχιτέκτονα κήπων Μπωμόν, ο οποίος, ως γνωστόν, έσχεδιάσε και το Χάιτον Κόρτ, στο Λονδίνο. Ο κήπος αυτός, που δλέπετε, ανήκει σε μία παλιά αριστοκρατική οικογένεια του Λέβαν Χώλλ, κοντά στο Κένταλ, απ' όπου περνάει ο ποταμός Κέντ. Ο πύργος, τον οποίον πλαισιώνει ο θαυμάσιος αυτός κήπος, είναι επίσης παράξενος, γεμάτος από έργα τέχνης καταπληκτικής αξίας, πίνακες ζωγραφικής και λεπτοουργήματα. Οι ιδιοκτήτες του κήπου και του πύργου επιτρέπουν την είσοδο μία φορά την εβδομάδα στους Άγγλους και ξένους περιηγητές.

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΝ

Είμαι το άφθονότερο μέταλλο. Τα μισά σχεδόν πετρώματα της γης με περιέχουν. Κι' όμως, πριν από ένα αιώνα, ήμουν τελείως άγνωστο. Κι' αυτό, γιατί είμαι καλά κρυμμένο στις χημικές μου ενώσεις.

Με ανέκαλυψε πρώτος ο Γερμανός Βέλερ, το 1827. Ή μεθόδός του, όμως, για την απομόνωσή μου, ήταν τόσο πολυδάπανη, ώστε, για πολλά χρόνια, ήμουν μόνο σαν «θαύμα της χημείας», ακριβώτερο και από το χρυσό.

Ο πολὺς κόσμος με γνώρισε το 1855, όταν ο Γάλλος χημικός Ντεβίλ παρουσίασε στο Παρίσι κοσμήματα από το «μέταλλο - θαύμα». Τα κοσμήματα έδρασαν πολύ. Οι κομπές Παριζιάνες τα αγοράσαν αμέσως.

Ο Ναπολέων ο Γ' έδωσε τα μέσα στον Ντεβίλ να συνεχίσει τα πειράματά του, και αυτός κατόρθωσε να αύξησει την παραγωγή μου. Ή άφθονη εξαγωγή μου άρχισε το 1886 με ηλεκτρόλυσι κι' έτσι έπαψα να είμαι πολύτιμο μέταλλο.

Όσο, όμως, έχανα την «αριστοκρατικότητά» μου, τόσο γινόμουν και πιο χρήσιμο. Τα σπουδαιότερα προσόντα μου είναι το μικρό ειδικό βάρος μου, ή στερεότης μου και το γεγονός, ότι δε σκουριάζω.

Σήμερα, είμαι απαραίτητα όσο και το σίδερο. Οι διηλεκτρικές ηλεκτρισμού χρησιμοποιούν από μένα χιλιάδες τόνους. Ή αν δεν είχα βρεθεί εγώ, ή αεροπορία δε θα μπορούσε να πάρη τη σημερινή της ανάπτυξη.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΝΙΚΟΥ

ΕΡΓΑΣΙΑ. — Μία από τας μεθόδους, διά των οποίων ο Α εξασφαλίζει πλούτη εις τον Β. ΕΡΗΜΙΤΗΣ. — Πρόσωπον, του οποίου τα έλαττώματα και αι μωρία στερούνται κοινωνικότητος.

ΕΡΩΣ. — Παροδική παραφροσύνη, θεραπευμένη διά του γάμου ή διά του χρόνου. Προσβάλλει μόνο τας πολιτισμένους φυλάς, που ζούν υπό τεχνητάς συνθήκας, ενώ τα άρβαρα έθνη, που αναπνέουν καθαρόν αέρα και τρώγουν άπλες τροφές, άπολαμβάνουν άνοσίας.

ΕΤΟΣ. — Μία περίοδος τριακοσίων έξήντα πέντε άπογοητεύσεων.

ΕΥΓΕΝΕΙΑ. — Ή πλέον ευπρόσδεκτος ύπηρεσία.

ΕΥΓΛΩΤΤΙΑ. — Ή τέχνη να κάμνωμεν διά τής προφορικής πειθούς, τους άνόητους να σκέπτονται και να αίσθάνονται όπως έμεις. Περιλαμβάνει και την ικανότητα του να παρουσιάζωμεν το άσπρο, μαύρο και το μαύρο, άσπρο.

Ο 3ος ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ...

Ίπποδρομίες

ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

Ή αν ήμουν τίμιος άνθρωπος — που δεν είμαι — θα σας έλεγα, πως μόνο όσοι πάνε γυρεύοντας πέφτουν θύματα απάτης. Δεν μπορείτε να «τυλίξετε» έναν άνθρωπο παρά μόνο αν έχη ο ίδιος μέσα του την άτιμία.

ΤΕΤΟΙΟΣ ακριβώς ήταν ένας Άμερικανός που τον έλεγαν Νίξον και που ήρθε στο Παρίσι να διασκεδάσει πριν από λίγο καιρό. Προς τιμήν του, ώργάνωσα μία άραία απάτη, που την ονόμασα «Ίπποδρομο».

Το παιχνίδι μου άρχισε στο μπάρ του ξενοδοχείου Κριγιόν με τη βοήθεια ενός Γάλλου φίλου μου, του Άντρέ Ζανέν. Έδειξα στον Ζανέν ένα μεγαλόσωμο άνθρωπο, που καθόταν σ' ένα γωνιακό τραπέζι. Ήταν ο Νίξον. Το μόνο πράγμα που είχε να κάνει ο Ζανέν ήταν να πιήσει κουβέντα μαζί του και μετά, τυχαία, να ανακαλύψη ένα πορτοφόλι πεσμένο κάτω απ' το τραπέζι. Ύστερα ο Νίξον και ο Ζανέν θα έβρισκαν τον ιδιοκτήτη του πορτοφολιού, δηλαδή μένα.

Και γιατί όλα αυτά; ρώτησε ο Ζανέν. — Για να περάσουν μερικές χιλιάδες δολάρια από την τσέπη του κ. Νίξον στη δική μας τσέπη, αποκρίθηκε.

Ο Άντρέ Ζανέν έκανε τη δουλειά του περίφημα. Μέσα σε λίγα λεπτά καθόταν δίπλα στον Νίξον και μιλούσαν σαν παλιοί φίλοι. Έγώ τους παρακολουθούσα από μακριά. Όλα έγιναν σύμφωνα με το σχέδιο. Την ώρα που σηκώθηκαν να φύγουν, ανακάλυψαν το πορτοφόλι.

Τίνας ήταν το πορτοφόλι; Ο μόνος τρόπος να το εξακριβώσουν ήταν να το άνοιξουν. Βρήκαν, λοιπόν, μέσα 13 χαρτονομίσματα των δέκα χιλιάδων φράγκων — κάπου τριακόσια πενήντα δολάρια — μία ταυτότητα μέλους της «Λέσχης των Φιλίππων», ένα σημείωμα με

συνθηματικές λέξεις, δύο δελτία Ίπποδρομιών και ένα απόκομμα έφημερίδος, που έγραφε, ότι ένας μυστηριώδης κύριος, που λεγόταν Χάρρυ Λάιμ, είχε κερδίσει ένα εκατομμύριο δολάρια στις κούρσες του Μπελμόν, εκείνη τη στιγμή.

Ύστερα από πέντε λεπτά, ο Ζανέν και ο Νίξον βρέθηκαν στην πόρτα του διαμερίσματος μου.

Είστε δημοσιογράφοι; ρώτησα εγώ απότομα. Δε δίνω συνεντεύξεις.

Μου έδωσαν εξηγήσεις και τότε, βέβαια, τους ζήτησα συγγνώμη και τους κάλεσα να περάσουν μέσα. Τους πρόσφερα, μάλιστα, και άμοιδη, που δε θέλησαν να δεχτούν.

Καλά, είπα, αλλά θα μου επιτρέψετε τουλάχιστον να σας προσφέρω ένα ποτό.

Καθώς έπιναν το ούϊσκο μου, τους είπα:

— Έχω μία ιδέα! Αφού είχατε την ευγένεια να μη δεχτήτε άμοιδη για το πορτοφόλι, θα μου επιτρέψετε τουλάχιστον να δάλω ένα στοιχείμα στις κούρσες για λογαριασμό σας. Με τα κέρδη που θα σας άποφέρη, θα πληρώσετε όλα τα έξοδα της διαμονής σας στο Παρίσι.

Ο Νίξον με κύτταζε σαστισμένος. Το ίδιο και ο Ζανέν, που έπαιζε θαυμάσια το ρόλο του. Τους εξήγησα, τότε, ότι αντιπροσώπευα ένα μεγάλο συνδικάτο, που «κανόνιζε» τα άποτελέσματα όλων των γαλλικών Ίπποδρομιών. Οι όδηγίες μου έρχονταν με συνθηματικά τηλεγραφήματα και το κλειδί του κώδικος το είχα στο πορτοφόλι μου. Γι' αυτό άκριβώς, ένοιωθα μεγάλη ευγνωμοσύνη, που μου είχαν άπιστρέψει το πορτοφόλι.

Ο Νίξον άρχισε να καταλαβαίνει.

— Δηλαδή, θέλετε να πείτε, ότι... ότι στη Γαλλία, οι Ίπποδρομίες είναι κανονισμένες από πριν; ρώτησε.

Χαμογέλασα.

— Ή λέξεις «κανονισμένες» είναι κάπως βαρειά, είπα, αλλά άς πούμε, πως τα προγνωστικά είναι σίγουρα...

Εκείνη τη στιγμή ένα χτύπημα άκούστηκε

στην πόρτα του διαμερίσματος. Ήταν ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου, που μου έδωσε ένα τηλεγράφημα. Το διάβασα με προσοχή και είπα τότε στους δύο ξένους μου, ότι είχα τώρα τις όδηγίες της ημέρας και θάβγαίνα μία στιγμή να δάλω τα στοιχήματά μου.

— Μας συγχωρείτε, που μέναμε τόσην ώρα... άρχισε να λέη ο Ζανέν.

— Σας παρακαλώ, τον έκοψα. Ήπιμένω να μέινετε. Σας άφήνω το ούϊσκο και τα πούρα.

— Στοιχηματίστε, λοιπόν, κάτι και για μας, φώναξε γελώντας ο Νίξον την ώρα που έβγαίνα.

ΣΕ ΕΙΚΟΣΙ λεπτά επέστρεψα γελαστός και ικανοποιημένος. Φυσικά, το άλογο είχε κερδίσει και έμέτρησα από εκατό χιλιάδες φράγκα στον καθένα τους.

Ο Νίξον ήταν ένθουσιασμένος.

— Αυτή είναι δουλειά! φώναξε.

— Μά είναι έκπληκτικό! Σας εύχαριστώ πολύ, είπε ο Ζανέν τσαστώνοντας τα λεφτά.

— Θαρρείς και τα λεφτά φυτράνουν στα δέντρα; είπε ο Νίξον. Για σκέψου. Έκατό χιλιάδες φράγκα — περισσότερα από διακόσια δολάρια — δίχως να κουνήσης το δαχτυλάκι σου. Αυτό είναι ζωή!...

Φυσικά, πριν περάση το άπόγευμα, έφτασε και άλλο τηλεγράφημα και μπήκαν και άλλα στοιχήματα με το ίδιο κεραυνόβολο άποτέλεσμα.

Τώρα, ο Νίξον είχε στην τσέπη του κάπου τριακόσιες χιλιάδες φράγκα, από δικά μου λεφτά, αλλά δεν είχε λόγο να άνησυχά. Δε βάφευγε, γιατί ήθελε να κερδίση κι' άλλα απ' αυτά τα λεφτά που φύτρωναν στα δέντρα.

Τη νύχτα τον άφησα με το φίλο μου, τον Ζανέν, και πήγα να έπιθεωρήσω τη σκηνοθεσία στη «Λέσχη των Φιλίππων». Άνθρωποι δικοί μου άποτελοΰσαν το προσωπικό και ο μοναδικός σκοπός του ίδρυματος ήταν να ξελαφρώσουμε τον κ. Νίξον από τα δολάριά του.

Ένα διαμέρισμα με κάμποσα δωμάτια, μερικές αναπαυτικές πολυθρόνες, μπάρ, μπουρπινάκες, με τις Ίπποδρομίες και τα έλογα που θα τρέχανε, μία ντουζίνα τηλεφωνα, γραφείο που δεχόταν στοιχήματα — και ή «Λέσχη των Φιλίππων» ήταν έτοιμη να δεχτή το θύμα της.

Την άλλη μέρα, ο Νίξον και ο Ζανέν ήρθαν στο διαμέρισμά μου. Αφού τους πρόσφερα ποτό, τους είπα, ότι χαίρόμουν πολύ που τους ξανάβλεπα.

— Χρειάζομαι ένα πρόσωπο έμπιστοσύνης,

Σε είκοσι λεπτά επέστρεψα γελαστός και ικανοποιημένος. Φυσικά, το άλογο είχε κερδίσει — και έμέτρησα από εκατό χιλιάδες φράγκα στον καθένα τους.

είπα σε λίγο και αν κρίνω απ' τον τρόπο που μου έπιστρέψατε το πορτοφόλι μου χθές, πιο σίγουρους ανθρώπους από σας τους δύο δε θα μπορούσα να δω.

— Είμαι πρόθυμος να σας εξυπηρετήσω, απάντησε ο Νίξον.

— Μπορείτε να μου κάνετε μια μεγάλη χάρη και, ταυτόχρονα, να κερδίσετε χρήματα, εξήγησα εγώ. Να τί συμβαίνει: 'Ο διευθυντής της «Λέσχης των Φιλίππων» άρχισε, όπως κά- τάλαβα, και να υποψιάζεται, γιατί μου είπε σήμερα να πηγαίνω τα στοιχήματά μου αλλού.

— Και δεν έχει άδικο, μου φαίνεται, είπε γελώντας ο Νίξον.

— Λοιπόν, αν πάρετε αυτή την πρόσκληση, συνεχίσα, θα μπορέσετε να μπείτε στη Λέσχη και να βάλετε στοιχήμα για λογαριασμό μου. Έχω ένα σίγουρο έργο στην πέμπτη κούρσα. Θα παίξετε τις εξακόσιες χιλιάδες που κερδίσατε χτές, για λογαριασμό σας, και δεκαπέντε εκατομμύρια για λογαριασμό μου. Δεν μπορώ να σας δώσω έπιταγή με την υπογραφή μου, γιατί δε θα γίνει δεκτή, ύστερα από τη σημερινή σκηνή με το διευθυντή της Λέσχης. Γι' αυτό, άκουσε με προσοχή, Ζανέν, τί θα χρειαστεί να κάνω.

— Εξόλα από την τσέπη μου και του έδω- σα ένα διαδίπλο έπιταγών.

— Όταν έρθη η στιγμή να βάλης το στοι- χημα, συνεχίσα, θα συμπληρώσω και θα ύ- πογράψω το τσέκ για δέκα πέντε εκατομύ- ρια φράγκα....

— 'Ο Νίξον έμεινε με άνοιχτο το στόμα.

— Μη σου κάνη εντύπωση το ποσό, Νί- ξον, είπα. Δεκαπέντε εκατομμύρια φράγκα φαίνονται πολλά, αλλά στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύουν μονάχα σαράντα χιλιάδες δολάρια.... Λοιπόν, Ζανέν, θα παίξης το τσέκ μαζί με τα μετρητά σας στην «Άστρατη», στην πέμπτη κούρσα του Σαντιγύ. Θα φέρη τέσσερα προς ένα. Έτσι θα καθάρουμε κά- που εκατόν έβδομήντα χιλιάδες δολάρια, που θα τα μοιράσουμε στα τρία.

— Λοιπόν, αν πάρετε αυτή την πρόσκληση, συνεχίσα, θα μπορέσετε να μπείτε στη Λέσχη και να βάλετε στοιχήμα για λογαριασμό μου. Έχω ένα σίγουρο έργο στην πέμπτη κούρσα. Θα παίξετε τις εξακόσιες χιλιάδες που κερδίσατε χτές, για λογαριασμό σας, και δεκαπέντε εκατομμύρια για λογαριασμό μου. Δεν μπορώ να σας δώσω έπιταγή με την υπογραφή μου, γιατί δε θα γίνει δεκτή, ύστερα από τη σημερινή σκηνή με το διευθυντή της Λέσχης. Γι' αυτό, άκουσε με προσοχή, Ζανέν, τί θα χρειαστεί να κάνω.

— Εξόλα από την τσέπη μου και του έδω- σα ένα διαδίπλο έπιταγών.

— Όταν έρθη η στιγμή να βάλης το στοι- χημα, συνεχίσα, θα συμπληρώσω και θα ύ- πογράψω το τσέκ για δέκα πέντε εκατομύ- ρια φράγκα....

— 'Ο Νίξον έμεινε με άνοιχτο το στόμα.

— Μη σου κάνη εντύπωση το ποσό, Νί- ξον, είπα. Δεκαπέντε εκατομμύρια φράγκα φαίνονται πολλά, αλλά στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύουν μονάχα σαράντα χιλιάδες δολάρια.... Λοιπόν, Ζανέν, θα παίξης το τσέκ μαζί με τα μετρητά σας στην «Άστρατη», στην πέμπτη κούρσα του Σαντιγύ. Θα φέρη τέσσερα προς ένα. Έτσι θα καθάρουμε κά- που εκατόν έβδομήντα χιλιάδες δολάρια, που θα τα μοιράσουμε στα τρία.

— Λοιπόν, αν πάρετε αυτή την πρόσκληση, συνεχίσα, θα μπορέσετε να μπείτε στη Λέσχη και να βάλετε στοιχήμα για λογαριασμό μου. Έχω ένα σίγουρο έργο στην πέμπτη κούρσα. Θα παίξετε τις εξακόσιες χιλιάδες που κερδίσατε χτές, για λογαριασμό σας, και δεκαπέντε εκατομμύρια για λογαριασμό μου. Δεν μπορώ να σας δώσω έπιταγή με την υπογραφή μου, γιατί δε θα γίνει δεκτή, ύστερα από τη σημερινή σκηνή με το διευθυντή της Λέσχης. Γι' αυτό, άκουσε με προσοχή, Ζανέν, τί θα χρειαστεί να κάνω.

— Εξόλα από την τσέπη μου και του έδω- σα ένα διαδίπλο έπιταγών.

— Όταν έρθη η στιγμή να βάλης το στοι- χημα, συνεχίσα, θα συμπληρώσω και θα ύ- πογράψω το τσέκ για δέκα πέντε εκατομύ- ρια φράγκα....

— 'Ο Νίξον έμεινε με άνοιχτο το στόμα.

— Μη σου κάνη εντύπωση το ποσό, Νί- ξον, είπα. Δεκαπέντε εκατομμύρια φράγκα φαίνονται πολλά, αλλά στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύουν μονάχα σαράντα χιλιάδες δολάρια.... Λοιπόν, Ζανέν, θα παίξης το τσέκ μαζί με τα μετρητά σας στην «Άστρατη», στην πέμπτη κούρσα του Σαντιγύ. Θα φέρη τέσσερα προς ένα. Έτσι θα καθάρουμε κά- που εκατόν έβδομήντα χιλιάδες δολάρια, που θα τα μοιράσουμε στα τρία.

— Λοιπόν, αν πάρετε αυτή την πρόσκληση, συνεχίσα, θα μπορέσετε να μπείτε στη Λέσχη και να βάλετε στοιχήμα για λογαριασμό μου. Έχω ένα σίγουρο έργο στην πέμπτη κούρσα. Θα παίξετε τις εξακόσιες χιλιάδες που κερδίσατε χτές, για λογαριασμό σας, και δεκαπέντε εκατομμύρια για λογαριασμό μου. Δεν μπορώ να σας δώσω έπιταγή με την υπογραφή μου, γιατί δε θα γίνει δεκτή, ύστερα από τη σημερινή σκηνή με το διευθυντή της Λέσχης. Γι' αυτό, άκουσε με προσοχή, Ζανέν, τί θα χρειαστεί να κάνω.

— Εξόλα από την τσέπη μου και του έδω- σα ένα διαδίπλο έπιταγών.

— Όταν έρθη η στιγμή να βάλης το στοι- χημα, συνεχίσα, θα συμπληρώσω και θα ύ- πογράψω το τσέκ για δέκα πέντε εκατομύ- ρια φράγκα....

— 'Ο Νίξον έμεινε με άνοιχτο το στόμα.

— Μη σου κάνη εντύπωση το ποσό, Νί- ξον, είπα. Δεκαπέντε εκατομμύρια φράγκα φαίνονται πολλά, αλλά στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύουν μονάχα σαράντα χιλιάδες δολάρια.... Λοιπόν, Ζανέν, θα παίξης το τσέκ μαζί με τα μετρητά σας στην «Άστρατη», στην πέμπτη κούρσα του Σαντιγύ. Θα φέρη τέσσερα προς ένα. Έτσι θα καθάρουμε κά- που εκατόν έβδομήντα χιλιάδες δολάρια, που θα τα μοιράσουμε στα τρία.

— Λοιπόν, αν πάρετε αυτή την πρόσκληση, συνεχίσα, θα μπορέσετε να μπείτε στη Λέσχη και να βάλετε στοιχήμα για λογαριασμό μου. Έχω ένα σίγουρο έργο στην πέμπτη κούρσα. Θα παίξετε τις εξακόσιες χιλιάδες που κερδίσατε χτές, για λογαριασμό σας, και δεκαπέντε εκατομμύρια για λογαριασμό μου. Δεν μπορώ να σας δώσω έπιταγή με την υπογραφή μου, γιατί δε θα γίνει δεκτή, ύστερα από τη σημερινή σκηνή με το διευθυντή της Λέσχης. Γι' αυτό, άκουσε με προσοχή, Ζανέν, τί θα χρειαστεί να κάνω.

— Εξόλα από την τσέπη μου και του έδω- σα ένα διαδίπλο έπιταγών.

— Όταν έρθη η στιγμή να βάλης το στοι- χημα, συνεχίσα, θα συμπληρώσω και θα ύ- πογράψω το τσέκ για δέκα πέντε εκατομύ- ρια φράγκα....

— 'Ο Νίξον έμεινε με άνοιχτο το στόμα.

— Μη σου κάνη εντύπωση το ποσό, Νί- ξον, είπα. Δεκαπέντε εκατομμύρια φράγκα φαίνονται πολλά, αλλά στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύουν μονάχα σαράντα χιλιάδες δολάρια.... Λοιπόν, Ζανέν, θα παίξης το τσέκ μαζί με τα μετρητά σας στην «Άστρατη», στην πέμπτη κούρσα του Σαντιγύ. Θα φέρη τέσσερα προς ένα. Έτσι θα καθάρουμε κά- που εκατόν έβδομήντα χιλιάδες δολάρια, που θα τα μοιράσουμε στα τρία.

— Λοιπόν, αν πάρετε αυτή την πρόσκληση, συνεχίσα, θα μπορέσετε να μπείτε στη Λέσχη και να βάλετε στοιχήμα για λογαριασμό μου. Έχω ένα σίγουρο έργο στην πέμπτη κούρσα. Θα παίξετε τις εξακόσιες χιλιάδες που κερδίσατε χτές, για λογαριασμό σας, και δεκαπέντε εκατομμύρια για λογαριασμό μου. Δεν μπορώ να σας δώσω έπιταγή με την υπογραφή μου, γιατί δε θα γίνει δεκτή, ύστερα από τη σημερινή σκηνή με το διευθυντή της Λέσχης. Γι' αυτό, άκουσε με προσοχή, Ζανέν, τί θα χρειαστεί να κάνω.

— Εξόλα από την τσέπη μου και του έδω- σα ένα διαδίπλο έπιταγών.

— Όταν έρθη η στιγμή να βάλης το στοι- χημα, συνεχίσα, θα συμπληρώσω και θα ύ- πογράψω το τσέκ για δέκα πέντε εκατομύ- ρια φράγκα....

— 'Ο Νίξον έμεινε με άνοιχτο το στόμα.

— Μη σου κάνη εντύπωση το ποσό, Νί- ξον, είπα. Δεκαπέντε εκατομμύρια φράγκα φαίνονται πολλά, αλλά στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύουν μονάχα σαράντα χιλιάδες δολάρια.... Λοιπόν, Ζανέν, θα παίξης το τσέκ μαζί με τα μετρητά σας στην «Άστρατη», στην πέμπτη κούρσα του Σαντιγύ. Θα φέρη τέσσερα προς ένα. Έτσι θα καθάρουμε κά- που εκατόν έβδομήντα χιλιάδες δολάρια, που θα τα μοιράσουμε στα τρία.

— Λοιπόν, αν πάρετε αυτή την πρόσκληση, συνεχίσα, θα μπορέσετε να μπείτε στη Λέσχη και να βάλετε στοιχήμα για λογαριασμό μου. Έχω ένα σίγουρο έργο στην πέμπτη κούρσα. Θα παίξετε τις εξακόσιες χιλιάδες που κερδίσατε χτές, για λογαριασμό σας, και δεκαπέντε εκατομμύρια για λογαριασμό μου. Δεν μπορώ να σας δώσω έπιταγή με την υπογραφή μου, γιατί δε θα γίνει δεκτή, ύστερα από τη σημερινή σκηνή με το διευθυντή της Λέσχης. Γι' αυτό, άκουσε με προσοχή, Ζανέν, τί θα χρειαστεί να κάνω.

— Εξόλα από την τσέπη μου και του έδω- σα ένα διαδίπλο έπιταγών.

— Όταν έρθη η στιγμή να βάλης το στοι- χημα, συνεχίσα, θα συμπληρώσω και θα ύ- πογράψω το τσέκ για δέκα πέντε εκατομύ- ρια φράγκα....

— 'Ο Νίξον έμεινε με άνοιχτο το στόμα.

— Μη σου κάνη εντύπωση το ποσό, Νί- ξον, είπα. Δεκαπέντε εκατομμύρια φράγκα φαίνονται πολλά, αλλά στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύουν μονάχα σαράντα χιλιάδες δολάρια.... Λοιπόν, Ζανέν, θα παίξης το τσέκ μαζί με τα μετρητά σας στην «Άστρατη», στην πέμπτη κούρσα του Σαντιγύ. Θα φέρη τέσσερα προς ένα. Έτσι θα καθάρουμε κά- που εκατόν έβδομήντα χιλιάδες δολάρια, που θα τα μοιράσουμε στα τρία.

— Λοιπόν, αν πάρετε αυτή την πρόσκληση, συνεχίσα, θα μπορέσετε να μπείτε στη Λέσχη και να βάλετε στοιχήμα για λογαριασμό μου. Έχω ένα σίγουρο έργο στην πέμπτη κούρσα. Θα παίξετε τις εξακόσιες χιλιάδες που κερδίσατε χτές, για λογαριασμό σας, και δεκαπέντε εκατομμύρια για λογαριασμό μου. Δεν μπορώ να σας δώσω έπιταγή με την υπογραφή μου, γιατί δε θα γίνει δεκτή, ύστερα από τη σημερινή σκηνή με το διευθυντή της Λέσχης. Γι' αυτό, άκουσε με προσοχή, Ζανέν, τί θα χρειαστεί να κάνω.

— Εξόλα από την τσέπη μου και του έδω- σα ένα διαδίπλο έπιταγών.

— Όταν έρθη η στιγμή να βάλης το στοι- χημα, συνεχίσα, θα συμπληρώσω και θα ύ- πογράψω το τσέκ για δέκα πέντε εκατομύ- ρια φράγκα....

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Μά, έχουμε κανονική πρόσκληση, αποκρί- θηκε ο Ζανέν.

— 'Ο διευθυντής πήρε την πρόσκληση στα χέ- ρια του και την εξέτασε με προσοχή.

— Είπατε εν άπολύτῳ τάξει, είπε.

— Και γυρίζοντας προς τὸν ταμία, ρώτησε:

— Οί κύριοι πλήρωσαν τὸ στοιχίμά τους εἰς μετρητὰ ἢ μὲ έπιταγῇ;

— Τὸ μεγαλύτερο μέρος τὸ ἐκάλυψαν μὲ έπιταγῇ, ἀποκρίθηκε ὁ ταμίας.

— 'Ο διευθυντὴς σούφρωσε τὰ χεῖλη:

— Κερδίσατε τὸ στοιχίμα, κύριοι, εἶπε στοὺς δύο συνεταίρους. Τὰ χρήματα εἶναι δικὰ σας. Θὰ στείλωμε τὴν έπιταγῇ στὴν Τρά- πεζα, καὶ ἂν τὴν ἐσαγγυρήσῃ, θὰ πληρωθῇτε ἀμέσως. Σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴ μικρὴ αὐτὴ καθυστέρησι, ἀλλὰ, βλέπετε, ὁ νέος κα- νονισμὸς τῆς Λέσχης ἐπιβάλλει ὠρισμένες ἀ- παραίτητες διατυπώσεις....

— 'Ο Ζανέν ἐδείξε ἀμέσως ταραχὴν:

— Θὰ... θὰ προτιμῶσα φέλλισι, νὰ μὴ στείλειτε ἀμέσως τὴν έπιταγῇ στὴν Τράπεζα...

— Πῶς εἶπατε.

— Θὰ... θὰ καταθέσω τὰ χρήματα στὴν Τράπεζα πολὺ σύντομα, ἐκτὸς ἀν προτιμᾶτε νὰ μὴ τὰ κρατῆτε ἀπὸ τὰ κέρδη.

— 'Ο διευθυντὴς πήρε ἀσπιδρὸ ὕψος:

— Διηλαδῇ, ἂν καταλαβαῖνα καλά, στοιχα- ματίσατε μὲ έπιταγῇ δίχως ἀντίκρυσμα; Αὐ- τὸ εἶναι παράνομο, κύριοι!

— Ακολουθεῖτε δυσάρεστη σιωπὴ καὶ, τέλος, ὁ διευθυντὴς εἶπε:

— 'Ολα αὐτὰ εἶναι πολὺ ἀντικανονικά, ἀλ- λά θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς διευκολύνω. Θὰ χρειαστῇ, ὁμῶς, εἶτε νὰ καταθέσετε τὰ δέκα πέντε εκατομμύρια στὴν Τράπεζα, εἶτε νὰ τὰ φέρετε ἐδῶ, στὴ Λέσχην, μέσα σὲ μίαν ἐβδομά- δα. 'Ετσι θὰ ἀποδεχθῇ, ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ πληρώσετε, ἂν εἶχατε χάσει τὸ στοιχίμα.

— Σὲ λίγο, ἤρθαν κι' οἱ δύο τους στὸ ξενο- δοχεῖο, νὰ μὴ ἀναφέρουν ἀποκαρδιωμένοι τὸ πάθημά τους.

— 'Εγὼ εἶπα φρενῶν — ἐναντίον τοῦ διευ- θυνητῆς τῆς Λέσχης, φυσικά.

— Τὸν παληάνθρωπο! εἶπα. Δὲν εἶχε κα- νένα δικαίωμα νὰ ἐφαρμόσῃ νέον κανονισμό, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ τοὺς παίκτες.

— 'Η οὐσία τώρα εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ βροῦ- με δεκαπέντε εκατομμύρια μέσα σὲ μίαν ἐβδο- μάδα, εἶπε ὁ Ζανέν. 'Εγὼ δηλώνω ἀδυναμία.

— Κῦτταρα τὸν Νίξον.

— Τὸ κακὸ εἶναι, εἶπα, ὅτι κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμή βρίσκομαι χωρὶς μετρητὰ. Τὸ Συν- δικάτο εἶχε κάτ' ἀτυχήματα στὴν Ἀγγλία καὶ χρειάστηκε καὶ τὸ ἐνίσχυσα. Τὸ πολὺ νὰ συγκεντρώσω ὡς αὐριο τέσσαρα εκατομμύρια φράγκα. 'Εσὺ, Νίξον, δε θὰ μπορούσες νὰ δι- αθέσῃς τὰ ὑπόλοιπα;

— Αὐτὸ σκεπτόμουν τόσῃν ὥρᾳ, Λάιμ, μου ἀποκρίθηκε. Τὰ περισσότερα λεφτὰ μου, στὴν Ἀμερική, εἶναι σὲ μετοχὲς καὶ κρατικὲς ὁμολογίες. Θὰ τηλεγραφῶσα, ἀμέσως, νὰ ρευστοποιήσουν καὶ μὴ ἐμβάσουν τὸ γρη- γώτερο τριάντα χιλιάδες δολάρια.

— 'Η δουλειὰ πῆγαινε περίφημα.

— Πρὶν φύγουν, κατέφερα νὰ μιλήσω ἰδιαιτέ- ρως μὲ τὸν Νίξον. Τοῦ εἶπα, πῶς δὲν εἶχα με- γάλῃ ἐμπιστοσύνη στὸν Ζανέν καὶ ἤθελα νὰ τὸν ἐπιδελήψῃ.

— 'Ισως, μάλιστα, θάταν φρονιμώτερο νὰ πᾶν αὐτὸς νὰ μείνῃ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ζα- νέν γιὰ νὰ μὴ τὸν χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του.

— 'Οπως θὰ μαντεύατε, ὁ πραγματικὸς σκο- πὸς μου, ἦταν ὁ Ζανέν νὰ μὴ χάσῃ τὸν Νίξον ἀπ' τὰ μάτια του. Δὲν ἔπρεπε, μὲ κανένα τρό- πο, νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρίαν ὁ Ἀμερικανὸς νὰ συζητήσῃ τὴν ὑπόθεσιν μὲ ἕνα πρόσωπα, κατὰ τὰ κρίσιμα εἰκοσιτετράωρα ποὺ θὰ ἀκολου- θούσαν.

— Σὲ δύο μέρες ἔφτασαν τὰ χρήματα τοῦ Νίξον. Πῆγαινε ὅλοι μαζί στὴ Λέσχην τῶν Φιλίππων καὶ ὁ Ζανέν κρατοῦσε τὰ δέκα πέντε εκατομμύρια φράγκα.

— Θέλω νὰ δῶ τί μοῦτρα θὰ κάνῃ ὁ διευ- θυνητὴς, ἐξήγησα στὸν Νίξον. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσοδ....

— Καθὼς μπαίναμε στὴ Λέσχην, ἀνοίξα ἕνα τη- λεγράφημα ποὺ μοῦ εἶχαν δώσει, καθὼς φευ- γάμε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ μοιροῦρισαν:

— «Θαλασσοταραχὴ» στὴν τρίτη κούρσα.

— Πῆγαν οἱ δύο τους στὸ ταμείον καὶ εἰσε- πρᾶξαν τὰ κέρδη τους.

τὴ στιγμή ποὺ ὁ Νί- ξον ἔπαιρνε στοργικά μίαν ἀπὸ τὶς δεσμίδες καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ σπᾶν χαρτονομισμάτων, πλησίασα στὴ θυρίδα καὶ ψιθύρισα:

— 'Η «Θαλασσοταραχὴ» εἶναι τρία πρὸς ἕνα! Βάλετε τὰ ὅλα στὴ «Θαλασσοταραχὴ»!

— Απομακρύνθηκα γρήγορα, ἐνῶ ὁ Ζανέν ἀρ- παξε τὴ δεσμίδα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Νίξον καὶ ἔσπρωχνε ὅλο τὸ σωρὸ πρὸς τὸν ταμία.

— Ὅταν οἱ δύο μου φίλοι ἤρθαν κοντὰ μου, ὁ Νίξον ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησιν.

— Διηλαδῇ, θὰ κερδίσουμε μισὸ ἑκατομμύ- ριο δολάρια! ψιθύρισε σὰν ὄνειροπαρμένος.

— Ἐλπίζω νὰ πᾶνε ὅλα καλά, εἶπε ὁ Ζα- νέν. Νὰ τὰ δελτία, Λάιμ.

— Πῆρα τὰ δελτία κι' ἔμεινα κεραυνόπληκτος.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξα ἐξαλλος.

— Ἐπαίξετε τὸ ὄλογο γκανιάν! 'Εγὼ σοῦ εἶπα πλάσι! Τὸ ὄλογο θαρρὴ δεύτερο.

— Παναγιὰ μου, φώναξε ὁ Νίξον.

— Βρὲ ἄλθιε! φώναξα δυνατώτερα, ἀρπά- ζοντας τὸν Ζανέν ἀπὸ τὸ λαιμὸ. Θὰ σὲ σκο- τώσω! Μὲ κατέστρεψε!

— Ἐτρεψέ, ἀμέσως, ὁ διευθυντὴς:

— Κύριοι! Σὰς παρακαλῶ... ἄρχισε νὰ λέη.

— Ἐγὼ, ὁμῶς, ἤμουν ἀσυγκράτητος. Γύρω μαζεῦντες ὁλόκληρο τὸ προσωπικὸ τῆς Λέσχης.

— Ἀρσέ με! οὐρλιάζε ὁ Ζανέν.

— Ὅταν μᾶς χωρίσαν, ἔκανα ἕνα δῆμα πίσω κι' ἐβόλα ἀπ' τὴν τσέπη ἕνα περιστρεφόμε- νο.

— Μή! Μή! Μὴν τὸ κάνῃς αὐτὸ, Λάιμ! φώ- ναζε κατατρεμαγμένος ὁ Ζανέν.

— Πυροβόλησα. Ὁ Ζανέν ἔπεσε στὸ πάτωμα.

— Ἀρπαξά τότε τὸν Νίξον ἀπ' τὸ χερί καὶ τοῦ εἶπα ψιθυριστά:

— Ἔλα νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ γρήγορα!

— Τὸν... τὸν σκότωσες! τραύλισε ἐκείνος.

— Ἔλα γρήγορα νὰ φύγουμε πρὶν ἔρθῃ ἡ ἀ- στυνομία, τοῦ εἶπα, ἀνοίγοντας δρόμο μὲ τὸ περιστρεφόμενόν μου.

— Ἐγκαταλείψαμε τὴ Λέσχην, ἀφήνοντας πί- σω τὸν Ζανέν νὰ πλῆ μέσα στὸ αἷμα του.

— Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖτε. Τὰ φυσιγγία μου ἦ- ταν ἀσφαίρια καὶ τὸ αἷμα ποῦ ἐβᾶψε τὸν πο- κάμισο τοῦ Ζανέν ἦταν ἀπὸ μίαν τρυπημένη φούσκα, γεμάτη κόκκινη μπογιὰ.

— 'Η οὐσία ἦταν, ὅτι εἰχαμε βουτήξῃ τις εἴ- κοσι πέντε χιλιάδες δολάρια τοῦ Νίξον. Τὸ μόνο ποὺ ἀπώλεσα, ἦταν νὰ τὸν τρομοκρατή- σω τώρα καὶ νὰ τὸν κάνω νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Πα- ρισί. Καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν δύσκολο. Τοῦ εἶπα, πῶς ἡ ἀστυνομία θὰ τὸν βεωρούσε συνένοχο τοῦ φόνου καὶ τὸν ρώτησα ἂν εἶχε ἰταλικὴ θε- ώρησι στὸ διαβατήριό του... Σὲ μισὴ ὥρᾳ, ἔ- φευγε κιόλας μὲ τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Ρώμην.

— 'Ο μεθυσμένος ἀπευθύνει στὶς δύο γυναῖκες ἀκατονόμαστες βρι- σιές, ἐνῶ ταυτόχρονα τὶς ἀπει- λεῖ μὲ τὴν ἀπαίσια γυλιότερη λεπίδα. Καθὼς, ὁμῶς, πλησιάζει στὸ κρεβάτι παραπατάει καὶ πέφτει. Σὲ ἄλλη περίπτωσι, οἱ δύο γυναῖκες, θὰ τὸν εἶχαν γδύ- σει καὶ θὰ τὸν εἶχαν βάλεϊ στὸ κρεβάτι του. Ἀπόψε, ὁμῶς, δὲν τολμοῦν νὰ κουνήσουν ἀπὸ τὴ θέσιν τους. Ἐχουν κολλήσῃ τις πλάτες τους στὸν τοῖχο καὶ δὲν ἀφήνουν ἀπὸ τὰ μάτια τους τὸ μεθυσμένο. Αὐτὸς, πέφτοντας, χτύπησε καὶ ὁ πόνος τὸν ἐσαγρι- ώνεϊ ἀκόμα περισσότερο. Σὰ μα- νιασμένος σκάνεται καὶ ρίχνε- ται μὲ λύσσα στὴ μύνα καὶ τῆς καταφέρνει ἀλλεπάλληλες μαχαί- ριές. Στὸ τέλος ἡ γυναῖκα σω- ριάζεται πάνω στὸ κρεβάτι νε- κρή. Ἡ μικρὴ τρέμει σύγκορμη.

— Ἀπὸ τὴν τρομὰ τῆς, ἔχει χά- σει τὴ χαλιὰ τῆς. Ὅταν βλέπῃ τὴ μύνα τῆς βουτηγμένην στὸ αἷ- μα, πέφτει ἐπάνω τῆς καὶ τὴν ἀγ- καλιάζει. Ὁ μεθυσμένος τότε τῆς καταφέρνει δὴ μαχαίριες στὸ λαιμὸ καὶ τὴν ἀφήνει κι' αὐ- τὴν νεκρή. Κατόπιν, βγαίνει ἀπὸ τὴν παράγκα καὶ χά- νεται τρέχοντας μέσα στὴ νύχτα.

— Ἦταν ἡ πιὸ ἐπιτυχημένη ἀποτυχία τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ παρηγορήθηκα. Πρῶτα-πρῶτα ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἐλεύθερος, κι' ὕστερα, ὁ ὠραίος αὐτὸς κόσμος ἔχει πολλοὺς Νίξον.

— Ἐλπίζω γρήγορα νὰ συναντήσω ἕναν ἄλλον...

— Τί λές! φώναξα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Μονάχα αὐτὰ κα- τάρθωσα νὰ βουτήξω, πρόσθεσε ὁ Ζανέν, δει- χνόντάς μου ἕνα μικρὸ δολιτισάκι.

— Πόσα εἶναι μέσα; ρώτησα.

— Τὸ ἀρχικὸ μας κεφάλαιο, Χάρρυ, καὶ ἕ- να μικρὸ κέρδος.

— Τί κέρδος;

— Δυὸ χιλιάδικα, Χάρρυ! Ἀπὸ ἕνα ὁ κα- θένας.

— Ἦταν ἡ πιὸ ἐπιτυχημένη ἀποτυχία τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ παρηγορήθηκα. Πρῶτα-πρῶτα ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἐλεύθερος, κι' ὕστερα, ὁ ὠραίος αὐτὸς κόσμος ἔχει πολλοὺς Νίξον.

— Ἐλπίζω γρήγορα νὰ συναντήσω ἕναν ἄλλον...

— Τί λές! φώναξα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Μονάχα αὐτὰ κα- τάρθωσα νὰ βουτήξω, πρόσθεσε ὁ Ζανέν, δει- χνόντάς μου ἕνα μικρὸ δολιτισάκι.

— Πόσα εἶναι μέσα; ρώτησα.

— Τὸ ἀρχικὸ μας κεφάλαιο, Χάρρυ, καὶ ἕ- να μικρὸ κέρδος.

— Τί κέρδος;

— Δυὸ χιλιάδικα, Χάρρυ! Ἀπὸ ἕνα ὁ κα- θένας.

— Ἦταν ἡ πιὸ ἐπιτυχημένη ἀποτυχία τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ παρηγορήθηκα. Πρῶτα-πρῶτα ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἐλεύθερος, κι' ὕστερα, ὁ

JOHN BARTLOW MARTIN
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ
(ΤΗΣ ΓΟΥΑΛΛΑΣ ΣΤΡΗΤ)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ο Χέρμαν Μάτζερ ή δρ. Χόλμς, σπουδαστής της Ιατρικής, υπνωτιστής και μύστης των αποκρύφων επιστημών, δολοφονεί το σύζυγο της ερωμένης του φαρμακοποιού Κόννερ, σφετερίζεται την περιουσία του και κατορθώνει έπειτα, με μία σειρά απάτες και εγκλήματα, να χτίση ένα μυστηριώδες μέγαρο στη Γουάλλας Στρήτ του Σικάγου. Βρισκόμαστε στο έτος 1893.

1 Όταν κύτταζες απ' έξω το κάστρο αυτό του εγκλήματος, δεν έδλεπες παρά ένα παράξενο αρχιτεκτονικό κατασκεύασμα, που είχε 55 μέτρα πρόσωπι και 45 μέτρα βάθος. Όμως, το εσωτερικό του, με τα μυστικά διαμερίσματα, τους κρυφούς διαδρόμους, τα ανατομεία του και τους φούρνους που κατεδρόχιζαν πτώματα, τους σκελετούς και τις μούμιες, τις αίθουσες μεσαιωνικών βασανιστηρίων, ήταν ή πραγματοποιήσις του πιο φοβικού εφιάλτη, που συνέλαβε ποτέ ανθρώπινος νους.

2 Όταν το κτίριο έτελειωσε, άρχισαν οι έσωτερικές του εγκαταστάσεις. Ο Χόλμς έπιπλώνει με πολυτέλεια τον ξενώνα για τους επισκέπτες της Διεθνούς Έκθεσως και, ταυτόχρονα, συμπληρώνει τον εξοπλισμό των κρυφών διαμερισμάτων σε διαβολικά μηχανήματα και όργανα. Έκατοντάδες κιβώτια καταπίνονται από τις θαλωτές πόρτες του πύργου. Ο Χόλμς, που χρεώνεται με τεράστια ποσά, ύψώνει νέα πυραμίδα από απάτες, για να μη δώση δεκάρα σε κανένα. Έπιπλοποιοί, μηχανικοί, κάθε λογής έμποροι, που έχουν μείνει απλήρωτοι, ζητούν πίσω τα πράγματά τους

3 Μέχρις ότου έκδοθι δικαστική απόφασις κατασχέσεως, οι πιστωταί τοποθετούν βάρδιες από δικούς των ανθρώπους στις έξόδους του πύργου, για να μη φύγαδωσι τίποτα ο Χόλμς. Τότε, όμως, συνέβη ένα από τα έξωφρενικότερα περιστατικά της σταδιοδρομίας του φοβερού εγκληματίου. Όταν οι δικαστικοί κλητήρες παρουσιάστηκαν για την κατάσχεσι, μέσα στον πύργο δεν υπήρχε ούτε καρέκλα. Έν τούτοις, οι σκοποί, τους οποίους είχαν τοποθετήσει οι πιστωταί, έπαιρναν δροκο, ότι τίποτα δεν είχε βγή από το κτίριο.

4 Ο Χόλμς άντεπετέθη άμέσως, με πρωτάκουστη άναίδεια. Παρουσιάστηκε στο Δήμαρχο του Σικάγου και τον έπεισε, ότι αυτοί που έμφανίζονταν ως πιστωταί του, ήταν στην πραγματικότητα άπατεώνες, τους οποίους ύποκινούσαν πολιτικοί αντίπαλοι, που είχαν συμφέρον να άποτύχη ή Έκθεσις. Έτσι, ο Χόλμς επέτυχε άναστολή επ' άόριστον της άποφάσεως για την κατάσχεσι. Την άλλη μέρα, ως διά μαγείας, ή πανοίον του πύργου ήταν πάλι έπιπλωμένη στην έντέλεια και δεχόταν τους πρώτους ένοίκους.

5 Δεν είναι δύσκολο να έξηγηθι το μυστήριο της εξαφανίσεως των έπιπλων. Άπλούστατα, τη στιγμή του κινδύνου, τα είχαν καταπιή τα κρυφά δωμάτια του πύργου, όπως, σε λίγο, τα ίδια δωμάτια θ' άρχιζαν να καταπίνουν τα ανθρώπινα θύματα του Χόλμς. Πόσα ήταν τα θύματα αυτά; Σύμφωνα με τα στοιχεία, που συγκέντρωσε άργότερα ή άστυνομία, διακόσια το ύλάχιστον! Ο πραγματικός αριθμός στάθηκε άδύνατον να έσκαριδωθι. Το βέβαιο είναι, ότι όλα αυτά τα θύματα δολοφονήθηκαν μέσα σε 8 μήνες το πολύ(!) και ότι, σχεδόν όλα, ήταν ωραίες γυναίκες, κορίτσια και έφηβοι.

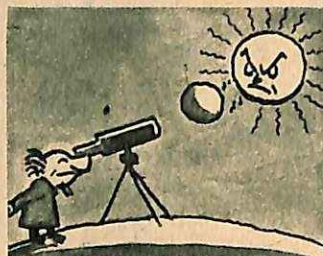
6 Ο Χόλμς νοίκιασε τα μαγαζιά του ισόγειου σε έμπορους, έγκατέστησε τον ξενώνα στο πρώτο και το τρίτο πάτωμα και κράτησε για τον εαυτό του το δεύτερο πάτωμα και το υπόγειο. Ένα πολυδαίδαλο σύστημα σωληνώσεων και συρμάτων έπλωνε τα πλοκάμια του σε όλα τα φανερά και άδρατα δωμάτια του κάστρου και διαχέτευσε σε αυτά το θάνατο και την τρέλλα. Κλεισμένοι σε ύποσταθμικούς θαλάμους, ο Χόλμς ρύθμιζε με μοχλούς και ρουμπινέττα τη ζωή και το θάνατο των έτυχων πλάσμάτων, που έπεφταν στα χέρια του.

7 Πατώντας κουμπιά και γυρίζοντας στρόφιγγες, κινητοποιούσε ένα δολόκληρο σύστημα μηχανών, που άνέστρεφαν πατώματα, τοίχους, κρεβάτια και έστέλναν στο υπόγειο — τον έσχατο κύκλο της κολάσεως — τα θύματα για την τελευταία δοκιμασία: Τη χρησιμοποίησί τους σαν πειραματόζωα. Η έφευρετικότης του ήταν κάτι το άσύλληπτο. Αν δεν τούμε τη γνώμη του περίφημου άστυνομικού Πίνκερτον, που άσχολήθηκε ειδικά με την ύπόθεσι αυτή, ο Χόλμς θα μπορούσε να επισκιάσει τη φήμη και αυτού του Θωμά Έδισον.

8 Η φρενοπάθεια, όμως, του μεγαλοφυούς κακούργου, του υπαγόρευε άλλες φιλοδοξίες: "Ηθελε ν' άνακαλύψη το μυστικό της ζωής και, προ πάντος, να διαμορφώσει μια φυλή γιγάντων. Προς το δεύτερο αυτό σκοπό, είχε έπινοήσει ένα τερατώδες μηχανήμα «Προκρούστης», επάνω στο όποιο έτέντωνε τα θύματά του. Και ενώ εκείνα έσπάραν και δογγούσαν απ' τους πόνους, ο Χόλμς, καλλιτεργούσε με διάφορες ένεσεις... την ελαστικότητα των οστών τους. Το μαρτύριο των μελλοντικών γιγάντων κρατούσε, κάποτε, μέρες. Και μόνο όταν άρχιζαν να σπάνουν τα κόκκαλα, ο δήμιος χάριζε στα οίκτρα θύματά του το λυτρωτικό θάνατο.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο ΕΡΜΗΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ ΕΜΠΡΟΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ...

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΘΑ ΒΛΕΠΟΥΝ
ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ
ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΜΥΓΓΕΣ !

Οι συσκευές λήψης εικόνων για το Βρετανικό Δίκτυο Τηλεόρασης, πρόκειται να εφοδιασθούν προσεχώς με ιδιόμορφους «εφακούς», που ως τώρα χρησιμοποιούντο μόνο στα άστεροσκοπεία. Άποτελούνται από δυο μεταλλικούς

καθρέπτες, διαμέτρου 35 και 5 εκατοστομέτρων. Οι φωτεινές ακτίνες αντανακλώνται πρώτα στον ένα καθρέπτη κι' έπειτα στον άλλον. Το όπτικο αυτό σύστημα, αντιστοιχεί με ένα φακόν έστιακής απόστασως δύο μέτρων, μοιολογύει ή απόστασις ανάμεσα στους δύο καθρέπτες δεν υπερβαίνει τα 50 εκατοστά. 'Ο νέος αυτός «φακός» τών συσκευών τηλεόρασως, είναι έξαιρετικά ευσίσθητος, και μπορεί να δώση καθαρή εικόνα μιάς μίλιας, από απόστασι 800 μέτρων. 'Επί πλέον, ή χρωματική απόδοσις είναι άπολύτως ακρίβης.

ΠΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟ
«ΣΗΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ» ΑΠΟ. ΣΦΗΚΕΣ

‘Από τὰ κλαδιά πολλῶν δένδρων τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, κρέμονται κατὰ τὴν ἀνοιξί, κάτι παράξενοι μακρόστενοι σάκκοι, πού τὸ μήκος τους θάβει συχνά τὰ δύο μέτρα καί πού μοιάζουν μὲ τοὺς σάκκους πού σχηματίζουν οἱ καμπίτες, ἐπάνου τους δικά μας πεύκα. Συχνά, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ καμμιά πεννηταριά τέτοιους σάκκους νὰ κρέμονται ἀπὸ ἕνα καί μόνο κλαρί.

Οι σάκκοι αυτοί, είναι φωληές ενός είδους πουλιάων της οικογενείας των Ίκτεριδών, που κατοικούν στις τροπικές χώρες και που οι Ίθαγενείς τα ονομάζουν «κατασίς». Τα πουλιά αυτά, κατασκευάζουν τις φωληές τους έτσι Ιδιόρρυθμα, επειδή τα αυγά τους, είναι, καθώς φαίνεται, νοστιμιάτα και τα προτιμούν εντελώς Ιδιαίτερα οι άγριοι γατοί και διάφορα άλλα ζώα. "Αν δεν έλαμβανε το πουλί την πρόνοια

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕ
ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

ΤΗΝ 14ην προσεχούς Νοεμβρίου, οι αστρονόμοι όλων των χωρών θα παρακολουθήσουν ένα σπάνιο και, από θεωρητικής απόψεως, πολύ σημαντικό φαινόμενο: την διάβαση του πληνήτη Έρμυ μπροστά απ' τον ηλιακό δίσκο.

Λόγω του συνδυασμού των κινήσεων της Γης και του Έρμου, οι διαβάσεις αυτές επαναλαμβάνονται κατά φαιάκι και ακανόνιστα διαστήματα 13, 7, 10, 3, 13 ετών, ή δε τελευταία στις 12 Νοεμβρίου 1940, παρήλθε σχεδόν άπαράληπτη, λόγω του πολύμο-

Κατά την έφετησίη του δια-
 βασι, ὁ Ἑρμῆς δὲ δρίσκειται σὲ
 ἀπόστασι 100 ἑκατομμυρίων χι-
 λιομέτρων ἀπὸ τὸν πλανήτη μας.
 ὁ δὲ ἥλιος δὲ ἀπέχει ἄλλα 50 ἑ-
 κατομμύρια χιλιόμετρα ἀπ' αὐτόν.

‘Ο φαινομενικός δίσκος του
‘Ερμή θα είναι 180 φορές μικρό-
τερος απ’ τὸν λαμπρὸν δίσκο τοῦ
‘Ηλίου καὶ θὰ προβάλλεται πάνω
του, σὰν μιὰ μικρὴ στρογγυλὴ
κατάμαυρη κηλίδα, ὁρατὴ μονάχα
μὲ ἰσχυρὸ τηλεσκόπιο.

Ἡ διάβασίς θά κρατήσῃ ἀρκέ-
τῃς ὥρες καί θά εἶναι ὁρατή ἀπὸ
τῆς σχεδὸν τῆ Γῆ. Ἀλλοτε, πολλοί
ἀστρονόμοι, ἀνέφεραν ὅτι
μαύρος δίσκος τοῦ Ἑρμοῦ πα-
ρουσίαζε στὴν περίπτωσιν αὐτῆς
φωτεινῆς κηλίδος, καί φωστὸς ἐ-
φάνο, πού τὰ ἀπέδιδαν στὴν ἀ-
τμόςφαιρά του. Τώρα, ὅμως, ξέ-
ρουμε πὺς ὁ πλανήτης αὐτὸς δὲ
ἔχει ἀτμόςφαιρα καὶ τὰ φαινόμενα
να αὐτὰ ὀφείλονται στὴν κακί-
ποίητά τῶν παλαιῶν τηλεσκο-
πίων. Πρὶν ὅλα αὐτά, καί σήμε-
ρα, οἱ διάβασεις τοῦ Ἑρμοῦ πα-
ρακολουθοῦνται μὲ μεγάλο ἐνδι-
φέρον ἀπ' τοὺς εἰδικούς, γιὰ τὴν
πιπτόμεν τὸν ἀκριβῆ ὑπολογι-
σμὸν τῶν κινήσεών του. Ὁ Ἑρ-
μῆς εἶναι ὁ ταχύτερος τῶν πλαν-
ητῶν τοῦ ἡλιακοῦ Συστήματος
καὶ ἡ ταχύτης αὐτὴ τὸν κάνει ἡ-
λίστρεα κατάλληλο διὰ τὴν ἐπα-
λήθειση μερικῶν συμπερασμάτων
τῆς θεωρίας τῆς Σχετικότητος.

νά εξασφαλίξη τὰ αὐγά του μέσα
στὴν κρεμαστή φωλιά, θὰ εἶχε ἐ-
ξαλειφθῇ πρὸ καιροῦ ἀπὸ τὸν κό-
σμο.

« Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦνται μόνον αὐτὴν τὴν πρόνοιαν τὰ κατσίκι. Τὶς φωνῆς τοὺς τὶς κτίζουν μονάχα σὲ ἐκεῖνα τὰ κλαδιά, ὅπου ἔχουν ῥῆθ κτίζει τὴ φωνὰ τοὺς οἱ φοδερὰς καὶ τρομερὰς σφῆκας τῶν τροπικῶν χωρῶν. Μόλις ἀνιληθῶν, οἱ σφῆκες αὐτές, νὰ πλησιάξῃ στὴ φωνὰ τοὺς κάποιο ζῶο, μικρὸ ἢ μεγάλο, τοῦ ἐξοντινέθαι ὁμοδικῶς καὶ τὸ ἐξοντύνουν, ἢ, τοῦλάχιστον, τὸ ἐξανγκάζουν σὲ ἀτακτη φυγῇ. Τὰ μόνια ζῶα, ποὺ ἔχουν τὴν ἀδεια νὰ συγκατοικοῦν μαζὶ τοὺς, στὰ ἴδια κλαδιά, εἶναι τὰ κατσίκι. «Ἔτσι, εἶναι οἱ σφῆκες ἓνα εἶδος εἰδικὸς σώματος ἀσφαλείας, ποὺ, μαζὶ μὲ τὶς δικές τοὺς φωνῆς, προστατεύουν καὶ τὶς φωνῆς τῶν κατσίκι.

ТО ТЕАТРО

Ἡ Μουσικὴ Σκηνὴ Ἰτζεϊ
NEA TALENTA

“Όταν ο «Μάγος του Γαλλι-
κού Θεάτρου», ο Κοκτώ, ήλθε πρί-
ν από χρόνια στην Αθήνα και πα-
ρακολούθησε κάποιον ελληνική έ-
πιθεώρηση, έξέφρασε το θαυμα-
σμό του μ’ αυτά τα λόγια: «Αί-
την Έλαφρά Μουσική Σκηνή ειχ-
νή τη Γαλλία τέτοια παιγνία τα-
λέντα, όπως αυτά που απήλαυσα
στην Έλλάδα, ή Τέχνη του Μο-
λιέρου θά γνώριζε καινούργια αν-
θρώποι».

ΜΙΑ ΣΧΟΛΗ ΠΟΥ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΝΕΟΥΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΣ

“Όλες οι ἐφημερίσταιακές» γεν-
τέτες και οι πρωταγωνιστές της
«Επιβεωρήσεως — οι άδελφές Κα-
λουτά, Ρένα Ντόρ, Μαρίκα Μα-
ζερ, Άδωνις, Κυριακός, Μαυ-
ρέας, Κοκκίνης — είναι αυτοδι-
δακτοι κι' έπιασαν «τό σφυγμό
του κοινού», με τό έυστοχό τους
μονάχα, χωρίς κανείς να τους
δείξει τό δρόμο, που οδηγεί στην
άπόλυτη επιτυχία.

Το έλαφρό μουσικό θέατρο δεν περιπριζείται πάντα στην Έπιθεώρηση. Ένα νέο είδος, η Μουσική Κωμωδία, συγχρονισμένη με ξέλιξις της Όπεράτας, έμπειρε τους μεγάλους επιτυχία, όταν πρωτοδιδάχτηκε από το θίασο Κοτοπούλη, στα χρόνια της Κατοχής. Άστρες του θεάτρου πρόξας, ο Χόρν, ο Κωνσταντάρας, ο Τσαγανέας και ο Μυράτ, κατεχειροκροτήθησαν πλάι στις αδελφές Καλούθα και τη Νανά Σκιαδά. Από τότε έγινε άμωσας αισθητό, ότι οι απαιτήσεις του Μουσικού Θεάτρου προϋποθέτουν, όχι μόνον ηγίαστο ταλέντο, αλλά και ειδική σπουδή στο τραγούδι, στο χορό και στην ήθοποια.

σε το «Σπουδαστήριο Μουσικού Θεάτρου», το οποίο ιδρύθηκε από το σωματείο «Ιδρυμα Έλληνικού Θεάτρου» με πρωτοβουλία του αείμνηστου δημάρχου Αθηναίων Κ. Κοτζιά, της Μαρ. Κοτοπούλη και πολλών φίλων. Είναι κίνηση καθαρά ιδεολογική, χωρίς κερδοσκοπικές προθέσεις. Λειτουργεί από πέρυσι στη λεωφόρο Αμαλίας 38.

—Από τους 936 υποψηφίους, μās λέγει ο διευθυντής τού Σπουδαστηρίου κ. Μουκνινίδης, έπειτα από αυστηρές εξετάσεις, έγιναν δεκτοί 23 σπουδαστές. Διδάσκουν είκοσι καθηγηταί, ή δέ φοίτηση είναι σχεδόν δωρεάν. Σκοπός μας είναι ή θεωρητική και πρακτική κατάρτισις τών νέων πού θέλουν να επιδοθούν στο έλαφρό μουσικό θέατρο.

Τώρα, με την έναρξη του νέου σχολικού έτους, είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε από κοντά τους μαθητές και μαθητρίες, ποιό αύριο, ίσως, θ' αποτελέσουν τις καινούργιες «φίρμες» του ελληνικού Μουσικού Θεάτρου.

ρωμαντικός τύπος, μάς εξομολογείται: «Έπρεξα μ' ένθουσιασμο στο Σπουδαστήριο, μόλις άνοιξε. Δέν έχω τελειώσει ακόμη το Γυμνάσιο, κι' έχω όλο το μέλλον μπροστά μου. Είμαι πολύ αίσιοδοξος». Είναι γεμάτη χαριτωμένε άφέλεια και διαθέτει καθαρό μέταλλο φωνής, που κατακτά όποιον την δή και την ακούσει.

«Ἡ Εὐδοκία Ἀσημακοπούλου θύνασε προσφέρει στὴν ἑλληνικὴ Σκηνὴ νέο σφρίγος μὲ τὴ θερμὴ φωνὴ της μέτζο σοπράνο. «Εἶμαι δασαίη, μάς λέγει, ὅτι στὸ Σπουδαστῆριο βρήκα αὐτὸ πού μοι ταιριάζει καλύτερα».

«Η Ἀγγελική Τρακάκη, πού δ
ακρίνεται γιά τόν ἐκφραστικ
πλοῦτο της, πλέκει τό ἐγκώμι
τῶν καθηγητῶν τοῦ Σπουδαστή
ρίου, Μουζενίδη, Ἀναγειανάκη
Ἐλεν Γαυκαλά, Βαρούτη, Φλε
ρύ, Γιαννίδη, Ριτσιάρδη καί Χαλ
κούρη»

Αυτά τὰ συγκρατημένα καὶ χα-
μογελαστά κοριτσάκια, θὰ εἶναι
οἱ αὐριανὲς θυελλώδεις δευτέρες
τὰ ἀστέρια τοῦ 1956, Κρατῆσι-
τὰ ὄνματά τους καὶ θὰ μᾶς θυ-
μηθοῦτε.

Ἡ Ἄννα Ματζουράνη θὰ ἐξελιχθῇ σὲ δροσερὴ «ἐνζεν» τοῦ ἐλάφρου μουσικοῦ θεάτρου. Ἡ γοητεία τῆς ἔγκειται στὴν ἀπλότητά της.

Ἀγγελικὴ Τρακάκη. Τὸ φυσικὸ μπρίο της κι' ὁ ἐκφραστικὸς τύπος της εἶναι προσόντα γιὰ τὴ μουσικὴ κωμῳδία.

Ἀριστερά: Ἡ Κάκια Κοντοπα-
λου ἀγαπάει πολύ τὸ χορ-
ε. Ἄν καὶ φαίνουμαι ζῶν-
μως ἔχω κλίσι καὶ στοὺς δρ-
ματικούς ρόλους», μᾶς λέγε

Δεξιά: Ἡ Βίκυ Κασφίκη, εἶ-
ναι γεμάτη αὐτοπεποίθησι.
«Ἀπὸ τῶρα ἔνει τὸν ἄερα τῆς
σκηνῆς», δεξιῶνουν οἱ καθ-
ηταί της.

Κάτω: 'Ο Δημ. Κόλλιας έχει 8,7
χρειάζεται για να πετύχει: έμφό-
νισι, φωνή, ήθοποιία. Πρέπει, έ-
μως, να κοτιάση για να αξιο-
ποιήσει τις ικανότητές του.

Ο κινηματογράφος είναι για το μεγάλο κοινό, το Πα-νεπιστήμιό του. "Άλλοτε ο κό-σμος μάθαινε 'Ιστορία απ' τα μυθιστορήματα του 'Αλεξάν-δρου Δουμά. Σήμερα, τη μα-θαίνει απ' την οθόνη. Βέβαια, οι σεναρίστες δεν μπορούν να καυχήθουν για την Ιστορική τους ακρίβεια. "Εκείνο πού, πρὸ πάντων, τούς ενδιαφέρει είναι ένα ρομάντζο από τη ζωή ενός Ιστορικού προσώπου, γε-μάτο περιπέτειες, έρωτα, συγ-κίνησι και «εύτυχες τέλος»!

Στην ταινία «Σαμ-ψών και Δαλιδά», ο Βίκτωρ Μάτσιουρ και η Χέντυ Λαμάρ.

ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ ΘΡΥΛΟΥ

ΟΠΩΣ ΤΙΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΙ Η ΟΘΟΝΗ

Γι' αυτό, όχι μόνο πολλά απ' αυτά τα «Ιστορικά» φιλμ δεν ανταποκρίνονται στην Ι-στορική αλήθεια, αλλά συχνά άλλοι λένε εντέλως το χαρα-κτήρα των ήρώων.

Έτσι, η Δαλιδά, στην ο-μώνυμη ταινία, μεταβάλλεται σε άγνη κοπέλλα, που αγα-πάει παράφορα το Σαμψών.

Όσο για τη Σαλώμη (που δεν περιωρίστηκε να κόψη τα μαλλιά του 'Ιωάννη του Βα-πτιστή, αλλά ολόκληρο το κε-φάλι του), αυτή ήταν κι' αν ήταν άθωα — κατά τους σε-ναρίστες του Χόλλυγουντ! 'Η παρθενική μορφή της Ρί-τας Χάιγουορθ δικαιολογεί τη «μικρή» αυτή παραποίηση της Ιστορικής αλήθειας.

Ακόμα και η Μεσσαλίνα δρίσκει δικαίωσι. Όσα της καταμαρτύρησαν οι Ρωμαίοι σατιρικοί είναι συκοφαντίες κακόδοι. 'Η καμένη ά-γαπούσε ένα παλληκαράκι!

Την Ποππαία, οι 'Ιταλοί, την παρουσίασαν στη σατιρι-κή ταινία «Ο Κεύ, Νέρων», γλεντζού και χαροκόπα να περνά τις νύχτες της σε ά-τέλειωτα συμπόσια, όπου ο «μεγαλοφυής» σύζυγός της, ο Νέρων, της κρατούσε θαυμα-σία συντροφιά.

Μεσσαλίνα: η Μα-ρία Φελίξ.

Η Ρίτα Χάιγουορθ στη «Σαλώμη».

Ο συνεργάτης μας 'Αλέκος Λιδωρίκης, παίρνει συνέντευ-ξι από την Τζέιν Ράσσελ.

ΓΙΑ θυμηθείτε την στο «Εκτός Νόμου», την πρώτη της ται-νία... Τί πλούτος... έκτυφλων βελγέτρων. Τί περισσότερες! (Δανείζομαι από της Λάνας Τάρ-νερ τα «οικόπεδα» την ίδια έκ-φρασι). Νά! μία γυναίκα της ό-θνης, που αναμφισβήτητα η στα-διοδρομία της αρχίζει από το νε-κολτέ της... Όταν πρωτοεμφα-νίστηκε στην πολυβύλητη αυτή χι-λιολογοκρινόμενη ταινία του Χου-αρντ Χιούζ, κανείς δε μίλησε για το ταλέντο της. 'Αλλά ό,τι σή-μερα συμβαίνει με τις γραμμές της Μαριλύν, συνέβη το 20-ό-στος της τότε εικοσιτριών χρονών Τζέιν Ράσσελ. "Ενδοξη μέσα σε μία νύχτα! Φωτογραφίες της παν-τού... Το πρώτο επίν απ' γκέρλ του Νέου Κόσμου...

Τη βλέπω να με πλησιάζει ή-ρε-μη, σοβαρώτατη... Αυτή είναι η σερίφη; Αυτή είναι η πλάνα και μαγεύτρα, όπως την παρουσιάζ-ουν οι ταινίες της; 'Η Τζέιν που άτενίζω δεν έχει καμιά σχέση με την Τζέιν στο πανί. 'Αλλωστε, δεν είναι μοναχά δική μου γνώμη αυτό. Το Χόλλυγουντ δοά για την απλοϊκότητα και για την συντη-ρητικότητα της. Παρ' όλη την κα-λή του διάθεσι ν' ανακαλύπτει σκάνδαλα, δεν έχει προχωρήσει διόλου στο θέμα: «Τζέιν Ρά-σελ». 'Αναμιασά διαρκώς την πα-λιά Ιστορία του Χούαρντ Χιούζ, που υποτίθεται πως ανέκαλυψε την Τζέιν και με καίσιμα κριτήρια... Την προώθησε επαγγελματι-κά... Πέραν αυτού, τό... ποινικό μητρώο της παρέμεινε λευκό, και άδιατάρακτος ο εύτυχισμένος γά-μος της. Καμιά προσποίησης, καμιά κοκεταρία, καμιά διά-θεσις έρωτική. Δεν πίνει, δε φλερ-τάρει, μισεί τις περιπέτειες. Και η ιδιαιτική ζωή της είναι ήσυχη, χαρούμενη, χωρίς και την παραμι-κρότερη περιπλοκή ή ανησυχία...

—Μα είν' αλήθεια δλ' αυτό; Ρωτώ την ίδια και επαναλαμβάνω ό,τι άκουσα γι' αυτήν.

—Βέβαια, είν' αλήθεια... μού λέει με άφελεια. Γιατί; Είναι κα-κό αυτό;

—Κακό δεν είναι, αλλά είν' εκπληκτικό...

—Εκπληκτικό; Γιατί;

—Γιατί, έτσι όπως σάς ντύ-νουν κι' όπως σάς εμφανίζουν στις ταινίες: στο «Εκτός Νόμου», στον «Χλωμοπρόσωπο», στη «Νέα χήρα», στη «Διπλή δυναμίτιδα», στο «Μακάρο», στο «Μία Ιστορία στο Λας Βέγκας», στο «Μοντά-να-Μπέλ» και... και... είναι να χάνη το μυαλό του ο άνθρωπος!

—Και πού να δhte... λέει πα-λι με την ίδια απόλυτητα, πως μ' εμφανίζουν τώρα σ' αυτή τη νέα ταινία.

—Πώς, δηλαδή;

—"Ε! τώρα ξέρετε, δεν ξέρετε; Τεράστια ντεκόλτέ, φουστάνια προκλητικά άνασχηκτά, κόκκι-νες δελουδένες καλσοδέτες... κουνήματα, σβησίματα...

ΤΖΕΪΝ ΡΑΪΣΣΕΛ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ ΑΛΕΚΟ ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Η νέα της εμφάνισις γίνεται στο: «ΟΙ άνδρες προτιμούν τις ξανθές», της Φόξ. Συμπρωταγω-νιστεί με τη γνωστή μας Μαριλύν Μονρόε, χορεύουν και τραγουδούν μαζί και... επιδεικνύονται μαζί, και ο Θεός να σάς φυλά, άρσε-νικοί... Μία πανδαισία λευκής σαρκός!...

—Είσαστε Ικανοποιημένη με την ευκαιρία που σάς δίνεται να παίξετε σε όπερέτα; Και είναι όλα... όμαλά με την συμπρωτα-γωνιστριά σας;

—Όλα είναι όμαλά, λέει πα-λι η Τζέιν ήρεμώτατα, χωρίς καμιά επιτήδευσι. 'Η Μαριλύν είναι καλό κορίτσι και εγώ δεν έμεινα διστροπη! Μας ένωσαν για να διαφημίσουν ότι η 'Υπ' άριθ. 1 ξανθή και η 'Υπ' άριθ. 1 μελαχροι-νή του Χόλλυγουντ, παίζουν μαζί σε μία ταινία, που πράγματι θα είναι απ' τις καλύτερες. 'Υπόθε-σις διασκεδαστική, ωραία μουσι-κή και έκτακτος σκηνοθέτης "Α! είμαι τόσο εύτυχισμένη που έρ-γάζομαι και πάλι με τον Χώκς.

—'Ηταν σκηνοθέτης και στην πρώ-τη μου ταινία. Με βοήθησε αφάν-ταστα. Και τώρα κάνει πάλι ό,τι μπορεί σ' αυτόν το νέο σημαντι-κό σταθμό της καριέρας μου...

Τριάντα δύο χρονών τώρα, η Τζέιν γεννήθηκε στη Μινεσότα, αλλά όκτώ χρονών ήλθε στην Κα-λιφορνία με τη μητέρα της και τον πατέρα της και τους τέσσε-ρις αδελφούς της. 'Η Τζέιν μεγα-λώσε σε περιβάλλον οικογενεια-κάτω, με αρκετούς... λεβέντες να παρακολουθούν τα δημάτια της. Όταν τελείωσε το Γυμνάσιο, έι-χε αποφασίσει να γίνη σχεδιά-στρια, αλλά αλλίως τα τακτοποιή-σε η Μοίρα. Ζητώντας εργασία, συνήντησε έναν πράκτορα του Ρά-ινχαρτ, που ενδιαφέρθηκε για την εμφάνισι της και την προσέλαβε στο πειραματικό θέατρο του δια-σώμου σκηνοθέτη.

—Εκεί η Τζέιν έμεινε μόνο ένα εξάμηνο, χωρίς να της δοθί καμ-ιά ευκαιρία πρόδου. 'Αλλά εν-τός μεταξυ της είχε άνοιξει η ό-ρεξις για θεατρική σταδιοδρομία. Πήρε, λοιπόν, μαθήματα ήθοποι-ας απ' τη μοναδική Ρωσίδα δι-δασκάλισσα Ουστένογκαγια. Και η άναμνη άνακαλύμωσής της, άρχισε να εργάζεται ως μοντέλο σ' ένα εργοστάσιο γυναικείων φο-ρεμάτων. Γρήγορα ο φωτογραφί-ας του καλλιγράφου αυτού κορι-τσιού δημοσιεύθηκαν σε περιοδικά μόδας του Χόλλυγουντ και έτσι ο Χούαρντ Χιούζ έπηρε είδησι ό-τι υπάρχει κάτι πραγματικά... λαχταριστό κάπου πλησίον!

—Ετοιμάζε την εποχή εκείνη την πρώτη του ταινία, το: «Εκτός Νόμου» και άναζητούσε μία σει-ρηνοειδή και γοητευτική νε-αρά πρωταγωνίστρια. Οι άνθρωποι του κάλεσαν τη Τζέιν για δοκι-μαστικές φωτογραφίες. 'Η Τζέιν πήγε, ο Χούαρντ ξετρελλάθηκε και ο σκηνοθέτης Χώκς ανέλαβε να μεταβάλη την άψυχη όμορφή σε έμψυχη δυναμίτιδα. Τα καλλι-τεχνικά αποτελέσματα δεν ήσανε σπουδαία: αλλά, όπως είπαμε και πρίν, η προστάσια... άφ' ενός του Χιούζ και άφ' έτέρου οι φυσικές δροσιές της Τζέιν, της άνοιξαν το δρόμο για το μέλλον. 'Όσοτος, τα εισοδήματα... της ιδιότυπης αυτής επιτυχίας δεν εισπράχθη-

σαν άμέσως. Πρώτον: γιατί ή ται-νία, λόγω δυσκολιών με τη λογο-κρισία, δεν προεβλήθη παρά με-τα τρία χρόνια! και δεύτερον: γιατί η Τζέιν παντρεύτηκε στο μεταξυ το φημισμένο φουτμπωλί-στα Μπόμπ Γουότερφιλντ. "Ε-φτιαξε το σπιτάκι της, αγάπησε αληθινά τον άνδρα της και απε-φάσισε να ζήσει ήρεμα τη ζωή της, μακριά από τα σπούντιος. Έίχε σχεδόν πεισθή ότι ο «Εκτός Νό-μου» δε θα παρουσιαζότανε ποτέ! και ό,τι κι' αυτή θάμενε στην ά-φάνεια...

—'Αλλά ο «Εκτός Νόμου» ένε-φανίσθη! Και τα υπόλοιπα τα ξέρετε... 'Η Τζέιν ανέκληθη από το έρμητηριό της και ο Χού-αρντ Χιούζ υπέγραψε μαζί της πολυτερές συμβόλαια.

—'Αλλά καιρός να επανέλθουμε σ' αυτήν και στη συνέντευξί μας. Ποιά είναι η προσφιλέστερη ά-σχολία της;

—Διαβάζω καθημερινώς τη Βίβλο...

—Ορίστε;

—Δε μ' άκούσατε; Σας είπα: διαβάζω καθημερινώς τη Βίβλο...

—Γιατί τη Βίβλο;

—Γιατί οι προφητείες και τα ρητά της άποτελούν την 'Αρχή όπως και το Τέλος της ζωής.

—Μάλιστα... Πέστε μου τώρα κάτι... διαφορετικό. Τί κάνετε ό-ταν ένας άνδρας σάς κορτάρη, έ-πηρεασμένος από τη Τζέιν της όθνης και όχι της Βίβλου;...

—Δεν κάνω τίποτα!

—Α...;

—Δεν κάνω τίποτα, γιατί κα-νείς δε με κορτάρει!

—Μετριοφροσύνη;

—Όχι. 'Απλώς δε δίνω την ευκαιρία σε κανέναν. Είμαι τόσο οικιακή, τόσο οικογενειακή, που άφοπλίζω και τους πιο άγριους «λύκους»...

—Εκτός από τη Βίβλο, τί άλ-λο σάς... συμβαίνει;

—Έχω ταλέντο - Έτσι πι-στεύω - στην διακοσμητική. Τρελ-λαίνομαι να τακτοποιώ αισθητι-κά το έσωτερικό ενός σπιτιού. 'Επίσης ζωγραφίζω πάνω σε πιά-τα ή σε βάζα. Και κάτι άλλο: Ψαρεύω... με τον άντρα μου...

—Είσαστε διαρκώς μαζί του;

—Όπου πάει;

—Σχεδόν διαρκώς... όταν μπορώ.

—'Αλλο;

—Με ένθουσιάζουν τα ταξίδια. Και έκανα αρκετά. Τα περισσότε-ρα με συντροφιά τον άντρα μου. Μ' άρεσε εξαιρετικά η 'Ιταλία. 'Αλλά αισθάνθηκα πιά σαν στο σπίτι μου όταν ήμουν στο Λον-δίνο. 'Η γλώσσα 'Ιαως... Στη Γερμανία μ' άρεσε πολύ η φραγκ-φούρτη... 'Ο άντρας μου...

—Πάλι ο άντρας σας;

—'Ο άντρας μου - έπιμένει - τρελλαίνεται για τα λουκάνικα! Και όρθηκε τον παράδεισό του εκεί...

Και εξακολουθεί... οικιακά-τατα:

—Του άρέσει επίσης ό,τι ό-ποτε είναι σουβλιστό... Γι' αυτό κι' εγώ έβαλα μία σουβλα στον κήπο του σπιτιού μας, έρχονται φίλοι τακτικά, ψήνουμε γουρουνά-κι ή αρνάκι - οι σύζυγοί μας, δηλαδή - και έμεις οι γυναίκες, έπειτα, μαζεύουμε τα άπομεινά-ρια και πλένουμε τα πιάτα!

Τρελλός ρωμαντισμός, με άλ-λα λόγια! Καταλαβαίνει πως δεν ... καταλαβαίνω τις τόσο άντι-καλλιτεχνικές άπασχολήσεις της και συνεχίζει πιο πεισματικά:

—Δεν κάναμε παιδιά με τον Μπόμπ. Υιοθετήσαμε, λοιπόν, την Τρέισυ. Δεν είναι ακόμα δυό χρο-νών. Παίζω μαζί της, την χορεύω. Και τρελλαινόμενα να της αλλά-ζω τα ρουχαλίκια της, σαν ήταν πιο μικρή!

Μικρή διακοπή.

—Ποιαν προτιμάτε απ' τις ταινίες σας;

—Καμιά! Δεν έπαιξα ακόμα αυτό που όνειρεύομαι. Μου φαί-νεται, πάντως, πως προτιμώ το ρόλο που «γυρίζω» τώρα...

—Τί είδους ρόλο θα θέλατε να παίξετε;

—Δεν έχω ύπ' όψιν μου κα-νέναν!

—'Α!... Το θέατρο σάς ενδια-φέρει;

—Όχι. Γιατί θα πρέπει να πάω στη Νέα 'Υόρκη. Νά μείνω εκεί ή και να ταξιδεύω σε ετουρ-νές. 'Ο Μπόμπ δε θα μπορή να με άκολουθή σ' αυτά...

—'Εννοείτε ότι θα θυσιάσετε και σπάνιες ευκαιρίες ακόμα για να μη χωρισθώ, έστω και για λίγο, από τον άντρα σας;

—Αυτό έννοώ και δε μού φαί-νεται παράξενο καθόλου!

Και έτοιμάζεται να με... επι-πλήξη πάλι για την «άντισυζυγι-κή» διαγωγή μου, όταν την προ-καλούν να επανέλθω στη δουλειά της. Σηκώνεται: και σφίγγει... οικογενειακάτα, το χέρι μου. 'Απομακρύνεται... 'Αλλά γοργά, ξεαναγυρίζει:

—Έχασα κάτι... λέει. Και ί-σως είναι ενδιαφέρον για τη συ-νέντευξί μας. Έχω υιοθετημένα δυό παιδάκια στην 'Ελλάδα...

—'Αλλα παιδάκια;

—Δεν είναι επίσημα υιοθετη-μένα, σαν την Τρέισυ. Διατηρώ άλληλογραφία μαζί τους, τους στέλνω χρήματα και δέματα και όταν μού γράφουν με άποκαλούν: μαμά... Είμαι επίσης σε μιάν 'Ε-πιτροπή έδω για τα άπορα και έγκαταλειμμένα 'Ελληνόπουλα. Κάνω ό,τι μπορώ κι' εγώ για την ενίσχυσί τους... Του χρόνου έπι-ζω να ταξιδεύω στην πατρίδα σας... Και άνυπομονά να δω τα δυό προστατευόμενά μου... "Αν μού τα δώσουν, θα προσπαθήσω να τα φέρω στο Λας 'Αντζεες... 'Εσείς τί λέτε;

Μά τί να πώ; Συγχαίρω... Και ελίκρινά, θαυμάζω αυτήν την συμπαθητική, άπλη, σπιτίσια γυ-ναϊκούλα, που μόνο ό Σατανάς μπορεί να ξέρη πως οι ταινίες καταφέρνουν να μάς την παρου-σιάσουν: τέτοιον όρεκτικώτατο Δράκοντα Σεξουαλισμού!

★★

Η Τζέιν Ράσσελ, που φημι-ζεται για το άρμονικό της σώμα, όπως εμφανίζεται σε μία τελευταία μουσική ται-νία της «Φόξ Φιλμ».

Η Σουλάνα Παμπανίνι, ως Ποππαία και ο Τζίνο Σέρβι, ως Νέρων.

Η Ρίτα Χάιγουορθ στη «Σαλώμη».

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΦΟΡΤΗΣ

Ο ΤΑΧΥΤΕΡΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΗΣ Φόρτης: ο ταχύτερος "Ελληνικό κολυμβητή, 18 μόλις Μαΐων, όμορφόπαιδο, με όραίο σώμα και όραιό ότερο πρόσωπο, δίνει την έντύπωσι νεαρού "Εξέν πρεμιέ" του Χόλλυγουντ. "Αλ- λωστε, άμερικανοφέρνει σ' όλα του: Στην άπλότητα, στο ντύσιμό του, στην άφροντισιά — δε θυμάται, όταν τον ρω- τας, ούτε τα καλύτερα ρεκόρ του στο κολύμπι... — και στην άγάπη που έ- χει για τον κινηματογράφο και την ά- μερικανική μουσική.

Είναι με μιά λέξη ο τύπος του σημε- ρινού μοντέρνου νέου, που δεν μπορεί έ- νας παλιός να μη του άναγνωρίσει και προτερήματα. Πρώτη φορά δίνει συνέν- τευξη και δεν ξέρει, τί να είπη και πώς να άπαντήσει. Αυτό, όμως, δεν του δη- μιουργεί ούτε ίχνος τράκ. Τώρα θα πάη στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου,

φρόντισε, όμως, προηγουμένως, να άπο- φοιτήσει από τη νυκτερινή σχολή "Πάλ- μερ", όπου σπούδασε κλωστοϋφαντουργ- γός, έπαγγελμα στο όποιο και πρόκει- ται να σταδιοδρομήσει.

Τό υγρό στοιχείο και ίδιως τη θάλασ- σα την έλάτρευε από μωρό, χάρις στη μητέρα του, που τον έμαθε και να κολυ- μπά, στην περιοχή του "Τροκαντέρ" του Παλμού Φαλήρου. Γιατί η μητέρα του, όπως άποκαλύπτει η δημοσιογραφι- κή... άνακρίσις, δεν είναι άλλη άπ' την πρώτη ταχύτερη στην "Ελλάδα κολυμβή- τριά, τη Ντέα Φρατιάκου, που οι πα- λαιότεροι φίλοι του υγρού στίδου, ά- σφαλώς θα θυμούνται, όταν καλυπτούσε στο Παλαιό Φάληρο και προκαλούσε τό θαυμασμό, όχι μόνο για τό γρήγορο κολύμπι της, αλλά και την όμορφιά της.

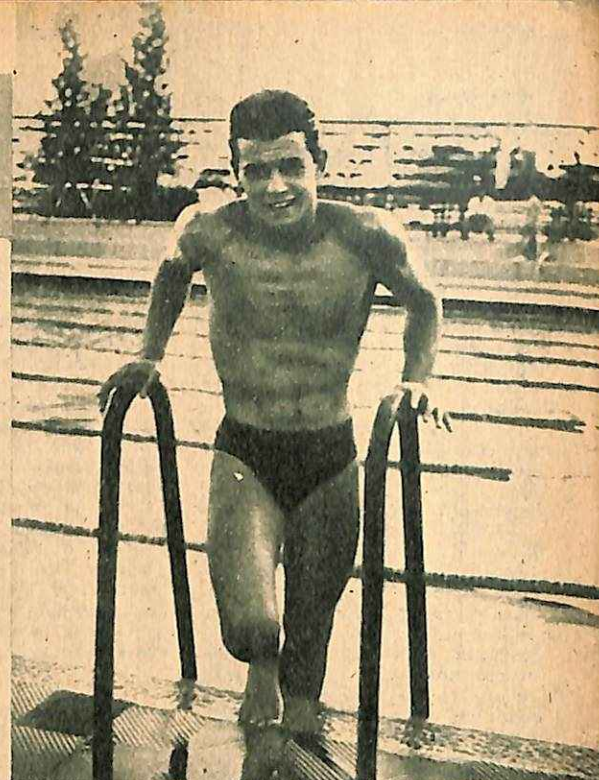
Σύμφωνα με τό λαϊκό ρητό, "εκατά μάνα, κατά κύρη, κατά γυνή και θυγα- τέρα", ο Γρηγόρης κληρονόμησε όλα τα προσόντα των γονέων του. Όμως, τό κρόουλ, τό πραγματικό άθλητικό κολύμ- πι, τόμαθε ο Φόρτης, μόλις πριν τρία χρόνια στην Αίγινα, άπ' τό γνωστό φί- λαθλο θείο του κ. Γ. Γερακάκη, που, βλέ- ποντας τα προσόντα του, έγραψε τό Γρηγόρη στον Παναθηναϊκό. Από τότε η εξέλιξις έρχεται ραγδαία: Στην κατη- γορία των παιδών, τον πρώτο χρόνο, κολυμ- πάει τα 100 μ. σε 1' 13", τον έ- πόμενο σε 1' 7", 5, πέτυχε σε 1' 04", 6 κι' έφέτος είναι ζήτημα, όταν θα διαβά- ζετε τις γραμμές αυτές, αν τό καλύτερο έλληνικό κολυμβητικό ρεκόρ τό 1' 01", 4 του Μπρούσαλη στα 100 μ. — θα ύ- πάρχη πιά...

Πάντως, πρό πολλού κατέρριψε τό πανελλήνιο ρεκόρ των 200 μέτρων "έλευ- θέρας" κι' έφθασε κάτω από 1.03' στα 100 μ. "Ελπίζει, όπως κι' όλοι οι κολυμβηταί μας, να φθάσει τα διεθνή έπίπεδα των κολυμβητικών ρεκόρ, αν ά- ποκτήσουμε, έστω και μιά κλειστή δε- ξαμενή για να μη διακόπτη την προ- πόνησί του άπ' τον "Οκτώβριο μέχρι τον "Ιούνιο, όποτε πηγαίνει χαμένο, ό,τι έχει έπιτύχει.

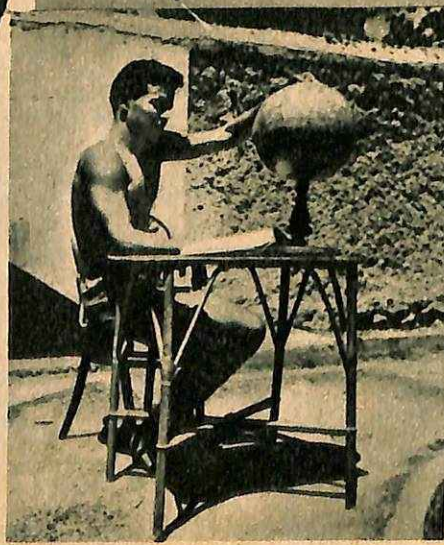
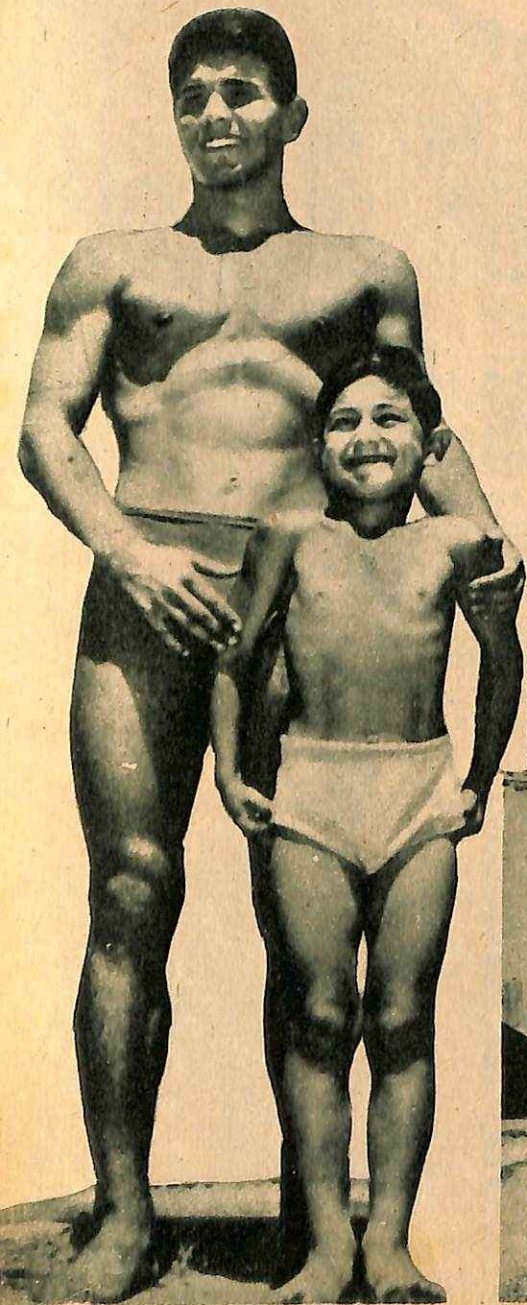
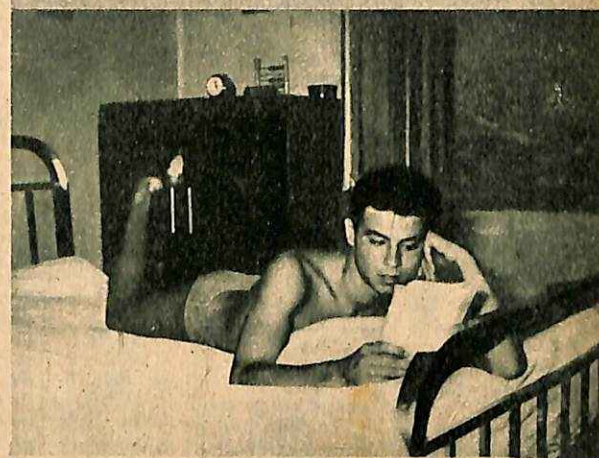
"Ονειρό του, είναι να πάη στην "Α- μερική, την όποια θαυμάζει για την πρόοδο και τον πολιτισμό της.

Σ. ΑΥΛ.

"Αριστερά: "Ο μικρός Βαγγελάκης, άδελφός του Φόρτη τετνώνεται... για να φτάσει τον πρωταθλητή. Κάτω στο μέσον: "Τό όνειρό μου — η υδρόγειος και ιδιαιτέρα η "Αμερι- κή". Θα πραγματοποιηθή τό όνειρο του Φόρτη. Κάτω δεξιά: "Η μητέρα του Φόρτη πα- λαία πρωταθλήτρια, στο κολύμπι, συγκρίνει ένα έπασθλό της μ' ένα του γιου της, ενώ ο πιτσιρίκος όνειροπολεί όμοιες δόξες.

"Ανω: "Ο Φόρτης βγαίνει από τό νερό, που είναι τό στοιχείο του. Κάτω: Και στο κρεβάτι ο πρωταθλητής μας "εκλύσσει" μηχανικά, σά να κάνει κρόουλ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ
ΟΥΪΛΙΑΜ ΑΪΡΙΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Συμπτώσε- ων έπιτρέπει στην "Ελλην Τζώρτζεσον, που έ- χει έγκαταλειφθή από τον έραστή της Τόνυ Φάιρ, να έγκατασταθή με τό παιδί της, στο σπίτι της οικογενείας "Ασταιρ, ως Πάτρις "Ασταιρ, χήρα του Χιού "Ασταιρ, που σκο- τώθηκε σε σιδηροδρομικό δυστύχημα μαζί με την πραγματική Πάτρις. "Η "Ελλην αντίλαμ- βάνεται ότι ο Μπιλ, άδελφός του Χιού, είναι έρωτευμένος μαζί της, αν και μαντεύει την αλήθεια. "Εμφανίζεται, έξαφνα, ο Τόνυ Φάιρ, που άπειλεί να άποκαλύψη την πλαστοπρο- σωπία, αν η "Ελλην δεν έξυμνηρήσει τα σχέ- δια του. Την εκδιάζει, της άποσπά χρήματα και, τελικά, την υποχρεώνει να τον παντρευ- τή κρυφά.

80Ν

Η φρικτή κωμωδία είχε τελειώσει. "Ο Τόνυ Φάιρ έζωσε πάλι τρυφε- ρά τους ώμους μου με τό μπρά- τσο του.

— Πάμε, άγάπη μου, είπε.

Σά βρεθήκαμε έξω, πήρα μιά δαθεία ά- νασα. Δεν ώφελούσαν τα δάκρυα και τα παρακάλια, συλλογίστηκα. "Αφού τίποτε άλλο δεν μπορούσε πιά να προστάτη τη παιδί μου κι' έμένα από τό ανθρωπόμορ- φο αυτό τέρας, από εδώ κι' έμπρός έπρεπε να ισχύσει ο άδυσώπητος νόμος της αυτο- δικίας. "Ο Τόνυ Φάιρ έπρεπε να πεθάνη. Την καταδίκη του σε θάνατο, δυι γαμήλιο συμβόλαιο, με είχε ο ίδιος υποχρεώσει να υπογράψω, πριν από λίγο, μπροστά στον ειρηνοδίκη του Χάστιγς.

Να μπορούσα να τον σκότωνα άμέσως, άπόψε κιόλας! "Η άνατολή του ήλιου δεν έπρεπε να βρή ζώντανό τό βασανιστή μου...

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

"Αλλά, πώς και πού θα τον σκότωνα; Οι τρελλές αυτές σκέψεις στριφογύρι- ζαν στο μυαλό μου, που τό είχε πιά έν- τελώς σκοτίσει τό μίσος και η άπελπισία, καθώς τό αυτοκίνητο έπαιρνε τό δρόμο της έπιστροφής, για τό Κώφελντ. "Ενοιωθα σά να γύριζα από νεκροταφείο, όπου είχα θάψει τα τελευταία ίχνη της άξιοπρέπειας μου και τώρα δεν ένδιαφερόμουν για τί- ποτα άλλο πάνω στη γή, παρά μονάχα για εκδίκησι.

"Η άπόγνωση, όταν ξεπεράσει ένα όριο, γίνεται κακός και ύπουλος σύμβουλος.

Στην άρχή σκέφτηκα να τον σκοτώσω έ- κεί, μέσα στο άμάξι. Την ώρα της διαδρο- μής. Να ριχτώ ξαφνικά πάνω στο τιμόνι, να τό στρίψω άπότομα, να γκρεμοσκάσω τό αυτοκίνητο μέσα στο χαντάκι του δρό- μου. Δέ μ' ένοιωζε πού θα σκοτώνόμουν κι' έγώ μαζί του. "Ωστόσο την έβιωξα τη σκέ- ψι αυτή, γρήγορα. Τί θα νόμιζε ο Μπιλ — αναλογίστηκα — όταν θα μάθαινε, πώς βρισκόμουν μόνη, με τον Τόνυ Φάιρ, νύ- χτα, έξω από την πόλη; Κι' έπειτα, όταν, με την έρευνα της άστυνομίας για τό δυστύχημα, θα έρχόταν στο φώς όλη η ά- λήθεια, όταν θα γινόταν γνωστός ο κρυ- φός γάμος μου, τί δε θα μπορούσε να φαν- ταστή ο Μπιλ; "Ισως ακόμη και ότι ή- μουν έρωτευμένη με τον Τόνυ Φάιρ! "Οχι, αυτό δεν τό ήθελα. Δέ μ' ένδιέφερε πού θα μάθαινε όλος ο άλλος κόσμος, ότι δεν ήμουν η Πάτρις "Ασταιρ, ότι ήμουν μιά τιποτένια, που είχε σφετεριστή τη θέση και τ' όνομα μιάς νεκρής. Σέ καμμία, ό- μως, περίπτωση, δε θα επέτρεπα να πιστέ- ψη ο Μπιλ, ότι είχα εξαπατήσει και αύ- τόν...

"Αλλο δρόμο θ' άκολουθούσε η εκδίκη- σίς μου. Γι' αυτό, έπρεπε να φανώ ψυχραι- μη, να τα ζυγίσω και να τα λογαριάσω ό- λα. Τα δάκρυά μου είχαν στεγνώσει. Τό χέρι μου δεν έτρεμε καθώς τράβηξα τον αυτόματο άναπτήρα του αυτοκινήτου και άναψα ένα τσιγάρο.

— Λοιπόν, πώς αισθάνεστε τώρα, κυ- ρία Φάιρ;

"Ο τόνος του ήταν ευτράπελος, εύθυμος, φανέρωνε ίκανοποίησι — την ίκανοποίησι του ανθρώπου που έχει φέρει εις πέρας μιά καλή έπιχείρησι.

— Δεν ξέρω, άποκρίθηκα. Κι' έγώ ά- τό προσπαθώ να καταλάβω — πώς αι- σθάνομαι.

"Η άπάντησίς μου και ακόμη περισσότε- ρο, ίσως, ο ήσυχος, σχεδόν φιλικός τόνος της φωνής μου, τον ξάφνιασαν.

Μου έρριξε μιά πλάγια ματιά.

— Είδες πόσο λίγη ώρα χρειάζεται για να παντρευτή κανείς, είπε. "Ο,τι ποθούσες δυό όλόκληρα χρόνια, πραγματοποιήθηκε μέσα σε πέντε λεπτά.

"Ηθελα να του άπαντήσω, ότι και για να πεθάνη κανείς χρειάζεται έπίσης ελάχι- στη ώρα. Όμως, έβαλα τα δονατά μου, για να εξαφανίσω από τη φωνή μου τό μί- σος που αισθανόμουν, και άποκρίθηκα:

— Ναί. "Η αλήθεια είναι, πώς τα είχες κανονίσει όλα στην έντέλεια, Τόνυ...

Τη φορά αυτή, δεν έκρυψε την έκπληξι- του. "Ελάττωσε την ταχύτητα του αυτοκι- νήτου, σχεδόν έφρέναρε. Γύρισε και με κύτ- ταξε, προσπαθώντας να διακρίνη τό πρό- σωπό μου μέσα στο σκοτάδι.

— Μη μού πής, "Ελλην... άρχισε. Κι' έξαφνα έξέσπασε σε γέλια.

— Τί συμβαίνει; Τον ρώτησα. Τί τό ά- στείο βλέπεις; "Απώσε τό χέρι, μου χάιδεψε για μιά στιγμή τ' αού, και ξανάβαλε μπρός.

"Ακούοντας την πόρτα να τρίζη, γύρισα περίτρομη. Είδα μιά ψηλή άντρική σιλουέττα να προβάλλη...

— "Εγώ, τόξερα! είπε. "Εσύ, δεν ήθελες να τό παραδεχτή... Δεν έφταιγες όμως. "Ηταν φυσικό να σου χαλάσει λίγο τα μυα- λά η ζωή ανάμεσα σε καθώς πρέπει άν- θρώπους.

"Εσφίξα τα δόντια μου, έκανα μιά προ- σπάθεια και κατώρθωσα να διατηρήσω τον ίδιο τόνο.

— Τί δεν ήθελα να παραδεχτώ, Τόνυ; ρώτησα γλυκομίλητη.

— "Οτι δεν μπορείς να κάνεις δίχως έ- μένα! "Οτι είμαι ο άντρας της ζωής σου!

Βέβαια; σου κακοφάνηκε στην άρχή, όταν ξεφύτρωσα άναπάντεχα μπροστά σου, θυ- μίζοντάς σου ποιά είσαι στην πραγματι- κότητα. Φοβήθηκες, μήπως χάσεις τό πλού- τη, που σου εξασφάλισε η όραία άπάτη σου. Τώρα, όμως, σά ν' άρχισες να κατα- λαβαίνεις, μου φαίνεται, πώς με τη δική μου καθοδήγησι τα πράγματα θα πάνε ά- κόμα καλύτερα. Φτάνει να φανής λογική.

"Ελλην, "Αλλωστε, τώρα, δεν μπορείς να- χης κανένα παράπονο έναντίον μου. "Ο,τι έπιθυμούσες, έγινε. Είσαι η κ. Τόνυ Φάιρ. Τό παιδί σου έχει πατέρα και όνομα — αληθινό...

— Μου φέρθηκες πολύ άσχημα, Τόνυ...

— Ναί, αλλά επανώρθωσα τό σφάλμα μου, προς κοινόν όφελος. "Ολα, τώρα, θα πάνε περίφημα. "Ομολόγησε, "Ελλην, ότι κατά βάθος είσαι ένθουσιασμένη. Κυρία Τόνυ Φάιρ! Ποιός να σου τόλεγε, όταν με κύτταζες μ' εκείνα τα παρακλητικά μάτια, στη Νέα "Υόρκη.

Παρά τη σατανικότητα του, ήταν μα- ταιόδοξος μέχρι δλακείας, όπως όλοι οι γκάγκστερς. Συνέχισε:

— "Ο γάμος, που δεν τον ήθελες ως την τελευταία στιγμή, διέλυσε, ωστόσο, όλα τα σύννεφα... "Εγώ, τό ήξερα από πριν.

«Όπως ξέρω και τώρα που τρέχει ο νους σου. Συλλογίζεσαι πώς κανένας δεν μπορεί να σε κάνει να σπαρταράς από έρωτα και ήδονη, όπως ο Τόνυ Φάιρ».

Θέλησα κάτι να πω, όμως η άδηια μου έσφιγγε το λαιμό. Εκείνος, ωστόσο, πήρε τον αναρρόχο ήχο που βγήκε από τα χείλη μου για πνιχτό γέλιο έρωτικής προσδοκίας.

— Νομίζω, πώς θαπρεπε να γιορτάσουμε άποψε το γεγονός, Έλεν, ψιθύρισε, με τον τρυφερό εκείνο τόνο, που με είχε τόσο γελάσει άλλοτε.

— Δε θα ήταν σωστό να εμφανιστώ σε κέντρο, μαζί σου, Τόνυ.

— Όχι, όχι, σε κέντρο. Έννοούσα αληθινό έρωτα, στο μικρό σπίτι, που ξέρεις, στην έρωτική φωνή σου ε-τοίμασα.

— Όχι!...

Και πρόσθεσα άμέσως:

— Όχι, άποψε. Είπα πώς θα πήγαινα στον κινηματογράφο. Και πάλι, δεν ξέρω πώς θα δικαιολογηθώ, που άργησα τόσο πολύ. Δεν πρέπει να με φέρεις σε δύσκολη θέση, Τόνυ. Αν δε φανούμε προσεκτικοί, οι αρχιστούν να με υποψιάζονται και τότε, άργα ή γρήγορα, θα πάθουμε συμφορά... Θάρρω, όμως, στο σπίτι σου. Θάρρω με την πρώτη ευκαιρία, αύριο, ίσως...

Μέσα μου πρόσθεσα: «Για να σε σκοτώσω, Τόνυ Φάιρ!»

Εκείνος έσπασε πάλι σε γέλια.

— Μα την πιστι μου, Έλεν, είσαι σπουδαία! Κι' εγώ που σε είχα για κουτορνίθι. Ξέρεις κάτι; Θ' άργίσω να υποψιάζωμαι πώς τα δάκρυα και οι απελπισμένες εκκλήσεις σου, να σ' άφήσω ήσυχη και να φύγω, ήταν όλα κωμωδία, μέχρις ότου με καταφέρεις και σε παντρευτώ.

Πρίν προλάβω να δώσω άπάντησι, ο Φάιρ, που κύτταζε μέσα στον καρβέφι του κάποιο άλλο αυτοκίνητο, πίσω μας, έφέρνηρε άπότομα και μουρμούρισε:

— Στο διάολο! Ο ήλιος αυτός δεν έννοει να ξεκολλήσει από πίσω μας!

Τώρα, με το δικό μας σταμάτημα, το άλλο αυτοκίνητο μάς προσπέρασε και χάθηκε, άνοίγοντας μεγάλη ταχύτητα. Ήταν ταξί, που δε φαινόταν να έχει πελάτη.

Είχαμε μπη πιά στο Κώληφλιντ.

— Έχεις δίκιο, είπε ο Φάιρ. Καλύτερα να γυρίσης, άποψε, το γρηγορότερο στο σπίτι των Άσταιρ. Θά σ' άφήσω στον δρό Πόμερου. Αύριο, όμως, θα σε περιμένω. Ξέρεις τώρα το δρόμο.

— Θα προσπαθήσω νάρθω.

— Θάρρης! Είπε εκείνος με δεδαϊότητα.

Κι' έπειτα ρώτησε:

— Τι ώρα;

— Δεν ξέρω, το άπόγευμα, το βράδυ, οποια ώρα μπορέσω. Μόνο μη μου τηλεφωνήσης, Τόνυ. Δεν είναι φρόνιμο, ούτε και χρειάζεται πιά...

Η τελευταία αυτή παρατήρησις μου τον ικανοποίησε περισσότερο από κάθε τι άλλο.

— Ο Τόνυ Φάιρ βρήκε το ταίρι του, είπε.

Σταμάτησε στην όδο Πόμερου, λίγο πρίν από τη γωνία. Ο δρόμος ήταν έρημος.

— Καληνύχτα, Τόνυ, είπα και κατέβηκα γρήγορα από τ' αυτοκίνητο.

Κατέβηκε κι' εκείνος. Το περίμενα αυτό και το φοβόμουν. Ήρθε κοντά μου.

— Μιά στιγμή, άφαισα μου κυρία, είπε. Δεν μπορείς να μ' έγκυκαλείσης έτσι και μάλιστα την πρώτη νύχτα του γάμου μας.

Το χέρι του γλύστρησε στη μέση μου, με τράβηξε με δάναυση δύναμη έπάνω του, με κόλλησε στο σώμα του. Ο πόθος του για μένα μου ήταν κάτι το άβάσταχτα άποτρόπαιο και χυδαίο. Δεν έπρεπε, όμως, να δείξω την άδηια μου. Τον άφησα να με φιλήσει, ενώ δη μου η ψυχή και όλο μου το σώμα έπαναστατούσαν. Εύτυχώς, δήματα άκούστηκαν στη γωνία. Κάποιος άργοπορημένος διαβάτης, ίσως ο άστυφύλακας της νυχτερινής άσφάλειας. Δε θέλησα να ίδω.

— Πρέπει να φύγω...

— Ξέχασες τα μαθήματά μου, Έλεν,

ψιθύρισε εκείνος με εύθυμο πάντα τόνο. Θά χρειαστή ν' άρχίσω πάλι από την άρχη...

Με άφησε.

Έφυγα τρέχοντας.

Πίσω μου άκουσα τη φωνή του.

— Αύριο, μη ξεχάσης...

Μόλις έστριψα τη γωνία, έβγαλα από την τσάντα μου το μαντήλι μου και δάλ-ηκα να σκουπίζω με μανία τα χείλη μου.

Θάρρα, εκείνη τη στιγμή, να έχω ένα πυρωμένο σίδερο για να τα άπολυμάνω...

— Θά σε σκοτώσω, Τόνυ Φάιρ! Έλεγα. Θά σε σκοτώσω, αύριο, τ' όρκίζομαι...

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

ΑΠΟ τον κήπο είδα, πώς το λίδιγκ ρούμ ήταν θυσιζόμενο στο σκοτάδι. Μόνο από την υπαλοκονόπορτα της διβλιοθήκης γλυστρούσε έξω λίγο φώς...

Μου άνοιξε η Σούζυ, η μαύρη ύπνερ-τρια.

Την ίδια στιγμή, το μεγάλο ρολόι του χάλ χτύπησε έντεκα.

Η Σούζυ μου χαμογέλασε:

— Άργήσατε, κυρία Πάτρικς! Είπε. Πρώτη φορά μέινετε μόνη έξω, βράδυ...

Δεν ήταν παρατήρησις. Ήταν, άλλως, καλόκαρδη διαπίστωσις ενός γεγονότος, που η Σούζυ φαινόταν να το θεωρή εξαιρετικά ευχάριστο.

— Καιρός ήταν να ξεσκάσετε λίγο, συνεχίσε. Τούλάχιστον, περάσατε ευχάρι-στος; Διασκεδάσατε;

— Ναι, άποψε. Είπα πώς θα πήγαινα στον κινηματογράφο. Και πάλι, δεν ξέρω πώς θα δικαιολογηθώ, που άργησα τόσο πολύ. Δεν πρέπει να με φέρεις σε δύσκολη θέση, Τόνυ. Αν δε φανούμε προσεκτικοί, οι αρχιστούν να με υποψιάζονται και τότε, άργα ή γρήγορα, θα πάθουμε συμφορά... Θάρρω, όμως, στο σπίτι σου. Θάρρω με την πρώτη ευκαιρία, αύριο, ίσως...

Μέσα μου πρόσθεσα: «Για να σε σκοτώσω, Τόνυ Φάιρ!»

Εκείνος έσπασε πάλι σε γέλια.

— Μα την πιστι μου, Έλεν, είσαι σπουδαία! Κι' εγώ που σε είχα για κουτορνίθι. Ξέρεις κάτι; Θ' άργίσω να υποψιάζωμαι πώς τα δάκρυα και οι απελπισμένες εκκλήσεις σου, να σ' άφήσω ήσυχη και να φύγω, ήταν όλα κωμωδία, μέχρις ότου με καταφέρεις και σε παντρευτώ.

Πρίν προλάβω να δώσω άπάντησι, ο Φάιρ, που κύτταζε μέσα στον καρβέφι του κάποιο άλλο αυτοκίνητο, πίσω μας, έφέρνηρε άπότομα και μουρμούρισε:

— Στο διάολο! Ο ήλιος αυτός δεν έννοει να ξεκολλήσει από πίσω μας!

Τώρα, με το δικό μας σταμάτημα, το άλλο αυτοκίνητο μάς προσπέρασε και χάθηκε, άνοίγοντας μεγάλη ταχύτητα. Ήταν ταξί, που δε φαινόταν να έχει πελάτη.

Είχαμε μπη πιά στο Κώληφλιντ.

— Έχεις δίκιο, είπε ο Φάιρ. Καλύτερα να γυρίσης, άποψε, το γρηγορότερο στο σπίτι των Άσταιρ. Θά σ' άφήσω στον δρό Πόμερου. Αύριο, όμως, θα σε περιμένω. Ξέρεις τώρα το δρόμο.

— Θα προσπαθήσω νάρθω.

— Θάρρης! Είπε εκείνος με δεδαϊότητα.

Κι' έπειτα ρώτησε:

— Τι ώρα;

— Δεν ξέρω, το άπόγευμα, το βράδυ, οποια ώρα μπορέσω. Μόνο μη μου τηλεφωνήσης, Τόνυ. Δεν είναι φρόνιμο, ούτε και χρειάζεται πιά...

Η τελευταία αυτή παρατήρησις μου τον ικανοποίησε περισσότερο από κάθε τι άλλο.

— Ο Τόνυ Φάιρ βρήκε το ταίρι του, είπε.

Σταμάτησε στην όδο Πόμερου, λίγο πρίν από τη γωνία. Ο δρόμος ήταν έρημος.

— Καληνύχτα, Τόνυ, είπα και κατέβηκα γρήγορα από τ' αυτοκίνητο.

Κατέβηκε κι' εκείνος. Το περίμενα αυτό και το φοβόμουν. Ήρθε κοντά μου.

— Μιά στιγμή, άφαισα μου κυρία, είπε. Δεν μπορείς να μ' έγκυκαλείσης έτσι και μάλιστα την πρώτη νύχτα του γάμου μας.

Το χέρι του γλύστρησε στη μέση μου, με τράβηξε με δάναυση δύναμη έπάνω του, με κόλλησε στο σώμα του. Ο πόθος του για μένα μου ήταν κάτι το άβάσταχτα άποτρόπαιο και χυδαίο. Δεν έπρεπε, όμως, να δείξω την άδηια μου. Τον άφησα να με φιλήσει, ενώ δη μου η ψυχή και όλο μου το σώμα έπαναστατούσαν. Εύτυχώς, δήματα άκούστηκαν στη γωνία. Κάποιος άργοπορημένος διαβάτης, ίσως ο άστυφύλακας της νυχτερινής άσφάλειας. Δε θέλησα να ίδω.

— Πρέπει να φύγω...

— Ξέχασες τα μαθήματά μου, Έλεν,

ψιθύρισε εκείνος με εύθυμο πάντα τόνο. Θά χρειαστή ν' άρχίσω πάλι από την άρχη...

Με άφησε.

Έφυγα τρέχοντας.

Πίσω μου άκουσα τη φωνή του.

— Αύριο, μη ξεχάσης...

Μόλις έστριψα τη γωνία, έβγαλα από την τσάντα μου το μαντήλι μου και δάλ-ηκα να σκουπίζω με μανία τα χείλη μου.

Θάρρα, εκείνη τη στιγμή, να έχω ένα πυρωμένο σίδερο για να τα άπολυμάνω...

— Θά σε σκοτώσω, Τόνυ Φάιρ! Έλεγα. Θά σε σκοτώσω, αύριο, τ' όρκίζομαι...

Προσπάθησα να της άναποδώσω το χαμόγελο.

— Πήγα στον κινηματογράφο και... και έπειτα πιάσαμε την κουβέντα με κάποια φίλη μου. Πέρασε η ώρα χωρίς να το καταλάβω... Δε μου λες, ο μικρός...

— Μείνετε ήσυχη. Ο μικρός κοιμάται έπάνω. Φρόντισε γι' αυτόν η κυρία. Να σάς έτοιμάσω να φάτε;

— Όχι, σ' ευχαριστώ. Έφαγα στο σπίτι της φίλης μου. Η κυρία...

— Ανέθηκε πρίν λίγη ώρα στο δωμάτιό της. Μόνο ο κύριος Μπίλ είναι στη διβλιο-θήκη, μόνος, και διαβάσει.

— Πάω, λοιπόν, να κοιμηθώ κι' εγώ. Είμαι κουρασμένη. Καληνύχτα, Σούζυ. Και με συγχωρείς που σε κράτησα όρθη ως αυτήν την ώρα. Έπρεπε να τηλεφωνήσω...

— Τι λέτε, κυρία Πάτρικς. Είναι ευχα-ρίστησις για μένα να κάνω κάτι για σας. Καληνύχτα σας...

— Ανέθηκε γρήγορα και άθύρuba τις σκάλες. Δεν ήθελα να ιδω τον Μπίλ, στην κατάστασι όπου βρισκόμουν, λερωμένη από το φίλημα του άλλου. Μου φαινόταν, πώς δε θα τολμούσα ποτέ πιά ν' άντικρύ-σω τα μάτια του...

Πρίν, όμως, άρχισω να ξεγυμνώνω, ένα χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα μου.

Η καρδιά μου τινάχτηκε μέσα στο στή-θος μου. Ένοιωσα, άμέσως, πώς δεν μπο-ρούσε να είμαι άλλος από τον Μπίλ.

Πήγα κοντά στην πόρτα, γύρισα άργα στο πόμολο.

Δεν είχα γελαστή: εκείνος ήταν.

Το χέρι του χωρίς βία, αλλά σταθερά, έσπρωξε το θυροφύλλο, με υποχρέωσε να παραμερίσω για να περάσει μέσα.

Οι πρώτες στιγμές ήταν μαρτυρικές. Είχα την έντύπωσι, πώς το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο στήμα μου και προσ-παθούσε να διαβάσει εκεί τί είχε συμβή.

Εύτυχώς, μόνο η μικρή λάμπα, δίπλα στο κρεβάτι μου ήταν άναμμένη. Το φώς μέ-σα στο δωμάτιο ήταν χαμηλό, δεν μπο-ρούσε να φανερώσει όλη την άναστατάσι του προσώπου μου.

— Πού ήσουν; με ρώτησε.

— Θα προτιμούσα να σου το πω άλλη ώρα, αύριο, ψιθύρισα.

Κούνησε το κεφάλι.

— Πρέπει να μιλήσουμε τώρα, είπε με τον ίδιο συγκρατημένο τόνο.

— Σε παρακαλώ, Μπίλ... άρχισα.

Μ' έκοψε με μίαν άπότομη κίνησι του χεριού.

— Ήσουν με τον Φάιρ! Είπε. Το ξέρω. Ήσουν μαζί του, κάπου έξω από την πό-λι, μακριά...

Δεν άποκρίθηκα. Όστόσο, βρήκα το θάρρος να τον κυττάξω μέσα στα μάτια.

Διάβασε την ίκεσις στο βλέμμα μου.

— Όχι, είπα. Όχι, δε θα φύγω αν δε μου πής την άλήθεια. Θέλω να ξέρω...

— Ήσουν μαζί του; Πές μου!...

— Ναι, ψιθύρισα.

— Τι σου είναι αυτός ο άνθρωπος;

Τόσον καιρό έγκληματούσα, σωριαζόν-τας τα ψέματα. Τώρα, ήμουν υποχρεωμέ-νη να διαπράξω ένα έγκλημα άκόμα, να χειρότερο ίσως απ' όλα, λέγοντας την ά-λήθεια. Το ήξερα, το καταλάβαινα, ένοι-ωθα, πώς δεν έπρεπε ν' άπαντήσω στο έ-ρώτημα του Μπίλ. Κι' όμως, μίλησα. Ή-ταν μοιραίο, άναπότρεπτο. Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά.

— Είναι ο άντρας μου, ο νόμιμος σύ-ζυγός μου, άποκρίθηκα.

Ο Μπίλ έκανε μιά κίνησι, σά να είχε δεχτή χτύπημα στο κεφάλι.

— Δεν τόν άγαπώ, Μπίλ, πρόσθεσα. Τόν μισώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Με άνάγκασε, όμως, να τόν παντρευτώ, άποψε, στο Χάστιγξ. Έκεί ήμουν...

Πέρασε το χέρι του από το μέτωπό του.

— Άποψε! μουρμούρισε. Είσαι τρελή!...

— Όχι, Μπίλ. Ξέρεις, ότι δεν είμαι η Πάτρικς Άσταιρ, η γυναίκα του άδελφού σου! Το ξέρεις, δεν είν' έτσι; Έσύ το κατάλαβες άμέσως. Με λένε Έλεν Τζώ-τζεσον. Ο πατέρας μου ήταν έργάτης στο λιμάνι του Άγίου Φραγκίσκου. Δεν είχα άλλον στον κόσμο. Όταν πέθανε, πή-γα στη Νέα Υόρκη, έργάστηκα λίγο και-ρό εκεί ως πωλήτρια. Έπειτα γνωρίστη-κα με τον Τόνυ Φάιρ. Το πραγματικό του

επάγγελμα είναι λαθρέμπορος ναρκωτικών και χαρτοκλέφτης. Ήμουν τότε δεκαεφτά χρονών. Έγινε φιλενάδα του, έπίσημη μι-τρέσσα του. Όταν με δαρέθηκε, μ' έδιω-ξε, δίνοντάς μου ένα εισιτήριο για τόν Άγιο Φραγκίσκο και πέντε δολάρια.

Εδείξα με μιά κίνησι του κεφαλιού προς το κρεβάτι όπου κοιμόταν ο Χιού.

— Είναι ο πατέρας του παιδιού μου, Μπίλ...

Βιαστικά, συνέχισα:

— Στο τραίνο, γνώρισα τόν άδελφό σου και τη γυναίκα του. Με είδαν μόνη, άπελ-πισμένη, και με λυπήθηκαν. Φρόντισαν για μένα, σά να ήμουν παλιά τους φίλη.

Το βράδυ, η Πάτρικς μου έδωσε να φορέσω το δαχτυλίδι της, ώπου να πλυθώ η ίδια.

Περισσότερο, όμως, το έκανε για να μου δώσει την ευχαρίστησι να ιδω, έστω και για λίγες στιγμές, το δαχτυλίδι στο χέρι μου. Ήταν τόσο καλή!...

Τότε έγινε το δυστύχημα. Όταν συνήλθα, ήμουν στο νο-σοκομείο και η πινακίδα, πιά από το κε-φάλι μου, έφερε το όνομα «Πάτρικς Ά-σταιρ». Προσπάθησα να ξεγυμνώσω στο γι-ατρό και τις νοσοκόμες τη φοβερή πλάνη. Κανένας δε θέλησε να μ' άκούση. Νόμι-ζαν, πώς παραληρούσα από τόν πυρετό...

Έπειτα... έπειτα συλλογίστηκα το παι-δί μου, ίσως ύποσυνείδητα και τόν εαυτό μου, άθλιο και άπροσπάτετο ως τότε, και πήρα την άπόφασι να δεχτώ το ρόλο της παρεϊσκακής, να τολμήσω τη φρικτή άπά-τη... Μπίλ, έσύ που το διαισθανθήκες από την πρώτη στιγμή δλ' αυτό, πώς

μπόρεσες, Μπίλ, να μ' άγαπήσης;

— Πάψε! είπα με χαμηλή, βραχνή φωνή. Πάψε! Αυτό δε μ' ένδιαφέρει. Τόν Φάιρ, γιατί τόν παντρεύτηκες;

— Είμαι στο έλεός του, Μπίλ. Είμαι καταδικασμένη να κάνω ό,τι μου ζητήσει...

Ο θυμός του έσπασε, άσυγκρά-τητος πιά, τρομερός.

— Πώς δέχτηκες τόν έκβιασμό; φώναξε. Γιατί δεν ήρθες σε μένα; Γιατί δε μου έπες χτές, τη νύχτα, τί σκόπευες να κάνης;

Με είχε πιάσει από τους ώμους και με τράνταζε.

Μιά ήσυχη φωνή άκούστηκε πίσω του, στη μισάνοιχτη πόρτα:

— Τι τρόπος είναι αυτός, Μπίλ; Ποιός σου έδωσε το δικαίωμα να φέρεσαι έτσι στην Πάτρικς; Κι' έπει-τα, δε σκέφτηκες, πώς με τις φωνές σου θα ξεπληρώσεις το μικρό και τόν πατέρα σου;

Ήταν η Έλντορ Άσταιρ.

Ο Μπίλ με άφησε, κύτταξε για μιά στιγμή άγριέμένος τη μητέρα, πήγε κάτι να πη, έπειτα, όμως, άλ-λαζόντας γνώμη, βγήκε, σά να τόν κυνηγούσαν, από το δωμάτιο.

Η Έλντορ Άσταιρ μου χαμο-γέλασε.

— Δεν πρέπει να τόν παρεξηγή-σεις, Μπίλ, είπα. Είναι έρωτευμένος μαζί σου. Κι' ούτε πρέπει να ντρέπεται γι' αυτό...

Κι' έφυγε και αυτή, κλείνοντας την πόρτα.

Τι να είχε άκούσει, άγαγε;

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ

Ο,Τι ήταν να γίνη, έπρεπε, τώρα, να γί-νη το γρηγορότερο. Ήξερα, πώς ο Μπίλ δε θα έμεινε άδρανής. Ήξερα, όμως, και τι ήταν ικανός να κάνει ο Τόνυ Φάιρ. Και η σκέψις αυτή με γέμιζε τρόμο. Δε φοβόμουν πιά για μένα. Για τόν Μπίλ φο-βόμουν.

Πέρασα τη νύχτα και την άλλη μέρα σε κατάστασι άλλοφροσύνης. Παράξενη α-τμόσφαιρα βασίλευε τώρα μέσα στο σπι-τί. Ο Μπίλ είχε φύγει από πολύ νωρίς, το πρωί. Το μεσημέρι δεν ήρθε για φαγητό.

Η μητέρα Άσταιρ ήταν περιεργα ήσυχη, ένοιωσθη, πάντα στοργική μαζί μου. Δε μου έκανε την παραμικρή νύξη, για τη σκηνή της περασμένης νύχτας. Ο Χάρολντ στο λιμάνι του Άγίου Φραγκίσκου. Δεν είχα άλλον στον κόσμο. Όταν πέθανε, πή-γα στη Νέα Υόρκη, έργάστηκα λίγο και-ρό εκεί ως πωλήτρια. Έπειτα γνωρίστη-κα με τόν Τόνυ Φάιρ. Το πραγματικό του

επάγγελμα είναι λαθρέμπορος ναρκωτικών και χαρτοκλέφτης. Ήμουν τότε δεκαεφτά χρονών. Έγινε φιλενάδα του, έπίσημη μι-τρέσσα του. Όταν με δαρέθηκε, μ' έδιω-ξε, δίνοντάς μου ένα εισιτήριο για τόν Άγιο Φραγκίσκο και πέντε δολάρια.

Εδείξα με μιά κίνησι του κεφαλιού προς το κρεβάτι όπου κοιμόταν ο Χιού.

— Είναι ο πατέρας του παιδιού μου, Μπίλ...

Βιαστικά, συνέχισα:

— Στο τραίνο, γνώρισα τόν άδελφό σου και τη γυναίκα του. Με είδαν μόνη, άπελ-πισμένη, και με λυπήθηκαν. Φρόντισαν για μένα, σά να ήμουν παλιά τους φίλη.

Το βράδυ, η Πάτρικς μου έδωσε να φορέσω το δαχτυλίδι της, ώπου να πλυθώ η ίδια.

Περισσότερο, όμως, το έκανε για να μου δώσει την ευχαρίστησι να ιδω, έστω και για λίγες στιγμές, το δαχτυλίδι στο χέρι μου. Ήταν τόσο καλή!...

Τότε έγινε το δυστύχημα. Όταν συνήλθα, ήμουν στο νο-σοκομείο και η πινακίδα, πιά από το κε-φάλι μου, έφερε το όνομα «Πάτρικς Ά-σταιρ». Προσπάθησα να ξεγυμνώσω στο γι-ατρό και τις νοσοκόμες τη φοβερή πλάνη. Κανένας δε θέλησε να μ' άκούση. Νόμι-ζαν, πώς παραληρούσα από τόν πυρετό...

Έπειτα... έπειτα συλλογίστηκα το παι-δί μου, ίσως ύποσυνείδητα και τόν εαυτό μου, άθλιο και άπροσπάτετο ως τότε, και πήρα την άπόφασι να δεχτώ το ρόλο της παρεϊσκακής, να τολμήσω τη φρικτή άπά-τη... Μπίλ, έσύ που το διαισθανθήκες από την πρώτη στιγμή δλ' αυτό, πώς

μπόρεσες, Μπίλ, να μ' άγαπήσης;

— Πάψε! είπα με χαμηλή, βραχνή φωνή. Πάψε! Αυτό δε μ' ένδιαφέρει. Τόν Φάιρ, γιατί τόν παντρεύτηκες;

— Είμαι στο έλεός του, Μπίλ. Είμαι καταδικασμένη να κάνω ό,τι μου ζητήσει...

Ο θυμός του έσπασε, άσυγκρά-τητος πιά, τρομερός.

— Πώς δέχτηκες τόν έκβιασμό; φώναξε. Γιατί δεν ήρθες σε μένα; Γιατί δε μου έπες χτές, τη νύχτα, τί σκόπευες να κάνης;

Με είχε πιάσει από τους ώμους και με τράνταζε.

Μιά ήσυχη φωνή άκούστηκε πίσω του, στη μισάνοιχτη πόρτα:

— Τι τρόπος είναι αυτός, Μπίλ; Ποιός σου έδωσε το δικαίωμα να φέρεσαι έτσι στην Πάτρικς; Κι' έπει-τα, δε σκέφτηκες, πώς με τις φωνές σου θα ξεπληρώσεις το μικρό και τόν πατέρα σου;

Ήταν η Έλντορ Άσταιρ.

Ο Μπίλ με άφησε, κύτταξε για μιά στιγμή άγριέμένος τη μητέρα, πήγε κάτι να πη, έπειτα, όμως, άλ-λαζόντας γνώμη, βγήκε, σά να τόν κυνηγούσαν, από το δωμάτιο.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ
ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΠΟ το τεύχος αυτό, ο ι-
ατρός της «Οικογενείας»
θα απαντά τακτικά στις έ-
πιστολές των αναγνωστών,
που του ζητούν τη γνώμη
του ή τη συμβουλή του.

Το πλήθος των επιστολών
που λαμβάνουμε και ανυπερ-
βλητοί τεχνικοί λόγοι, μας
υποχρεώνουν να τηρούμε σει-
ρά προτεραιότητας.

Όσοι από τους αναγνώ-
στες επιθυμούν ταχύτερη έ-
πάντησι, πρέπει να έ-
σώκληνουν, στην επιστολή
τους, φάκελλο γραμματοση-
μασμένο, με τη διεύθυνσι
στην οποία επιθυμούν να λά-
βουν απάντησι.

Περιττό να τονίσουμε, ό-
τι το απόρρητο των ονομά-
των θα τηρείται αυστηρώς.

Και κάτι άλλο: Παρακα-
λούμε τους αναγνώστες, που
μας γράφουν, να μας δίνουν
λεπτομερείς πληροφορίες για
την πάθησι τους, την οικο-
γενειακή τους κατάσταση,
κατά ηλικία, φύλον, επάγγελμα,
συνήθειες (κάπνισμα, οίνο-
ποσία κλπ.), προηγούμενες
άρρώστασις, κληρονομικά νο-
σήματα κλπ. Έτσι θα μπο-
ρούν καλύτερα και ασφαλέ-
στερα να εξυπηρετηθούν.

ΧΡΟΝΙΑ ΚΥΣΤΙΤΙΣ

Ι. Μ. Γ., Βόλον.— Δεν υπάρ-
χει αμφιβολία, ότι πάσχετε από
χρόνια κυστίτιδα, ή φύσις της ό-
ποιας είναι αδύνατον να καθορι-
σθῇ, εφ' όσον δεν προηγηθούν ώ-
ρισμένες κλινικές ή εργαστηρι-
ακές εξετάσεις. Θα άρκεστούμε,
λοιπόν, να σας υποδείξουμε τρό-
πο συμπτωματικής θεραπείας, αν
και γνωρίζουμε — όπως και σεις,
έξ άλλου — ότι ή αιτιολογική θε-
ραπεία είναι ή μάλλον ένδεδειγ-
μένη.

Κατ' άρχήν, ή συμπτωματική
θεραπεία πρέπει να βασισθῇ στὰ
αντιδιστοτικά. Άλλά, ώρισμένα ά-
πό τὰ μικρόβια που προσβάλ-
λουν τὸ ούροποιητικὸ σύστημα —
νεφρά, πύλο, ούρητρες, ούροδό-
χο κύστι, ούρηθρα — είναι άνθε-
ρικά στὰ περισσότερα τῶν αντι-
βιοτικών. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ δο-
κιμάσουμε τὰ ισχυρότερα έξ αὐ-
τῶν καί, μάλιστα, συνδυάζοντάς
τα μεταξύ τους.

Εφ' όσον ὁ συνδυασμός πενι-
κιλλίνης - στρεπτομυκίνης — άρ-
κετὰ ωφέλιμος συνήθως — δέν
έδωσε άποτέλεσματα στην πε-
ρίπτωσί σας, θα πρέπει νὰ ά-
ποταθῇ σὸ νωότερο αντίβιο-
τικό τετραμυκίνη. Θα πάρτε μία
κάψουλα κάθε έξη άρες, ένα γραμ-
μάριο, δηλαδή, τὴν ήμέρα, επί
έπτὰ—όκτώ ήμέρες. Τὴν τετρα-
μυκίνη μπορείτε νὰ τὴ συνδυάσετε
με τὴ στρεπτομυκίνη: μισό
γραμμάριο, δύο φορές τὴν ήμέ-
ρα, επί τρεῖς—τέσσαρες ήμέρες.
Συγχρόνως, καλὸν εἶναι νὰ παίρ-
νετε ένα διουρητικόν, άγριαδά π.
χ. ή κατά ανάλογο.

Πολὺ καλὰ άποτέλεσματα στίς
περιπτώσεις λοιμώξεως τοῦ οὔ-
ροποιητικοῦ συστήματος, έδωσε
έπίσης, ή ειδική σουλφαμίδα
(Sulfamid), από τὴν οποία
μπορείτε νὰ πάρτε έξη δισκία
τὴν ήμέρα, επί τρεῖς ήμέρες καί,
άκολουθῶς, μικρότερες δόσεις έ-
πί τρεῖς—τέσσαρες άκόμη ήμέ-
ρες. Η σουλφαμίδα αὐτή, δέν νο-
μίζω ὅτι θα σας πειράξῃ τὸ στο-
μάχι. Συγχρόνως με αὐτήν, μπο-

ρείτε νὰ πάρτε ούροτροπίνες,
τρεῖς—τέσσαρις τὴν ήμέρα.

Τὴν δὴν θεραπεία θὰ παρακο-
λουθῆτε με συνεχῆς ἀναλύσεις
οὔρου, τὸ άποτέλεσμα τῶν ὁποί-
ων ἀνακινῶντε καί σὲ μᾶς, γιὰ
νὰ εἰμαστε σὲ θέσι νὰ παρακο-
λουθῶμε τὴν εξέλιξι τῆς κα-
ταστάσεώς σας.

ΜΥΑΣΘΕΝΕΙΑ

«ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ». — Η
μυασθένεια είναι βαρεία νευρολο-
γική πάθησις, ὅχι καί τόσο σπά-
νια, τὸν τελευταῖο καιρό. Η προ-
στιγμένη, τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦ-
εἰτε, καθὼς καί τὰ παρόμοια με
αὐτὴν φάρμακα, άποτελοῦν ένα
ἀπὸ τὰ καλύτερα μέσα καταπολε-
μῆσεως τῆς άρρώστασις αὐτῆς.
Υπάρχουν, ὅμως, καί ἄλλα νεώ-
τερα — φαρμακευτικά καί μὴ —
μέσα, που δίνουν ἐπίσης καλὰ
καί, συχνὰ, καλύτερα άποτέλεσμα-
τα. Τελευταίως, μάλιστα, γίνον-
ται καί ειδικές χειρουργικές έ-
πεμβάσεις, που ἀνακουφίζουν πολ-
λὸ καί, καμμιὰ φορά, σχεδὸν θε-
ραπεύουν τὸν πάσχοντα.

Γιὰ δὴ αὐτὰ, ὅμως, πρέπει
νὰ άποταθῇ σὲ νευρολόγο λατρὸ
τῆς ἐμπιστοσύνης σας, διότι μό-
νον αὐτός — καί ἀφοῦ εξέτασῃ
τὸν άρρώστο καί καθορίσῃ κατὰ
τὸ δυνατό τὴν ἀκριβή φύσι τῆς
πάθησεώς του — μπορεί νὰ σας
υποδείξῃ τὴν κατάλληλὴ καί ένδε-
δειγμένη, στήν συγκεκριμένη πε-
ρίπτωσι, θεραπεία.

ΔΥΣΜΗΝΟΡΡΟΙΑ

«ΝΙΚΗΝ». — Η δυσμηνόρροια,
οἱ πόνοι, δηλαδή, καί τὰ διάφορα
ἄλλα ἐνοχλήματα, που προηγού-
νται τῆς «επιόδου», εἶναι ἀρκε-
τὰ συχνὴ πάθησις πολλῶν γυναι-
κῶν. Τὸ σημαντικό, ὅμως, δέν εἶ-
ναι νὰ ἐξουδετερώσουμε τὰ ἐνο-
χλήματα με χάπια ή ὅτι δῆποτε
ἄλλο φάρμακο, ἄλλὰ νὰ ἀνακαλύ-
ψουμε ποῦ ὀφείλονται. Νὰ βρού-
με, δηλαδή, τὴν αἰτία τους καί
αὐτὴν νὰ θεραπεύσουμε.

Η συχνότερη αἰτία τῆς δυσμη-
νόρροιας, στίς παντρεμένες γυ-

ναίκες, εἶναι οἱ μολύνσεις, οἱ
χρόνιες καί κρυφές, συνήθως, μο-
λύνσεις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων.
Στίς ἀνύπανδρες, συχνότερη αἰ-
τία εἶναι οἱ ὁρμονικές διαταρα-
χές, που μπορούν καί στίς παν-
τρεμένες νὰ εἶναι αἰτία δυσμη-
νόρροιας. Υπάρχουν, ὅμως, καί
ἄλλες πολλές καί διάφορες αἰ-
τίες, που μπορούν νὰ δημιουργή-
σουν τὴ δυσάρεστὴ αὐτὴ κατά-
στασι καί που πρέπει ἐγκαίρως νὰ
ἀνακαλύψουμε. Η ἔμεση ἀνα-
κάλυψις τῆς ὁποιασδήποτε ἀνω-
μαλίας μᾶς ἐξασφαλίζει κατὰ
τὸν ένδεχόμενον ἐπιπλοκῶν καί
τῆς ἐπιδεινώσεως τῆς διάθεσις.
Εἴς ἄλλου, ή θεραπεία εἶναι ἐυ-
κολώτερη ὅταν ἐπέμβουμε γρή-
γορα.

Συμπερασματικά: σας συνι-
στοῦμε νὰ άποταθῇτε σὲ γυναι-
κολόγο λατρὸ τῆς ἐμπιστοσύνης
σας, ὁ ὁποῖος θὰ διαγνώσῃ τὰ αἰ-
τία τῶν ἐνοχλήσεών σας καί θὰ
σας υποδείξῃ τὴν κατάλληλὴ θε-
ραπεία. Ὡς τότε, ἀποφύγετε κά-
θε «χάπι» ή ἄλλο μέσο, που θὰ
σας δώσῃ μόνο προσωρινὴ ἀνακού-
φισι.

ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ

Καν Χ., Γύθειο.— Τὸ θέμα τῆς
στειρώσεως εἶναι ἐξαιρετικὸν έν-
διαφέροντος καί, σύντομα ἐλπί-
ζω, θὰ μᾶς δοθῇ ή εὐκαιρία νὰ
εξετάσουμε λεπτομερῶς καί ἀπὸ
τῆς διαφόρες πλευρῆς, βάσει
τῶν νεωτάτων δεδομένων τῆς συ-
γχρόνου ἐπιστήμης. Πρὶν μερικῶς
ἀκόμη μῆνες, τὰ προβλήματα τῆς
στειρώσεως καί τῆς θεραπείας
τῆς, ἐξετάσθησαν σὲ διεθνῆς συ-
νέδριον, ποῦ ἔγινε στήν Ἄμερικὴ.

Τὰ συμπεράσματα τοῦ συνεδρίου
καί οἱ διάφορες ἀνακινῶσεις, που
ἔγιναν στήν διάρκειά του, παρου-
σιάζουν ἐξαιρετικὴν ένδιαφέρον.
Αὐτὰ, ὅμως, θὰ τὰ ποῦμε ἄλλο-
τε. Σήμερα, ὀλίγα μόνον, εἰς ἀ-
πάντησιν ἐπιστολῆς ἀναγνώ-
στριάς μᾶς.

Έχετε ἀπόλυτον δίκαιο σὲ ὅ-
σα λέτε! Δέν πρέπει, ὅμως, νὰ
χάσετε τὸν θάρρος σας. Εἶναι δύ-
σκολο ἀπὸ μακρὰ νὰ μαντέψουμε
τίς αἰτίες τοῦ ἀτυχήματός σας

καί τῆς στειρώσεώς σας. Πάν-
τως, ἐφ' όσον ή περίοδός σας εἶ-
ναι κανονική, οἱ ὁρμόνες δέν νο-
μίζω ὅτι μπορούν νὰ σας βοηθῇ-
σουν. Περισσότερα μπορείτε νὰ
περιμένετε ἀπὸ μίαν ἀπόξεσι, τὴν
ὁποία σας συνέστησαν καί οἱ γι-
ατροί σας. Καί καλὸ ἂν δέν σας
κάνῃ, ἀποκλείεται νὰ σας βλάψῃ.
Μὴ ξεχνάτε, ἐξ άλλου, ὅτι τὰ
40% τῶν περιπτώσεων στειρώσε-
ως ὀφείλονται σὲν ἄντρα. Σὲ ἄλ-
λούς, δηλαδή, τῶν σπερματο-
ζωαρίων τοῦ σπέρματός του. Μὴν
παραλείψετε, λοιπόν, τὴν εξέτα-
σι αὐτῆ, γιὰ νὰ ἀποκλεισθῇ τὸ
ένδεχόμενο αὐτό, καθὼς ή πρώτη
κύησις δέν εἶναι ἀπόλυτα ἐξασ-
φαμένη.

ΣΤΟΜΑΧΙΚΑ ΕΝΟΧΛΗΜΑΤΑ

«ΛΑΚΗΝ», Ένταῦθα.— Γιὰ
τὴν τόσο συχνή, κατὰ τὰ τελευ-
ταῖα χρόνια, πάθησι αὐτή, γράφα-
με κατ' ἐπανάληψιν σὸ περιοδικὸ
μᾶς.

Στὴν περίπτωσί σας, φαίνεται,
ἀπὸ τὴν αἰμορραγία ποῦ εἶχατε,
ὅτι ὑπάρχει κατὰ τὸ ὀργανικόν.

Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ μπῇ-
τε σὲ ένα νοσοκομεῖο τοῦ ΙΚΑ,
εφ' όσον εἴθε ἀσφαλίσμενος, νὰ
σας παρακολουθήσουν καί, ἂν
χρειασθῇ, νὰ κάνουν ἐγχείρησι.

Αὐτὰ μπορούν νὰ γίνουν καί
σὸ στρατό, που παρουσιάζετε
σὲ λίγο, ὅπου οἱ γιανοί εἶναι ἐξ
ἴσου καλοί καί ὅπου θὰ ἐξασφα-
λιστε ἀρίστους ὁρους νοσηλείας
καί λατρικῆς παρακολούθησεως.

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ

«ΕΜΠΟΡΩΝ», Ένταῦθα.— Τὸ
θέμα μεγάλο καί πολὺ ένδιαφε-
ρον... Σήμερα θὰ τὸ θίξουμε, ἀ-
πλῶς, με τὴν εὐκαιρία τῆς ἐπι-
στολῆς σας.

Ἀπ' ὅσα μᾶς γράφετε — καί
που πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι
δέν εἶναι πολλὰ... — φαίνεται
ὅτι ή σεξουαλική σας ἀνεπαρ-
κεια εἶναι μάλλον λειτουργικῆς
φύσεως. Οἱ περισσότερες, ἐξ ἄλ-
λου, περιπτώσεις σεξουαλικῆς ἀ-
νεπαρκείας καί ἀνικανότητος ἀ-

κόμη, δέν ὀφείλονται σὲ ὀργανι-
κούς ή ὁρμονικούς λόγους. Γι' αὐ-
τὸ καί ή ὁρμονοθεραπεία, ἀπο-
τυχάνει κατὰ κανόνα, ἂν δέν δη-
μιουργῇ καί βλάβες...

Ἀποφύγετε, λοιπόν, τὰ «τονω-
τικά» καί, κυρίως, τίς ὁρμόνες.
Φροντίστε νὰ διαγνώσετε τὰ αἰ-
τία τῆς ἀνωμαλίας σας. Η ἥλι-
κία σας καί τὸ εἶδος τῆς ζωῆς
σας, δέν δικαιολογοῦν τὴν «σκῆψι»,
ὅτι πρόκειται περὶ φυσικῆς μεί-
ώσεως. Η «χαλάρωσις», ἐξ άλλου,
που ἀναφέρετε, εἶναι φυσιολογική
καί δέν ἔχει καμμιὰ σχέση. Μάλ-
λον, λοιπόν, λειτουργικῆς, ψυχικῆς
φύσεως, πρέπει νὰ εἶναι.

Ό,τι καί ἂν συμβαίη, πάν-
τως, μπορείτε ἀσφαλῶς νὰ θε-
ραπευθῆτε, ἀρκεῖ νὰ διαγνώσῃ ή
ἀκριβῆς αἰτία. Ἀποταθῆτε, λοι-
πόν, σὲ γιαντρὸ φίλο σας, τῆς ἀ-
πολύτου ἐμπιστοσύνης σας καί,
ένδεχομένως, πέστε του νὰ σας
συστήσῃ ένα καλὸ νευροψυχίατρο.

Ἄν μᾶς ξαναγράψετε, δόστε
μᾶς περισσότερες λεπτομέρειες,
διότι μόνον ἔτσι θὰ μπορέσουμε
νὰ σχηματίσουμε μιά, κάπως σα-
φέστερη, γνώμη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΝΙΚ. Γ., Ένταῦθα.— Γιὰ τὴν
«α κ μ ή» καί τὴν θεραπεία της,
που, σίγουρα, ένδιαφέρει καί ἄλ-
λους πολλοὺς ἀναγνώστες μᾶς, ὁ
δερματολόγος συνεργάτης τοῦ
περιοδικοῦ μᾶς, θὰ ἀφιερώσῃ ει-
δικὸ ἀναλυτικὸ σημεῖωμα, σὸ ὁ-
ποῖο θὰ δοῖτε, ἀσφαλῶς, χρήσι-
μες καί πρακτικῆς συμβουλές.

Μ.Α.Δ.9.— Στὴν ἐπιστολή
σας θὰ ἀπαντήσουμε σὲ ὁποῖον
τεύχος, διότι μᾶς χρειάζεται ή
γνώμη λατρῶν δύο διαφόρων ειδι-
κοτήτων.

«ΣΑΡΑΚΗΝΩΝ», Σέρρας.—
Δέν δικαιολογεῖται μεγάλη ἀνησυ-
χία γιὰ τὴν κατάστασί σας. Δέν
υπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θεραπεύε-
ται. Λεπτομερῶς θὰ σας ἀπαντή-
σουμε σύντομα, ἀφιερώνοντας ει-
δικὸ σημεῖωμα γιὰ τὴν ἀρκετὰ
συχνὴ κατάστασί σας.

Μ. Ρ., (Ένταῦθα), Γ. ΠΑΡ.,
777, «ΑΤΥΧΗ ΝΕΟΝ», Μ.Μ.Μ.,
(Λαμία), ΤΡ. Κ., (Ένταῦθα),
Μ. Κ., (Ένταῦθα), Β. Σ. Π.,
(Πειραιά), «ΝΕΟΝ Χ.» (Μυτιλή-
νη).— Ἐλπίζουμε νὰ δρῆκατε ι-
κανοποιητικὴ ἀπάντησι, στὰ ἐρω-
τήματά σας, σὲ προηγούμενες δη-
μοσιεύσεις μᾶς. Ἄν σας μὴν
καμμιὰ ἀπορία, εἴμαστε πάντα
σὲ τὴ διάθεσί σας.

Α. Π., (Ἄγ. Ἀνδργουρί), Φ.
Χ. Ψ., «ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ Χ.», Κ.
Μ., 35, ΔΗΜ. Ι., (Τρίπολι),
«ΝΕΟΝ 789», «ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ», Γ.
Π., (Ένταῦθα), Ρ. Α. Π., (Φά-
ληρο).— Γιὰ τὸ θέμα που σας
ένδιαφέρει, θὰ γράψουμε λεπτο-
μερῶς σὲ ένα ἀπὸ τὰ ἐρχόμενα
τεύχη.

Ι. Π., (Βόλον), Ἄρ. 975,
«ΠΛΗΓΟΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ», (Έν-
ταῦθα), Σ. Σ. Σ., (Ένταῦθα),
Μ. Δ., (Χανιά).— Χρειαζόμαστε
περισσότερες λεπτομέρειες, γιὰ
νὰ σχηματίσουμε γνώμη, σχετικὰ
με τὴν πάθησί σας καί νὰ μπο-
ρέσουμε νὰ σας δώσουμε χρήσι-
μες ὁδηγίες.

Κ. ΖΕΡΒΟΣ
χημικός

ΑΙΘΕΡΑΣ

Ο ΑΙΘΕΡΑΣ έχει πολλές καί
διάφορες ἐφαρμογές στήν Ι-
ατρική. Χρησιμοποιεῖται, ἐν
πρώτῳ, ὡς ἀναισθητικὸν κατὰ
τὴ διάρκειά τῶν ἐγχειρήσεων.
Εἶναι, μάλιστα, ἀπὸ τὰ πρῶτα
ἀναισθητικά που χρησιμοποιοῦ-
θηκαν. Χορηγεῖται, ἐξ άλλου,
ἐσωτερικῶς, καθὼς καί σὲ ἐνέ-
σεις, γιὰ τὴν θεραπεία ὀρισμέ-
νων παθολογικῶν καταστάσεων.

Ἀνεξάρτητα, ὅμως, ἀπὸ αὐ-
τὰ ἔχει τὴ θέσι του καί μέσα
σὸ πρόχειρο φαρμακεῖο μᾶς.

Ό αἰθέρας ἔχει τὴν ἱκανό-
τητα νὰ διαλύῃ τὰ λίπη. Γι'
αὐτὸ μπορούμε νὰ τὸν χρησι-
μοποιήσουμε γιὰ τὸ καθαρίσμα
τοῦ δέρματος, προκειμένου νὰ
γίη ἐνέσεις ή γύρω ἀπὸ μιά
πληγὴ ή ἑνα σπυρῖ. Ἐχει, ἐξ
άλλου, καί μικρὴ ἀντισηπτικὴ
ένέργεια.

Όταν ἔρθῃ σὲ ἐπαφή με τὸ
δέρμα ἐξατμίζεται ἀμέσως. Η
ταχεία αὐτὴ ἐξάτμισις προκα-
λεῖ αἰσθημα ψυχρῶς καί μικρὴ
τοπικὴ ἀναισθησία. Η ἀναισθη-
τικὴ του, ὅμως, αὐτὴ ἐνέργεια
εἶναι πολὺ μικρή, σὲ σύγκρισιν,
μάλιστα, με τὸ χλωροφόρμιο αἰ-
θύλιο, που χρησιμοποιεῖται κυ-
ρίως γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ, τὴν
τοπική, δηλαδή, ἀναισθησία τοῦ
δέρματος.

Τὸν αἰθέρα, ἐπίσης, μπορού-
με νὰ τὸν χρησιμοποιοῦσουμε ἐ-
σωτερικῶς. Μερικῆς σταγόνες
σας σὲ λίγο νερὸ ή καλύτερα
πάνω σὲ ένα κομματάκι ζάχαρη
ἀνακουφίζουν, καμμιὰ φορά,
τοὺς πόνους τοῦ στομάχου καί
τῆς κοιλίας καί μπορούν νὰ
σταματήσουν τὸν ἔμετό καί τὴν

ἀναγούλα. Ἐξ άλλου,
μπορεῖ νὰ βοηθῇ σὲ
περίπτωσι λιποθυμίας.
Δίνουμε σὸ λίπο-
θυμο νὰ μωρῇ ἀπὸ
μπουκάλι — ή καλύτερα πάνω
σ' ένα κομματί σαμδάκι — αἰ-
θέρα. Η διέγερσις που προκα-
λεῖ στὸν ἐγκέφαλο μπορεῖ νὰ
βοηθῇ τὸ λιποθυμισμένο νὰ
συνέλθῃ.

Δέν πρέπει, ὅμως, νὰ μετα-
χειριζώμαστε συχνὰ τὸν αἰθέρα
ἐσωτερικῶς καί σὲ εἰσπνοές, δι-
ότι ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς αἰ-
θερομανίας, τῆς χρονίας, δηλα-
δὴ, δηλητηρίασεως τοῦ ὀργανι-
σμοῦ με αἰθέρα.

Εἴπαμε ὅτι ὁ αἰθέρας ἐξα-
τμίζεται πολὺ ἐνκόλα. Γι' αὐ-
τὸ πρέπει νὰ τὸν ἔχουμε, πάν-
τα, μέσα σὲ μπουκάλι με γυ-
άλινο πῶμα που νὰ ἐφορμῶν
καλὰ. Ἄν ή ἐφαρμογὴ δέν εἶ-
ναι καλὴ, θὰ τὸ καταλάβουμε
ἀπὸ τὴ χαρακτηριστικὴ μυρω-
διά, που θὰ ὑπάρχῃ κάθε φορά
που θὰ ἀνοίγουμε τὸ φαρμα-
κεῖο μᾶς καί ἀπὸ τὸ γεγονός,
ὅτι θὰ λιγοστεύῃ συνεχῶς μέ-
σα σὸ μπουκάλι, ἐνὼ ἐμεῖς δέν
τὸν μεταχειριζόμαστε.

Καί δέν εἶναι μόνο πὺν χά-
νεται ὁ αἰθέρας, ὅταν δέν εἶ-
ναι καλὰ φυλαγμένος, ὑπάρχει
καί ἕνας ἄλλος πολὺ μεγαλύ-
τερος κίνδυνος: Η ἔκρηξις.
Πράγματι, οἱ ἄτμοι τοῦ αἰθέ-
ρος εἶναι πολὺ ἐυφλεκτοί καί
ἂν πλησιάσουμε μιά φλόγα κον-
τὰ σ' ένα μπουκάλι αἰθέρα που
δέν εἶναι καλὰ βουλωμένο θὰ
προκληθῇ ἔκρηξις με δυσάρε-
στες, δέβαια, συνέπειες.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ

ΟΙ ΑΜΟΙΒΑΔΙΚΟΙ

1) Πολλές «ἀμοιβαδώσεις» δέν εἶναι πραγματικές καί τὰ διά-
φορα συμπτώματα — φούσκωμα, διάρροια, βλεννίτες, δυσκοιλιότης,
πονόκεφαλοι κ.λ.π. κ.λ.π. — που τὰ φορτώνουμε στίς «ἀμοιβάδες»,
ὀφείλονται, στήν πραγματικότητα, ἄλλῳ.

2) «Ἀμοιβάδες» ἔχουν πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι — σχεδὸν ὅλοι,
κατὰ τὸ καλοκαίρι, στὸν τόπο μᾶς — λίγες, ὅμως, εἶναι παθο-
γόνες. Ἀλλὰ καί παθόνες νὰ εἶναι, δέν προκαλοῦν σὲ ὅλους συμ-
πτώματα, οὔτε καί πάντοτε τὰ ἴδια.

3) Γιὰ νὰ εἴμαστε σίγουροι γιὰ τὴν διάγνωσι, πρέπει νὰ τὴν
ἐπιβεβαιώσουμε με ειδικὴ εξέτασι, τὴν ὀρθοσκοπική.

4) Οἱ ἀμοιβάδες, πολλές φορές, περνοῦν — με τὰ φάρμακα
κ.λ.π. — ἀλλὰ ἀφήνουν μιά καλίτιδα — μόνον τοῦ ἐντέρου ἀπὸ
διάφορα μικρόβια — που δύσκολα θεραπεύεται.

5) Εἰδικὴ δίαιτα, δέν ὑπάρχει λόγος νὰ κάνουν οἱ ἀμοιβα-
δικοί. Η δίαιτα γίνεται γιὰ τὴν καλίτιδα — ἂν ὑπάρχῃ — καί
ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ βαρύτητα καί τὴ μορφή τῆς καλίτιδος.

6) Ἀπὸ τὰ παλαιὰ φάρμακα, κατὰ τὸν ἀμοιβαδισμό, καλύτερα
εἶναι ή ἐμετίνη — σὲ ἐνέσεις ή ἀπὸ τὸ στόμα — καί τὰ διάφορα
σκευάσματα τοῦ ἰωδίου — ἐντεροδιοφόρμ, δυσοκίνη κ.λ.π.

7) Υπάρχουν πολλὰ νέα φάρμακα, που δίνουν πολὺ καλὰ
ἀποτέλεσματα. Στὸν τόπο μᾶς, κυκλοφορεῖ ή τετραμυκίνη, που εἶ-
ναι χρήσιμη, κυρίως, ἐνὲς ὅσες μορφῆς καί, τελευταίως, ή φου-
μαγκιλλίνη, τὸ νέο εἰδικὸ ἀμοιβαδοκτόνο.

8) Προσοχὴ στίς ἀναμολύνσεις! Ἀποτελοῦν τὴ συχνότερη αἰτία
υποτροπῶν καί ἀποτυχίας τῆς θεραπείας. Ἐξοντώνουμε τίς ὑπάρ-
χουσες ἀμοιβάδες σὲ ἔντερό μᾶς, εὐκόλα, ὅμως, μπορούμε νὰ ἐνα-
ναμολυνθῶμε με νέες, ἂν δέν προσέχουμε καί δέν λαμβάνουμε μέτρα
ἀτομικῆς καθαριότητος καί καθαριότητος τῶν τροφίμων.

9) Στὰ σπῆτια, που ὑπάρχουν πολλοὶ ἀμοιβαδικοί, ή θερα-
πεία πρέπει νὰ γίνεται συγχρόνως, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ φόβος νὰ
μολύνῃ ὁ ἑνας τὸν ἄλλον.

10) Ὁ φόβος τῆς ἀμοιβαδώσεως, ὅμως, δέν πρέπει νὰ μᾶς δη-
λητηριάξῃ τὴ ζωή! Καλύτερα νὰ πάθουμε ἀμοιβάδες, παρὰ νὰ ζοῦ-
με ὅλα μᾶς τὰ χρόνια με τὸ φόβο τους...

Γ. Κ.

ΜΑΘΕΤΕ ΤΙ ΤΡΩΤΕ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Ἀπὸ θρεπτικῆς ἀπόψεως, τὰ
ψάρια δὲ διαφέρουν ἀπὸ τὸ κρέ-
ας, διότι ἔχουν περίπου τὰ ἴδια
συστατικά. Δηλαδή, νερὸ, λεύκω-
μα, λίπος, ἄνῳργανα ἄλατα καί
βιταμίνες.

Παρουσιάζουν, ὅμως, τίς ἐξῆς
διαφορές:

1) Τὸ κρέας τῶν ψαριῶν εἶναι
ἁπλοῦς, ἐνὼ τῶν ζώων κοκκινωπὸ.
Η διαφορά αὐτή, ὀφείλεται, σὸ
ὅτι τὸ αἷμα τῶν ψαριῶν δέν πε-
ριέχει αἰμοσφαιρίνη, ὅπως τῶν
θηλαστικῶν, ή ὁποία καί δίδει
τὸ κόκκινο χρώμα σὸ κρέας.

2) Η ποσότης τοῦ ἰωδίου στὰ
ψάρια εἶναι μεγάλη, ἐξαρτᾶται
δὲ ἀπὸ τὸ βάθος σὸ ὁποῖο ζοῦν
καί τρέφονται. Τὰ μπαρμποῦνια,
π. χ. περιέχουν ἀρκετὴ ποσότητα
ἰωδίου, γιὰ τὸ ζοῦν καί τρέφονται
σὸ βυθὸ τῆς θάλασσης.

3) Στὴν ποσότητα τῶν συστα-
τικῶν: Τὰ ψάρια, περιέχουν πε-
ρισσότερο νερὸ καί ὀλιγώτερο λί-

πος ἀπὸ τὸ κρέας. Ἐπομένως ή
ποσότης τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν
σὲ θερμίδες εἶναι μικρότερ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Πώς έγινε τό μέλι

Τραγουδά
μέ τη μανούλα
ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κύττα, κύττα ο ουρανός
τί βαρύς και σκοτεινός!
"Άκου, άκου ο πετεινός
πώς λαλά κι' άς έχει φέξει...

Κύττα σύννεφο παχύ,
κύττα σύννεφο ταχύ,
κι' άκου, άκου τη βροχή
που τα τζάμια μας θα βρέξει...

Τού φθινόπωρου ο καιρός,
φτάνει πάντα δροσερός!
Κι' ύστερα έρχεται ο ψυχρός
ο χειμώνας με τα χιόνια...

Μα να λέμε και πιστά
του χειμώνα τα σωστά,
φέρει πάντα θαυμαστά
παιχνιδάκια και μπαλόνια...

Γ. Β.

Μα να λέμε και πιστά
του χειμώνα τα σωστά,
φέρει πάντα θαυμαστά
παιχνιδάκια και μπαλόνια...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΚΑΜΠ

ταν ο Μισέλ, ένας άλλος νεαρός ψαράς, όρφανός και στενός φίλος του Ζάν, που είχε την ίδια με κείνον φωνή. Σε λίγο, έφτασε ο Μισέλ τόσο κοντά, που η γρηά άπλωσε τα χέρια της και τον έσφιξε στην άγκαλιά της, φωνάζοντας:

— Ζάν, καλέ μου Ζάν!
Λυγμοί συγκλόνιζαν το άδύνατο κορμί της γρηάς, ενώ φιλούσε και χάιδευε τον Μισέλ. Ύστερα τράβηξε κοντά της την Άννα και σπρώχνοντάς την στην άγκαλιά του νέου, της είπε:

— Έλα. Άγκάλιασε και φίλησε τον καλό σου, και μη τον άφης ποτέ πιά να ξαναφύγει μακριά σου. Ή θάλασσα είναι ύπουλη και μοχθηρή. Μπορεί κάποτε, να σου τον πάρη για πάντα.

Πνίγοντας με δυσκολία τους λυγμούς της, η Άννα, έσφιξε δουβά το χέρι του Μισέλ. Ύστερα κίνησαν και οι τρεις για το σπίτι.

ΠΕΡΑΣΑΝ λίγοι μήνες. Ο νεαρός ψαράς, ο Μισέλ, έμενε στο σπίτι της γρηάς, παίζοντας θαυμάσια το ρόλο του. Ή κυρα - Καρολίνα νόμιζε, πως είχε κοντά της τον Ζάν, και ήταν εύτυχισμένη. Ο Μισέλ ένοιωθε μεγάλη στοργή για τη γερόντισσα. Στο σπίτι της εύρισκε, δι, είχε στερηθεί από τότε που πέθαναν οι γονείς του. Ή ζωή κυλούσε ήσυχη και χαρούμενη με τις συχνές επισκέψεις της Άννας. Το κοινό μυστικό είχε συνδέσει τους δύο νέους με θερμή φιλία.

Ένα βράδυ, καθόνταν οι δύο τους, μό-

νοι, στην άκρογιαλιά. Σε λίγες ημέρες θα ξαναφευγαν τα ψαράδικα και μαζί τους ο Μισέλ. Έπρεπε, τάχα, συλλογίζονταν, να πουνε τώρα την αλήθεια στη γρηά; Κι, ταζαν άμילητοι τη θάλασσα και τα πρσσωπά τους ήταν λυπημένα. Δεν τολμούσαν να εκφράσουν τα συναισθήματα που γέμιζαν την ψυχή τους.

— Άννα, είπε ο Μισέλ, κόβοντας τη βαρειά σιωπή. Άς μη πούμε τίποτε της δυστυχισμένης της γρηάς. Τη λυπάμαι. Άλλά, πιο πολύ, λυπάμαι τον εαυτό μου. Βρήκα κοντά σας δι, μουλειπε τόσα χρόνια, την αγάπη και τη στοργή. Κι' εσύ, με το γέλιοιο σου, έκανες χαρούμενη τη ζωή μου...

Σταμάτησε κι' έσκυψε το κεφάλι. Έμεναν πάλι σιωπηλοί. Άν και δε μιλούσαν, ένοιωθε ο ένας τον άλλον. Ποτέ δε θα τολμούσαν να πουν, αυτό που γέμιζε την καρδιά τους. Άνάμεσα τους βρισκόταν ή μορφή του χαμένου για πάντα Ζάν.

Άργά - άργά και χωρίς μιλιά, ξαναπήραν το δρόμο για το σπίτι που έκρυβε τόση θλίψη, μαζί και αγάπη.

— Άς μη της πούμε τίποτα, είπε και η Άννα, καθώς πλησίαζαν. Ίσως νάναι καλύτερα έτσι...

Ο Μισέλ δεν άποκρίθηκε. Ήξερε, όμως, τώρα, πως όταν σε λίγες μέρες θα εμπάρκαρε, δε θα τον συνόδευαν μονάχα οι εύχες της γερόντισσας.

ΠΕΡΑΣΕ καιρός. Τα ψαράδικα ξαναγύρισαν, και όλο το χωριό είχε μαζευτή ξανά στο λιμάνι για να υποδεχτή τους ξενητεμένους. Άνοιξε και η Άννα την άγκαλιά της και δέχτηκε τον Μισέλ.

— Ή ώρα ή καλή, είπε δίπλα της μια γειτόνισσα.

Ή Άννα κατέβασε τα μάτια, κοκκινίζοντας. Ύστερα ανηφόρσαν οι δύο τους για το σπίτι.

— Και ή γιαγιά; Τί κάνει ή γιαγιά; Ρώτησε ο Μισέλ.

— Άσχημα. Πολύ άσχημα, άποκρίθηκε η Άννα. Σε περιμένει, για να φύγη εκείνη για πάντα.

— Μήπως έμαθε τίποτα; Ρώτησε ο Μισέλ.

— Άπό ποιόν; Άλλος άπό μένα και τί μάννα μου δεν πάτησε στο σπίτι της. Άς ήσυχάση με την ιδέα, πως είσαι συ ο αγαπημένος της ο Ζάν.

Πριν μπουνε στο σπίτι, η Άννα σκούπισε τα δακρυσμένα μάτια της. Ύστερα, προχώρησε, φωνάζοντας με προσποιητή χαρά:

— Γιαγιά, γιαγιά. Σου τον έφερα...

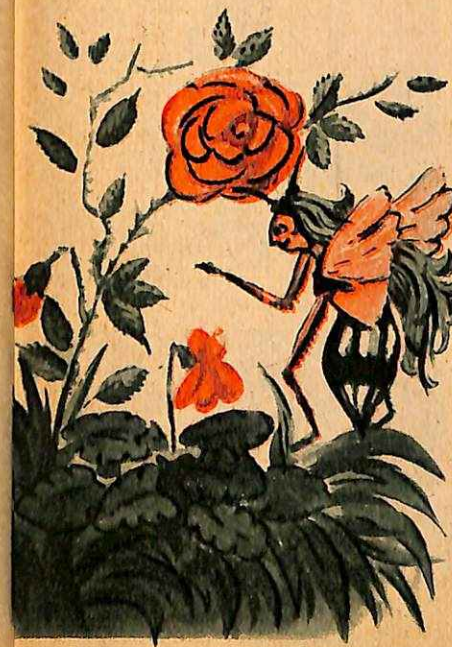
Ο Μισέλ έτρεξε στο κρεβάτι της τυφλής, κάθισε πλάι της και άφησε τα κοκκαλιάρικα χέρια της να τον σφίξουν με την λίγη δύναμη που τους άπεμενε. Με ραγισμένη φωνή, ή γρηά παρεκάλεσε την Άννα να καθήση κοντά της, πήρε το χέρι της, το ένωσε με το χέρι του νέου, και είπε:

— Μισέλ. Καλό μου παιδί, σ' εύχαριστώ για όσα έκανες, προσπαθώντας να κρύψης μιάν αλήθεια που ήξερα άπό την πρώτη στιγμή. Άννα, έγω θα πεθάνω. Χάρισε στον Μισέλ την αγάπη που λαχταράει. Κάμε το για χάρη δική μου και για χάρη του Ζάν, που θ' αναγαλλιάη ή ψυχή του όταν θα σάς ξέρη ένωμένους και αγαπημένους. Ήταν θέλημα Θεού να γίνη έτσι...

Ευλαβικά οι δύο νέοι φίλησαν το ξέσαρκο χέρι της γρηάς, που έσφιγγε άδύναμα τα δικά τους. Στο δάθος των βουρκωμένων ματιών τους, έλαμπε μια ζωηρή σπιθα, σαν ύποσχσεις αιώνιας αγάπης...

★ ★

54

ΤΑ 24 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΛΕΞΗΣ

ΚΕΙΝΕΝΟ : ΓΙΑΝΝΑΣ ΒΕΡΑ - ΕΙΚΟΝΕΣ : Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

8ΟΝ: «Πώς τα λένε τα καινούρια μου παιδάκια;», ρώτησε ή Λέξη. Ή Γραμματική είπε: «Είναι το Τάφ το Τεμπέλικο, το "Υψίλον το "Υπερήφανο και το Φι το Φοβιτσιάρικο. Τα πιόδύσκολα παιδάκια».

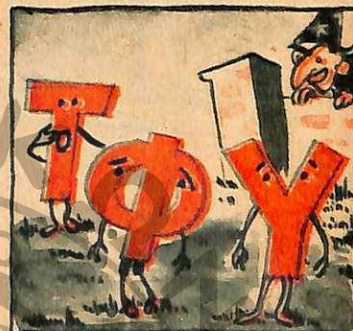
ΟΛΟ και μετρούσε ο Μάγος τα παιδιά και τάβγαζε εικοσιένα. Τρία λείπουν - σκεφτότανε - κι' άπου και νάναι θα φτάσουν κι' εκείνα. Άς καθίσω εδώ, να δούμε, θα είμαι τυχερός σήμερα;».

«Πο πώ!», έκανε ή Λέξη στον άντρα της, το Λόγο. «Πώς θα τ' αναστήσουμε τέτοια παιδάκια;». «Μη σάς νοιάζει», τούς είπε ή Γραμματική. «Θα τους πάω έγω δύο λογάκια και θα φτιάξουν».

ΚΑΘΙΣΕ, λοιπόν, ο Μάγος κάτω άπό ένα δέντρο και περίμενε. Μα εκείνη τη στιγμή πέρασε βιαστική ή νεράιδα ή Σύνταξη και τον είδε. «Ξέρω τί περιμένεις, Παληομάγε!», είπε μέσα της.

ΠΡΩΤΟ μπήκε το "Υψίλον το "Υπερήφανο, ύστερα το Φι το Φοβιτσιάρικο και τελευταίο το Τάφ το Τεμπέλικο. Μα κανένα δεν είδε, πως πίσω άπό το φράχτη παραινόμενε πάλι ο Μάγος, ο Λάθος!

Κ' έτρεξε στο δουνό για να τα περιμένει. Έκείνα έρχονταν, τραγουδώντας: «Είμαστε το Χαρούμενο το Χι, το Ψηλό το Ψι και το "Ωμέγα το "Ωραίο!». ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

55

Στό Γηροκομείο

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Εκεί, στη λεωφόρο Κηφισιάς, αν κυττάξετε, καθώς περνάτε, μέσα στον αλόγυρο του Γηροκομείου, θα δήτε να πλανώνται κάποιες σκιές του παρελθόντος, σκυμμένες πάνω στο ραβδί τους και στις αναμνήσεις τους. Είναι άνθρωποι που άτυχησαν στα τελευταία χρόνια της ζωής τους και βρήκαν άσυλο στο ξεαιρετικό αυτό ίδρυμα. Το Γηροκομείο φιλοξενεί σήμερα έπτακόσιους απόκληρους της ζωής.

Το διευθύνει επί είκοσι πέντε χρόνια μία θαυμασία γυναίκα: η δ/ς Φαρμακοπούλου. Η Ακαδημία, εκτιμώντας τις υπηρεσίες της, της απένευσε το βραβείο της αρετής και της ευποιίας.

Ανάμεσα στους τροφίμους του Γηροκομείου βρίσκονται και μερικοί που έλαμψαν άλλοτε με τη δράση τους, και διεκρίθησαν είτε σαν κοινωνικοί και οικονομικοί παράγοντες, είτε σαν καλλιτέχνες, είτε σαν άνθρωποι του πνεύματος. Αυτούς θέλουμε να σας παρουσιάσουμε σήμερα, χωρίς να ταράζουμε τη γαλήνη που τους περιβάλλει.

Το «Ευγερίας Μέλαθρον» στεγάζει μία παλιά μεγάλη όδευση. Τον κ. Ρούσο Ρουσόπουλο, που υπήρξε ο ιδιαίτερος καθηγητής της αυτοκρατορίας της Αυστρίας Ελισάβετ. Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του ο Ρουσόπουλος το πέρασε στα άνακτορα του Σένμπρουν. Η Ελισάβετ έτρεφε μεγάλη συμπάθεια και εκτίμηση για το σοφό δάσκαλό της. Τακτικά τον έπαιρνε μαζί της σε ιππικές εκδρομές και σε ταξίδια. Αργότερα, ο Ρουσόπουλος διετέλεσε, επί σειράν ετών, καθηγητής της νεοελληνικής γλώσσας και φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βουδαπέστης. Πολλές φορές εξεπροσώπησε την Ελλάδα σε διεθνή συνέδρια. Σήμερα είναι 92 ετών και διατηρεί όλη του την πνευματική διαύγεια.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΙΘΑΚΗΣΙΟΣ

ΕΝΑΣ μεγάλος καλλιτέχνης, που πέρασε 25 χρόνια της ζωής του πάνω στον Όλυμπο, ζωγραφίζοντας τα μεγαλοπρεπή τοπία του κάστρου των θεών. Ο Ιθακήσιος απέδωσε, στο κανένας, τη φύση. Είναι ο καλύτερος τοπιγράφος μας. Σήμερα ζή σ' ένα απλό δωμάτιο του Γηροκομείου. Είναι 74 ετών, με στέκει περίφημα. Η μακρά παραμονή του στο βουνό έχει άσφαλώσει το κορμί του, και τα γηρατειά δε σκόρπησαν ακόμα ίκανά να το λυγίσουν. Ανεβαίνει τρία-τρία τα σκαλιά για να πάει στην κάμαρά του. Εκεί έχει τώρα το ατελιέ του. Γιατί ο Ιθακήσιος δεν έπαψε να ζωγραφίζει. Το δωμάτιό του είναι φωτεινό και πρόσχαρο και αντικρύζει τον Ήμητο. Αυτό είναι κάτι το σημαντικό, γιατί του φέρνει στο νου του τις άετοφληές του Όλυμπος. Στους τοίχους είναι κρεμασμένοι περί τους τριάντα πίνακες, όλοι υπέροχα δείγματα της τέχνης του.

Είναι τα παιδιά μου, λέει, σε όποιον τόν επισκεφθή. Μ' αυτά ζω, συντροφιά, εδώ μέσα...»

Ι. ΜΕΣΑΦΟΥΔΗΣ

Ο κ. Ι. Μεσαφούδης, που φιλοξενείται σήμερα στο Γηροκομείο, υπήρξε ο μεγαλύτερος διόμιχανος καπνών στην τσαρική Ρωσία και ο μεγαλύτερος μέτοχος τεσσάρων ρωσικών διομηχανιών λιγνίτου και καουτσούκ. Στα αυτοκρατορικά άνακτορα έκαλείτο από τους πρώτους και τον υπεδέχτο η ίδια η τσαρίνα. Ήταν ένας πραγματικός Κρόισος. Η επανάστασις τον κατέστρεψε οικονομικά και απ' όλη την οικογένειά του μόνος αυτός κατώρθε να διαφυγή και να έρθει στην Ελλάδα.

ΕΙΡΗΝΗ ΤΣΑΜΠΟΥΛΑ

ΑΛΛΟΤΕ βαθύπλουτη κυρία της Πόλης, η κ. Ειρήνη Τσαμπούλα, έζησε σαν αληθινή βασίλισσα μέσα σε άνακτορα και παλάτια,

Η «ερχόντισσα» του Γηροκομείου κ. Ειρήνη Τσαμπούλα, σε μία χαρακτηριστική στάση, ενώ διηγείται τα μεγαλεία της.

Το ζεύγος Ισαάκ και Ραχήλ Ματαλόν, οι άλλοτε πάμπλουτοι Ισραηλίτες της Θεσσαλονίκης, ζουν σήμερα με την ανάμνησι των δυο σκοτωμένων από τους Γερμανούς παιδιών τους.

γνώρισε μεγαλεία, δυο λίγες γυναίκες. Ο άντρας της είχε πέντε εργοστάσια στην Πόλη και δυο τράπεζες. Στο μέγαρό της, η κ. Ειρήνη Τσαμπούλα είχε επτά καμαριές και τρεις μαγείρους! Μετά τη μικρασιατική τραγωδία, η κ. Τσαμπούλα ήρθε πρόσφυγ στην Ελλάδα, όπου γνώρισε μέρες δυστυχίας. Σήμερα είναι η «ερχόντισσα» του Γηροκομείου. Παρά την ηλικία της, διατηρεί όλες τις παλιές καλές συνήθειες: το απόγευμα θα φορέσει το καλά της φόρεμα και θα πάει να κάνει επίσκεψις μέσα στο ίδρυμα.

ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΜΑΤΑΛΟΝ

Το ζεύγος Ισαάκ και Ραχήλ Ματαλόν, ήταν μέχρι τον τελευταίο πόλεμο από τους γνωστότερους και ευπορώτερους Ισραηλίτες της Θεσσαλονίκης. Ο κ. Ματαλόν διατηρούσε, με τους δυο γιους του, ένα εργοστάσιο κλωστοϋφαντουργίας. Οι Γερμανοί συνέλαβαν όλη την οικογένειά του. Τους δυο γιους του τους εξέτελεσαν. Αυτόν και τη γυναίκα του τους έστειλαν όμηρους στη Γερμανία. Όταν επέστρεψαν στην Ελλάδα, το 1946, ήταν τελείως κατεστραμμένοι.

ΠΕΤΡΟΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΤΟ Γηροκομείο βρίσκεται και ο άλλοτε πρεσβευτής της Ελλάδος σε διάφορες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες κ. Πέτρος Δεληγιάνης. Είναι ο πιδ φτωχός απ' όλους, γιατί δεν έχει ιδιαίτερο δωμάτιο, αλλά μένει σ' έναν κοινό θάλαμο. Δεν παραπονιέται, όμως. Είναι όλος καλωσύνη και καθώς μιλάει για τα περασμένα του μεγαλεία, τα μάτια του δακρύζουν. Έχει διδλκή φυσιογνωμία και είναι ένας από τους συμπαθέστερους τροφίμους του Γηροκομείου.

ΣΠ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ

Ο κ. Ι. Μεσαφούδης, ένας από τους μεγαλύτερους άλλοτε οικονομικούς παράγοντας της τσαρικής Ρωσίας.

Ο τέως ανώτατος διπλωματικός υπάλληλος κ. Πέτρος Δεληγιάνης.

Ο άλλοτε καθηγητής της αλτοκρατορίας της Αυστρίας Ελισάβετ κ. Ρουσόπουλος, που είναι 92 ετών.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Αγαπητές φίλες. Τα γράμματά σας, τα τόσο αβόρητα, με γεμίζουν πραγματική συγκίνηση. Να και σήμερα τρία μπροστά μου, καθένα με τη δική του ευαισθησία και με τον πόνο του. Η «ΒΙΚΥ Ζ.» είναι δεκαεπτά χρονών κι' έχει κιόλας το μεγάλο της πρόβλημα: Οι γονείς της θέλουν να την παντρεύουν μ' ένα καλό παιδί και της δίνουν μεγάλη προίκα, μόνον αν πάρη αυτόν που της διάλεξαν. Μα η Βίκυ αγαπά έναν ελεεινόκορμο Κρητικό, ένα λιοκαρμένο αγρότη, με λαμπερά μάτια, που της προτείνει, απλούστατα, να την κλέψι, κατά τα έθιμα του νησιού του, κι' όσο για προίκα, δε νοιάζεται. Κι' η Βίκυ γυρεύει τη συμβουλή μου και μου δηλώνει:

«Καλόγρηγο γίνονται, μά στην κοινωνία δε μπαίνω, χωρίς αυτόν. Με φτάνει και μία καλούδα μαζί του, θυσιάζω τις εύτυχίες της ζωής (του πλούτου θα βελή να πη), μπροστά στην ευτυχία της αγάπης». Καλή μου κοπέλα, πώς μπορώ ν' αρνηθώ πώς τα λές ομορφα; Μα έτσι τα λένε πάντα τα δεκαεπτά χρόνια κι' έτσι τα βλέπει ο κάθε έρωτευμένος. Εγώ, τουτο μόνο θέλω να σου πω: Αν ο νέος νησιώτης σου είναι τόσο τίμιος, τόσο άγιος της αγάπης σου, όπως τον λές, ως μη σου προτείνω... ρομαντικές περιπέτειες, που θα μεγαλώσουν το χάσμα ανάμεσα στους γονείς σου και σ' αυτόν. Ας περιμένη να κλείσει τα είκοσι, προσπαθώντας, ώστόσο, να πάρη τη συγκράτηση των δικών σου με συνέσι: Σε περνά δώδεκα χρόνια, ως φανή λογικότερος. Και τίποτε άλλο να μην κερδίση, θάχη, τουλάχιστον, τότε, τη δυνατότητα — μία και θασαι ελπίκη — να σε παντρευτή. Όσο για σένα, έχεις κάθε δικαίωμα να μην πάρης το νεο που σου προτείνουν οι γονείς σου, μα και το καθήκον να μείνης κοντά τους, να κάμης υπομονή και να προσπαθήσης να τους πείσης. Έχεις αδέλφια... Κάνε τα συμμαχούς, σιγά-σιγά, κι' ως γίνουν εκείνα μεσάζοντες στους γονείς σου... Δε σε πήρανε δα και τα χρόνια, μικρή μου!

Πολύ φιλοσοφημένο, «N 13», το γράμμα σου, κι' ως είσαι τόσο νέα και τόσο έρωτευμένη. Γι' αυτό κι' εγώ θα σου αναλύσω την περίπτωση σου, βοηθώντας σε έτσι «να ξαναβρίθς τη χαρά της ζωής», που ζητάς. Πολύ φοβούμαι, πώς η μικρή ιστορία σου, δεν υπήρξε καν ιστορία... παρ' ότ' η προσεχή και ρομαντική φαντασία σου. Μην παύρης την επιπολαιότητα ενός νέου για δράμα αγάπης και περηφάνειας. Αν σ' αγαπούσε, δε θ' αρραβωνιάζονταν μίαν άλλη, μόνο και μόνο γιατί ήσουν κοινωνικά πιο ψηλά. Απλούστατα, δε περιμενε και θ' αγαυιζόταν. Κι' ύστερα, τί τις θέλεις, εκ των υστέρων, τις εξομολογήσεις; Τί ζητά να κερδίση μ' αυτό; Από δα θ' άρχισή η θεραπεία σου, λογική μου φίλη! Κύτταξέ τον κατάματα, κι' ως μη σε μαγεύουν τα «επράσινα», όμορφα μάτια τους. Δεξ το χαρακτήρα του, κρίνε τη στάσι του αμερόληπτα κι' άφησε την αξιοπρέπεια σου να σου μιλήσει... Για τη χαρά της ζωής, που γυρεύεις, ως μη φοβάσαι, είναι δική σου. Θά σου τη δώσουν τα νιάτα σου κι' ο καιρός. Εγώ είμαι βεβαία, πώς σε λίγο, θα μου ζητήσης συμβουλή για μία ιστορία πραγματική, που σου εύχομαι να ναι κι' εύτυχισμένη. Η παλιά

Σαν τό κρύο τό νερό

(Στο δρόμο του χωριού ή ΠΡΟΕΝΗΤΡΑ σταματάει το ΒΑΓΓΕΛΗ, που περνάει με το ζωντανό του.)

ΠΡΟΕΝΗΤΡΑ: Γειά σου, λεβέντη μου. Για που τώθαλες; ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Για το μύλο, κυρά Κατίνα, και διόζομαι κι' όλας. Έχουμε έλεμα, δλέπεις. ΠΡΟΕΝΗΤΡΑ: Καλή ή σοδιά φέτος; ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Δόξα τώ θεώ. Αίντε, λοιπόν, γειά σου. ΠΡΟΕΝΗΤΡΑ: Στάσου, βρέ γιέ μου, να σου πώ δυο λόγια... Δε μου λές, δεν άλλαξες γνώμη; ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Όου, πάλι τα ίδια θάχουμε, σου τάπη, δεν παντρεύομαι. ΠΡΟΕΝΗΤΡΑ: Ασκημα κάνεις! Και μάλιστα αυτή τη φορά, που σουχω ένα κορίτσι σαν το κρύο νερό, με πεντακάσα γιοδοπρόβτα στο μερτικό της. Κι' όμορφο! Όμορφο! Σαν το κρύο νερό, σου λέω! ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Άμα τη δώ; Δεν είναι, δηλαδή, του χωριού μας; ΠΡΟΕΝΗΤΡΑ: Όχι... Από την Πέρα Χώρα είναι. Σε είδε στο πανηγύρι τ' Άη Μηνά κι' έχασε το νού της. Τώπη της μάνας της, ή μάνα της τώπη του κύρη της κι' αυτός, για να μη χαλάση την καρδιά της μοναχοκόρης του, τώπη σε μένα! Τί ΒΑΓΓΕΛΗΣ (ξεκαρδίζεται): Βρέ, τί δόλτα κάνει το χατήρι της μοναχοκόρης! Τώρα δε μένει, δηλαδή, παρ' ότ' το πώ κι' εγώ το κύρη μου, ο κύρης μου της μάνας μου, ή μάνα μου της... μάνας της και να πάλι λέωντας! Αίντε, κυρά Κατίνα, γελάσαμε, τουλάχιστον, να μου ζήσης! Όμως, σασε, τουλάχιστον, να μου χασομέρησα. ΠΡΟΕΝΗΤΡΑ (θυμωμένη): Ας είναι τώρα, γειά σου, γιατί χασομέρησα. ΠΡΟΕΝΗΤΡΑ (θυμωμένη): Ας είναι καλά το γινάτι σου! Άλλά που θα μου πές; Εγώ κατάφερα άλλους κι' άλλους! (Τό βράδυ, στο μύλο)

ΑΝΝΟΥΛΑ (άνηφορίζοντας από τον κάμπο): Βαγγέλη... Κοντεύεις ν' αποσώσης; ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κοντεύω. Ένα σακκι θα φορτώσω ακόμα και φεύγω. Θά ΑΝΝΟΥΛΑ: Στάσου να σε βοηθήσω. Θά μάς πάρη το σκοτάδι και σκιάζομαι. ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Όποιος είναι μαζί μου δε σκιάζεται! ΑΝΝΟΥΛΑ: Τί να σκιαχτής; Τά στοιχάει! ΑΝΝΟΥΛΑ: Δεν ξέρω. Τό σκοτάδι με σκιάζει... όταν είμαι μόνη. Μαζί σου, δέβαια, είναι άλλο... Γι' αυτό είπα, ως περσώ από το Βαγγέλη, να γυρίσουμε μαζί στο χωριό. ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αίντε να πιούμε μία σταλιά νερό και φεύγουμε. ΑΝΝΟΥΛΑ: Κι' εγώ δίψασα. (Προχωρούν προς την πηγή) ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κι' από που έρχεσαι, να χουμε καλό ράτημα; ΑΝΝΟΥΛΑ: Από την Πέρα Χώρα. ΕΙ- ΒΑΓΓΕΛΗΣ (γελαστά): Έχει όμορφα

κορίτσια ή Πέρα Χώρα; ΑΝΝΟΥΛΑ (πονηρά): Όχι σαν το χωριό μας! ΒΑΓΓΕΛΗΣ (πειραχτικά): Έγώ δεν ξέρω καμιά όμορφη στο χωριό. Δεξε μου σύ, αν ξέρης. ΑΝΝΟΥΛΑ: Δεν είναι δικιά μου δουλειά αυτό. ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Δείξε μου τη, να χαρής τη μάνα σου, και να την πάρω την ίδια ώρα! ΑΝΝΟΥΛΑ: Η Κίτσα του Λουκή είναι όμορφη. ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Όχι, δεν είναι. Προχώρα... ΑΝΝΟΥΛΑ: Η Ρήνα του Γαρμάτου είναι όμορφη. ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Όύτε κι' αυτή, βρές άλλη. ΑΝΝΟΥΛΑ: Η Μάρω της Βασιλικής είναι ζάχαρη! ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ας μη βγή στη βροχή και λιώσει! ΑΝΝΟΥΛΑ: Η Σταμάτα είναι σαν το κρύο νερό. ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τό κρύο νερό πρέπει να σου δροσίη την καρδιά, ΑΝΝΟΥΛΑ. (Φτάνουν στην πηγή και η ΑΝΝΟΥΛΑ σκύβει πρώτη και πίνει. Μετά γεμίζει τις χούφτες της με νερό και τις απλώνει στο Βαγγέλη.) ΑΝΝΟΥΛΑ (γελαστά): Έλα... πιες κι' εσύ, μη ζηλεύς... ΒΑΓΓΕΛΗΣ (σκύβει και πίνει νερό, ώσπου τα χείλια του άκουμπάν στη δροσισμένη σάρκα της χούφτας της): Όρσίο πρῆμμα τό κρύο νερό! Δόσμου κι' άλλο!... ΑΝΝΟΥΛΑ: Πίες μοναχός σου, αν θέλεις κι' άλλο. ΒΑΓΓΕΛΗΣ (πίνει από την πηγή): Δεν είναι τό ίδιο. Τό νερό από τη χούφτα σου ήταν πιο δροσερό, ΑΝΝΟΥΛΑ!... ΑΝΝΟΥΛΑ: Τότε, στάσου να σου δώσω κι' άλλο. (Ξαναγεμίζει τις χούφτες της και του δίνει). Έλα, πιες να ξεδιψάσης. ΒΑΓΓΕΛΗΣ (πίνει, και στο τέλος της φιλάει σφιχτά σφιχτά τις χούφτες): Τέτοιο νερό δεν ξεδιψάει! ΑΝΝΟΥΛΑ: Αλήθεια... τώξερεις, πώς σ' αγαπούσα; ΑΝΝΟΥΛΑ: Ναι, Βαγγέλη. Τώξεραι, πώς μ' αγαπούσες... Τώξεραι.

(Την άλλη μέρα στο σπίτι της προσεχώς, Μπαίνει ο Βαγγέλης.) ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Καλημέρα, κυρά Κατίνα. Ήρθα να σου ζητήσω μία χάρη... Να πας να ζητήσης ένα κορίτσι. ΠΡΟΕΝΗΤΡΑ: Κορίτσι, Βαγγέλη μου! Για ποιά; Για σένα; ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Για μένα, να! Δεν τώλεγεσ πάντα; Εσύ κατάφερες άλλους κι' άλλους... Μπορούσα εγώ να σου ξεφύγα; ΠΡΟΕΝΗΤΡΑ: Έλα, λέγε τώρα. Ποιά είναι; Τουλάχιστον είναι όμορφη; ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Σαν το κρύο νερό, κυρά Κατίνα. Η ΑΝΝΟΥΛΑ του κύρ Νικόλα είναι. ΑΥΛΑΙΑ

GIANNA BEPA

βρήκε το φυσικό τέλος της, μην την άνασκαλεύς!

Αγαπητή μου «ΦΩΤΗ ΚΑΡΔΙΑ», πώς να μην τό παραδεχτώ, πώς ή ιστορία σου είναι θλιβερή, όσο και συνθισμένη; Ό τρόπος της γνωριμίας σου με τό νέο εκείνο, έπρεπε να σε κάμη να προσέξης. Κακά είναι τα ψέματα. Οι κεραυνοβόλοι έρωτες δεν υπάρχουν παρ' ότ' αμυβιστορήματα. Όστερ, γιατί να φανής τόσο αδύνατη; Έπρεπε να τό καταλάβης: Ό άγνωστος θαυμαστής σου ζητούσε μία περιπέτεια, μέσα στις τόσες. Για κείνον, δεν έχει πιά νόη-

μα, μία και την κέρδισε έτσι εύκολα... Μην τρέχης πίσω του, πάντως, αν θέλεις να μην τον χάσης δλότελα, αν και δεν ξέρω ποιά ή ωφέλεια να τον κρατήσεις. Αν νοιώθ μέσα του κάτι για σένα, θα ξαναβρή μόνος του... Καί τότε, νάχης τη δύναμη να φανής πιο τεχνίτρια, πιο λογική, πιο περήφανη. Μία κοπέλα που εργάζεται, πρέπει να κάμη γερό χαρακτήρα και να πλουτίση τη δύναμή της με πείρα...

Με αγάπη
ΚΟΡΙΝΝΑ

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

1927 • 1953

Ο Ντιόρ δεν έφερε μόνον στη συνταγή της σελίδος μας αναστάτωση. Δημιούργησε σύγχυση σ' όλους τους ραπτικούς οίκους που είχαν ήδη ετοιμάσει τις φθινοπωρινές επιδείξεις τους σύμφωνα με τα δεδομένα. Κι' ενώ όλα πήγαιναν δμαλά και οι ειδήσεις μας έρχόνταν κανονικές χωρίς μεγάλες αλλαγές από τη μόδα της 'Ανοιξης, ξαφνικά ο Ντιόρ ανήγγειλε για το 1954 την μόδα του... 1927. Ο ίδιος όμως στη συλλογή του επέδειξε και μοντέλα περισσότερο συντηρητικά. Οι άλλοι οίκοι παραδέχτηκαν λίγο πιο κοντό τόν ποδόγυρο, και προσωρινή ανακωχή έκλεισε. Όστε αν είσθε φρόνιμες και δεν φιλοδοξείτε να βρίσκεσθε μέσα στην πρωτοπορεία της μόδας, ακολουθήστε και σεις την ίδια τακτική. Κοντίνετε μόναχα λίγο τα φορέματά σας. Αν πάλι κάνετε τίποτα καινούργιο αποφύγετε να κόψετε μέσα μήπως σας άχρηστευθή σύντομα, αφού ή μέση άγγέλλεται ότι θα κατεβή στους γοφούς κατά την μόδα του 27.

Επίσης φροντίστε να αγοράσετε μάλλον ακριβό ύφασμα, γιατί και εδώ, αντίθετα με τους συναδέλφους του, που κράτησαν την μόδα του φτηνού υφάσματος, ο Ντιόρ καινοτομεί με βαρύτιμα υλικά, κεντήματα κλπ.

Βρισκόμαστε ασφαλώς σε μία μεταβατική στιγμή της μόδας. Ο Ντιόρ προλέγει ότι ή γραμμή του μέσα σ' ένα χρόνο θα έχη επίβληθ. Αν θέλετε να είσθε ανάμεσα στις πρώτες όπαδούς του δεν έχομε να σας συμβουλέψωμε για την ώρα, παρά να ανοίξετε ένα φιγουρίνι του 27 και να φαντασθήτε τόν έαυτό σας μ' αυτά τα φορέματα.

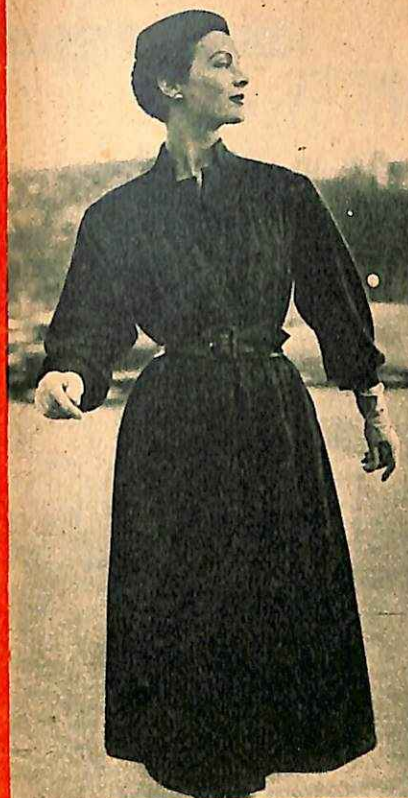
Η φετεινή γραμμή αποφεύγει να καθορίση τη μέση, ωστόσο οι επιταγές του μεγάλου δικτάτορα της Μόδας αποσαφηνισθούν.

Θά ξαναχουρίσουμε
σώ 1927;

Εδώ μπορείτε να διακρίνετε πόσο κόντινε ή φούστα απ' τόν καιρό που ο Ντιόρ έριψε τόν σύνθημά του.

Το μαντώ αυτό της Μαντελν Ρός, από μαλακό ζέρσεύ, είναι ιδεώδες για ψηλές και λεπτές γυναίκες. Φοριέται και χωρίς ζώνη, με δλο του τó φάρδος ελεύθερο.

Η ΓΡΑΜΜΗ του οίκου Μπαλανσάνγκα, χωρίς να είναι τολμηρή, έχει πάντα τελειότητα στο σύνολο. Η ζακέτα είναι κοντή, με τη μέση χαμηλότερα απ' τó κανονικό.

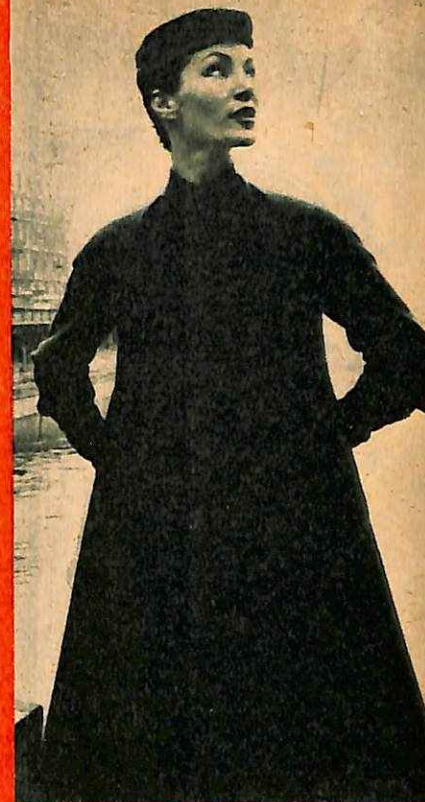
ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ Μόδα

Το παλτό αυτό σε μπλε ρουαγιαλ, είναι χαρακτηριστικό της παρισινής γραμμής, που ακολουθεί γενικά τήν φυσική εξέλιξη της Μόδας. Κοντύτερα μανίκια, πλατύτεροι ώμοι, και φάρδος που φεύγει χωρίς γκωντέ από τη μέση.

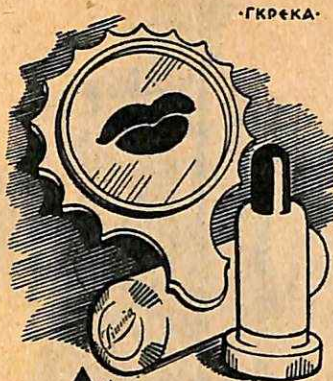
Το βραδυνό αυτό του Ζακ Φάβ, συγκεντρώνει όλη τήν πρωτοτυπία του στην γαρνιτούρα. Από οργκάντζα άσπρη με μαύρα πουά, γαρνίρεται με μαύρες σατέν κορδέλλες, που είναι στριμμένες γύρω σε μπάντες από τó ίδιο ύφασμα και καταλήγουν σε φιόγκους.

Το μοντέλο αυτό είναι χαρακτηριστικό της συλλογής του Φάβ, για τόν τρόπο που αφήνει τó φάρδος να πέφτη από τούς ώμους πρós τά πίσω.

Το μοντέλο αυτό είναι τού άγγλικού οίκου Πάβ Μπλάνς, που φημίζεται για τήν ειδικότητά του στα αδιάδροχα. Τó γαρνίρισμα τού γιακά είναι από μαύρο δελούδο.

ΙΑΦΗΜΙΣΙΣ
ΩΡΟΝ

Τα καλλυντικά ZINNIA προσφέρουν γοργή διασφάλιση ένα ανεξίτηλον κραγιόν ZINNIA σε νέα καλλυτική περιστροφή δική μας με ένα κομψό καδρεπτάκι τσάντας εκ πλαστικής ύλης στην όψη ενός ανταλλακτικού κραγιόν, ήτοι Δρχ. 9.000.
Ζητήσατε από τον προμηθευτή σας το ΔΩΡΟΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ της ZINNIA ΚΡΑΓΙΟΝ και ΚΑΔΡΕΠΤΑΚΙ επι πληρωμή της όλης ενός ανταλλακτικού, ήτοι Δρχ. 9.000

Zinnia

Τα καλλυντικά της χορτοφάγας και της δημοφιλούς ΠΟΥΔΡΑ, ΚΡΕΜΑ, ΡΟΥΖ, ΓΑΛΑ, ΑΡΩΜΑ, ΛΟΞΙΟΝ και το ανεξίτηλον ΚΡΑΓΙΟΝ ZINNIA δημιουργούν ένα γοητευτικό σύνολο.

Με Κλειδιά μάτια

Χρησιμοποιήστε και εσείς
το **ROUGE BAISER**
PAUL BAUDEROUX - PARIS

Στρώνει ώραία, δεν σκάει το
χειλί και το σπουδαιότερο
δεν αφήνει αποτυπώματα.

Δοκιμάστε μία φορά το
ROUGE BAISER
και θα ένδουσιασθήτε.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
Πραξιτέλους 42 • τηλ. 23-234

"ΕΝΝΕΙ Μουσεφερ"
ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΒΕΡΝΙΚΙ
ΟΝΥΧΩΝ ΜΕ PLASTEEN

Helen Neushaefer

#ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΑΡΝΤΕΝ ΛΕΓΕΙ: ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

ΚΑΙ το καλύτερο μακιγιάζ του κόσμου δεν μπορεί να αποδώσει αν δεν τοποθετηθεί με επιδεξιότητα. Το χέρι σας θα γίνει τέλει όταν σας δείξω τι πρέπει να κάνετε.
"Ας αρχίσουμε με το «φόν ντε ταίν», δηλαδή από την κρέμα ή το υγρό, που θα δώσουμε στο πρόσωπό μας, προτού το μακιγιάζουμε. "Αν είναι κρέμα, να τη βάζετε με τα δάχτυλά σας. "Αν είναι υγρό, να το βάζετε με μπαμπάκι. Και στις δύο περιπτώσεις το «φόν ντε ταίν» πρέπει να μπαίνει με φειδώ και να αλείφεται επιδέξια από τη βάση του λαιμού σας ως τη γραμμή των μαλλιών σας.

ΓΙΑ το ρουζ χρειάζεται αληθινή τέχνη. "Αν το βάλετε όπως πρέπει, τονίζει και φωτίζει ολόκληρο το πρόσωπο, ενώ η αδεξιότητα μπορεί να σας δώσει σκληρή έκφραση. "Ο μόνος ορθός τρόπος να βάλετε ρουζ είναι ο εξής: Τοποθετείτε τρεις κουκίδες ρουζ ψηλά στα μάγουλά σας, προς το μέρος των κρατών σας, έτσι ώστε να σχηματίζουν ένα τρίγωνο. "Απλώστε έπειτα το ρουζ, ώστε να συγχωνευθεί με το φυσικό σας χρώμα, φροντίζοντας να σβύνει απαλά.

"Όταν το ρουζ μπαίνει κοντά στους κρατόφους φαθαίνει το πρόσωπο, ενώ όταν μπαίνει κοντά στη μύτη το στενεύει. Ποτέ το ρουζ να μην πέφτει κάτω από τις γραμμές των ρουθουνιών, γιατί τότε τονίζεται υπερβολικά το πηγούνι. "Αν μεταχειρίζεστε υγρό ρουζ, που είναι κατάλληλο για λιπαρά ή αδρά δέρματα, να το βάζετε με φειδώ, με υγρό μπαμπάκι. "Αλείψετε καλά με τα δάχτυλα, γιά να του δίνετε φυσική όψη.
"Έπειτα βάζετε σκιά στα μάτια με τέτοιο τρόπο, ώστε να φαίνονται μεγαλύτερα από ό,τι είναι. Γιά να πετύχετε αυτό το αποτέλεσμα, πρώτα να βάζετε μία σκιά σ' ολόκληρο το βλέφαρο πάνω από τα τσίνορα ως τα φρύδια. "Έπειτα βάζετε το χρώμα στο κέντρο των βλεφάρων σας και το απλώνετε α-

παλά προς την εξωτερική γωνία των ματιών.

Καί τώρα έρχεται η σειρά της πούδρας. Βάζετε την πούδρα σας απαλά αλλά σταθερά. Βάζετε άφθονη ποσότητα στο πηγούνι και καλύπτετε ολόκληρο το πρόσωπό σας, ακόμα και τα βλέφαρα και το στόμα. "Αφαιρείτε το περισσεύμα της πούδρας με ειδικό μαλακό βουρτσάκι.

"Ακολουθεί το κραγιόνι, που είναι ο κυριότερος συντελεστής του μακιγιάζ. "Αρχίστε διαγράφοντας τη φυσική γραμμή του στόματος με ένα βουρτσάκι, φροντίζοντας να κρατάτε τη γραμμή σταθερή και καθαρή. "Αν θέλετε να λεπτύνουν τα χείλια σας, να μην υπερβαίνετε τα φυσικά τους όρια. "Αν, όμως, τα χείλια σας είναι στενά, να ξεπερνάτε ελαφρά τη φυσική τους γραμμή. Γιά να περιορίσετε το φάρδος, να αποφεύγετε τις γωνίες του στόματος. Προτού βάλτε το κραγιόνι, τα χείλια σας να είναι απόλυτα στεγνά. "Αφήστε το το χρώμα να κατακαθίσει πέντε-έξι λεπτά κι' έπειτα αφαιρέστε το περισσεύμα με χαρτί του ντεμακιγιάζ. Γιά να στερεώσετε ακόμα περισσότερο το κραγιόνι, περάστε ένα κομμάτι πάγο πάνω στα χείλια σας κι' ύστερα στεγνώστε τα με χαρτί του ντεμακιγιάζ.

Πρέπει να έχετε ένα μικρό βουρτσάκι γιά τα φρύδια και να τα βουρτσίζετε πριν βάλτε μαύρο κραγιόνι. "Επίσης να βουρτσίζετε και τις βλεφαρίδες καλά γιά να φύγει η πούδρα, πριν βάλτε ρίμμελ. Βάζετε το ρίμμελ με απλούς κινήσεις, αρχίζοντας από τη ρίζα των βλεφαρίδων και τελειώνοντας στις άκρες, δίνοντας τους μία κλίση προς τα επάνω. "Υστερα κάνετε την ίδια κίνηση με ένα άλλο ξερό καθαρό βουρτσάκι, που τις αποχωρίζει τη μία από την άλλη και αφαιρεί τα περισσεύματα του καλλυντικού. Τα φρύδια σας να τα επεκτείνετε ή να τα τονίζετε με μικρές επιδέξιες μολυδιές.

Elizabeth Arden

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΗ ΨΥΧΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ

ΚΑΠΟΥ διάβασα, πάει πολύς καιρός, ότι μετά τα σαράντα μας, είμαστε υπεύθυνοι γιά το πρόσωπο που έχουμε, γιά την ομορφιά μας.
Αυτό, νομίζω, είναι πολύ σωστό! Κι' αν η ευθύνη δε μας βαρύνει ολόκληρωτικά και άμεσα, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η γενική εμφάνισή μας, η έκφραση του προσώπου μας, το δέρμα μας, το περπάτημα και οι κινήσεις μας εξαρτώνται κατά μεγάλο μέρος από μας τους ίδιους.

Τι είναι η ομορφιά σε μία γυναίκα, σ' έναν άνδρα; Ζήτημα γραμμών; Ναί. Ζήτημα αναλογιών; Έπίσης. "Αλλά δεν είναι μόνον αυτά, που θα μας κάνουν να πούμε, ή τάδε είναι ο-

μορφή, ο δείνα είναι άσχημος. Ποιός δεν επικυρώνει τον τίτλο του ωραίου, γιά έναν άνθρωπο, που ακτινοβολεί υγεία, συμπάθεια και καλωσύνη, που είναι περιποιημένος και καθαρός;

ΚΑΠΟΙΟΣ έλεγε, πως το σάπουνι είναι το αποτέλεσμα του σάπουνι. Καλή, κατάλληλη τροφή, έφαρμονη άπλων και στοιχειωδών κανόνων υγιεινής και περιποίησης του σώματος, αδιάσπαστη περπατησιά, ήρεμες και απλές κινήσεις και, προπαντός, ευχάριστη, χαρούμενη, γεμάτη καλωσύνη και αγάπη ψυχική διαθεσί... και δεν υπάρχει, πιά, ασκήμια!

Υ. Κ.

ΚΑΛΛΟΝΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΓΥΜΝΑΖΕΣΘΕ

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΠΟΥ ΣΑΣ ΔΙΝΕΙ
Η ΛΙΓΓΑΙΣ ΗΘΟΟΠΙΟΣ ΥΒΟΝ ΜΑΡΣ

Πηδάτε, επί τόπου, όσο μπορείτε ψηλότερα. Στηριχθήτε σε μία καρέκλα. Τα πόδια κολλητά, σταθήτε ορθώς. "Αρχίστε τα πηδήματα, με το δεξιό πόδι προς τα μπρός και, μετά, προς τα πλάγια. "Επαναλάβετε την κίνηση αρκετές φορές και ξαναρχίστε με το αριστερό πόδι.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΥΤΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ ΣΑΣ ΕΞΕΛΕΞΑΙ-
ΖΟΥΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

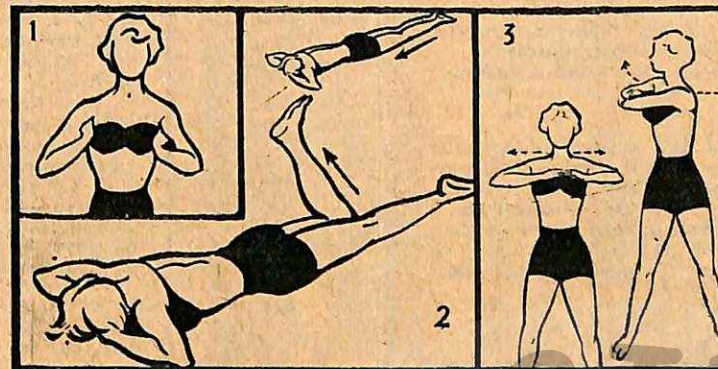
1. Γιά να τονώσετε το στήθος σας και τους ώμους σας. Οι ώμοι πίσω, η κοιλιά μέσα. Σφίξτε γροθιά τα χέρια σας, μέσα στις μασχάλες σας και περιγράψετε μεγάλους κύκλους με τους άγκυρες σας. Δέκα φορές. "Αναπαύσιν. "Επαναλάβετε την άσκηση. "Αναπαύσιν και πάλι και, αν μπορούτε επαναλάβετε την άσκηση γιά τρίτη φορά.

2. Γιά το αδυνάτισμα των μηρών. Ξαπλώστε με το πρόσωπο στο πάπεδο. Λυγίστε το δεξιό γόνατο και σηκώστε το πόδι 15 πόντους, περίπου, από το πάπεδο. Τρεις φορές. "Επαναλάβετε την άσκηση με το άλλο πόδι. "Επίσης τρεις φορές.

3. Γιά τη μέση και το στήθος. Σταθήτε ορθώς, με τα χέρια διπλωμένα πάνω στο στήθος και το δάκτυλα των χεριών ν' αγγίζουν.

"Ετσι όπως είστε, στρίψτε τον κορμό, απότομα, προς τα δεξιά, όσο μπορείτε πιο πίσω, διατηρώντας τους άγκυρες στο ύψος των ώμων. "Επιστρέψτε στην αρχική θέση. "Επαναλάβετε δέκα φορές και, μετά, από την αντίθετη πλευρά, δέκα πάλι φορές.
Μερικές αρκετά απλές κινή-

σεις, σαν κι' αυτές, στις οποίες θα αφιερώσουμε ολίγα λεπτά κάθε πρωί, είναι βέβαιο ότι θα μας εξασφαλίσουν ωραίες γραμμές και «φόρμα» γιά όλη την ημέρα. Λίγος κόπος στην αρχή και λίγη καλή θέληση, ως δτου μας γίνει συνήθεια. "Όταν, μετά, θα έχουμε συνηθίσει το δεκάλεπτο — ή έστω και πεντάλεπτο — των καθημερινών πρώιμων ασκήσεων, δε θα μπορούμε ν' αρχίσουμε τη μέρα μας, χωρίς αυτές. Κατά τον ίδιο τρόπο που δε θγαίνουμε από το σπίτι μας άνιφοτοι.

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΣΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙ

1. Η «δρωσίλα» — μικρά στίγματα κόκκινα, πάνω σ' ένα δέρμα έρεθισμένο — που προκαλεί έντονη φαγούρα, καταπολεμείται με κρύα ντους ή θαλάσσια λουτρά. "Αν υπάρχει αντένδειξη, με επάλειψιν κολώνιας και άφθονο πουντράρισμα, με καλό τάλκ.
— Η «δρωσίλα» δεν είναι σοβαρή πάθηση, αλλά μπορεί να γίνει αιτία επιμολύνσεων κι' αυτές θα θεραπευθούν με ειδικά αντισηπτικά που θα μας συστήση ο γιατρός μας.

2. Χρησιμοποιείτε το αντισηπτικό «Eau d'Alibour» 1:3 με απεσταγμένο νερό, κάθε φορά που το δέρμα παρουσιάζει μυτιπικία με πύον. "Η κατάσταση αυτή, επιστημονικά, λέγεται «θυλακίτις».
— Εάν η μόλυνση του δέρματος είναι βαρύτερα — πυοφύτης,

δοθίμης — ή προσφυγή στο δερματολόγο είναι απαραίτητη, διότι δεν αποκλείονται σοβαρότερες επιπλοκές.

3. Μη χρησιμοποιείτε αλοιφή πενικιλίνης περισσότερο από 4-5 ημέρες. Εάν δεν επιτύχετε να θεραπευθήτε μέσα σ' αυτό το διάστημα, είναι περιττό να συνεχίσετε. "Επί πλέον υπάρχουν πιθανότητες να εμφανισθή έρεθισμός του δέρματος από εύαισθητοποίηση.

— Αι ένέσεις πενικιλίνης, εξ άλλου, γιά τις επιπλοκές μολύνσεων του δέρματος είναι άχρηστες. Είναι τελείως περιττό να κάνετε πενικιλίνη σε τέτοιες περιπτώσεις και υπάρχουν περισσότερες πιθανότητες να κάνετε κακό, παρά καλό.

Α. Κ.

ΤΟ ΕΚΖΕΜΑ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

"Υπάρχει μία μορφή εκζέματος που προσβάλλει αρκετά συχνά τις νέες κυρίες, τις νεαρές μαμάδες ή τις νεοφύτιστες μαγειρίσες.

Το εκζεμα αυτό εντοπίζεται ιδίως στα χέρια και αποτελεί πραγματικό βασανιστήριο γιά τη νοικοκυρά, αν και δρίσκεται έτσι σε αδυναμία να κάνει τις καθημερινές δουλειές της.

"Η μορφή αυτή του εκζέματος οφείλεται στο σαπούνι, το τριβάλ και γενικά στη «λάτρα» της κουζίνας και του πλυσταριού, όπου ή μέχρι τότε άμαθη γυναίκα, πασχίζει από το πρωί μέχρι το βράδυ γιά να ευχαριστήσει το σύζυγο ή να περιποιηθή το μωρό της. Πολλές φορές, μη μπορώντας να κάνει διαφορετικά καθώς είναι μόνη στο σπίτι, χωρίς βοήθη — εξακολουθεί να εργάζεται, αν και βλέπει ότι τα χέρια της χειροτερεύουν, ως την ημέρα που θα αναγκασθ να συμβουλευθ ένα δερματολόγο.

"Αν, λοιπόν, η κυρία πάσχει από το εκζεμα των νοικοκυρών, ο δερματολόγος θα της συστήση, πριν άπ' όλα, να μη βάζη τα χέρια της στο νερό!...

Στο αδυσώπητο ερώτημα «πώς θα κάνω τις δουλειές μου, γιατρέ;» δρισκόμαστε πάντα σε άμηχανία, και όμως, θα προσπαθώ να εξηγήσω πώς ή ενδιαφερομένη θα βγεί από τη δυσκολία. Μπορεί να καθαρίση τα χέρια της πολύ καλά μ' ένα βαμβάκι δουτηγμένο στο ελαιόλαδο και κατόπιν να τα σκουπίση με στεγνό βαμβάκι. Το πρόσωπό της θα πλύνη κάποιος άλλος και μετά από 3-4 ημέρες, όταν ή όξυνση του εκζέματος θα έχη ελαττωθ, μπορεί να πλυσθ μόνη της, ή και να μπή στην κουζίνα, φορώντας γάντια λαστιχένια. Σε λίγο, όμως (20'), τα χέρια θα λ-δρώσουν και τότε πρέπει να βγάλη τα γάντια. "Όταν γιατρευθ — σ' αυτό έχει μεγάλη σημασία να ακολουθούν πιστά οι οδηγίες και ή θεραπεία του γιατρού και να απορρίπτεται χωρίς καμμία συζήτηση κάθε αλοιφή της φίλης ή και του φαρμακοποιού ακόμη — όταν γιατρευθ, άς μη χρησιμοποιή ποτέ σαπούνι, πράσινο. "Υπάνουν γιά την περίπτωση, ειδικά «ουδέτερας» σαπούνια, που θα βρή στα φαρμακεία.

Τα χέρια πρέπει να ξεπλύνονται καλά — και κατόπιν να αλείφονται με το μίγμα: γλυκερίνη, οινόπνευμα 90 βαμβάθων Κελσίου, χυμός λεμονιού, ανά ίσα μέρη. Είς το μέλλον να αποφεύγονται οι υπερβολές: ποτέ να μη χρησιμοποιή τριβάλ και τα παρόμοια. Δεν πρέπει να λησμονήται ή ευπάθεια των χεριών, και, με την παραμικρή ενόχληση, τη γνωστή πλέον φαγούρα, να σταματήση κάθε δουλειά με το νερό.

* "Ακολουθώντας αυτές τις απλές συμβουλές ή νοικοκυρά που υποφέρει από εκζεμα, θα άποψύνη — πολλές φορές, αν όχι πάντοτε — την τόσο ενόχλητική ύποτροπή, κάποτε δε και τη γενίκευσί του εκζέματος στο πρόσωπο, το λαιμό κλπ. "Αλλά οι συμβουλές αυτές είναι χρήσιμες και γιά κάθε νοικοκυρά. "Ακολουθώντας τις, θα διατηρή τα χέρια της σε καλή κατάσταση, αφού είναι πιά γνωστό, πόσο δλαπτική, γιά τα χέρια και το δέρμα γενικά, είναι τα σαπούνια που περιέχουν πολύ σόδα, το τριβάλ και τα παρόμοια.
Δρ. ΑΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Γιατρός — Δερματολόγος

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΜΑΓΕΙΡΕΥΕΤΕ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΙΤΣΟΥΝΙΑ «ΠΑΝΕ»: Χωρίζετε τα πιτσούνια στα δύο και τα πλατύνετε λίγο, χωρίς να σπάσετε πολύ τα κόκκαλα. Τα σωτάρετε σε βούτυρο με αλάτι και πιπέρι, τα βγάζετε από το τηγάνι και τα κρύνετε. Κατόπιν ρίχνετε στη σάλτσα τους ένα κρεμμυδάκι φιλοκομμένο και λίγο δυνατό ζωμό κρέατος. Τη βράζετε έως ότου δέση, την περνάτε από σουρωτήρι και, όταν πρόκειται να τη σερβίρετε, προσθέτετε το χυμό μισού λεμονιού. Κατόπιν βυθίζετε τα σωταρισμένα πιτσούνια μέσα σε αυγό χτυπημένο και αραιωμένο με ελάχιστο νερό, τα τυλίγετε σε γαλέττα κοπανισμένη και τα ψήνετε στο φούρνο, επάνω στη σχάρα, ή τα κοκκινίζετε στο τηγάνι.

ΠΕΜΠΤΗ

ΤΟΜΑΤΟΣΟΥΠΑ: Σωτάρετε με βούτυρο κρεμμύδια φιλοκομμένα και τα πασπαλίζετε με μία κουταλιά σουπας αλεύρι. Τ' ανακατεύετε 1 έως 2 λεπτά και προσθέτετε τομάτες, σωταρισμένες και ζωμό κρέατος, ή «μπουγιόν», με ανάλογο νερό. Σιγοβράζετε τη σούπα και περί το τέλος προσθέτετε ½ κουτί γάλα έδαπορ, αδιάλυτο ή κοφύ.

Κόβετε λεπτές φέτες ψωμιού και τις ξανθαίνετε στο φούρνο ή σε φρυγανιέρα. Κατόπιν τις αλείφετε με βούτυρο φρέσκο και τις πασπαλίζετε με ένα μίγμα από τυρί τριμμένο και γαλέττα κοπανισμένη. Τις βάζετε στη σειρά μέσα σε ένα πιάτο φούρνου και τις βάζετε στο φούρνο, έως ότου ζεσταθούν και η επιφάνειά τους γίνι χρυσόξανθη. Ρίχνετε επάνω τη σούπα και σερβίρετε αμέσως.

Σημ.: Η σούπα αυτή γίνεται μάλλον πηχτή και κρεμώδης.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΜΠΙΦΤΕΚΙΑ ΜΕ ΚΥΜΑ: Περνάτε από μηχανή κρέατος 150 δράμια μοσχάρι (ψαχνό) με 30 δράμια ζαμπόν. Έτοιμάζετε μπεσαμέλ με ένα κομμάτι βούτυρο, 1 κουταλιά αλεύρι και ½ ποτήρι γάλα. Την προσθέτετε στον κυμά με 1 αυγό, αλάτι, πιπέρι και 2 κουταλιές παρμεζάνα τριμμένη. Ανακατεύετε καλά, ώστε να ενωθούν όλα τα υλικά και πλάθετε το μίγμα σε μικρά μπιφτέκια, τα οποία αλευρώνετε και ψήνετε με βούτυρο. Τα σερβίρετε με γαρνιτούρα από λαχανικά της εποχής.

ΣΑΒΒΑΤΟ

ΚΡΕΜΑ ΠΑΣΤΙΤΣΕΡΙΑΣ: Χτυπάτε καλά 3 κρόκους αυγών με 25 δράμια ζάχαρι. Προσθέτετε 25 δράμια αλεύρι εκλεκτής ποιότητας και ελάχιστο αλάτι. Δουλεύετε το μίγμα και το αραιώνετε με 150 δράμια γάλα. Προσθέτετε ένα κομμάτι φλοιό λεμονιού (το κύριο μόνο μέρος) και βάζετε την κρέμα στη φωτιά, ενώ ανακατεύετε διαρκώς. Μόλις αρχίση να βράζει, την αποσύρετε αμέσως από τη φωτιά, πετάτε το φλοιό λεμονιού και την κρύνετε. Την χρησιμοποιείτε σε διάφορα γλυκίσματα.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΦΕΤΕΣ ΨΑΡΙΟΥ: Προμηθεύστε ψάρι μεγάλο, κομμένο σε φέτες. Το πλένετε και το πασπαλίζετε με αλάτι, πιπέρι, και μαϊντανό φιλοκομμένο. Το ραντίζετε με αρκετό χυμό λεμονιού και αφήνετε να σταθί έτσι περίπου ½ ώρα. Κατόπιν το σκουπίζετε και το βυθίζετε σε άσπρανι αυγού χτυπημένο. Το τυλίγετε σε γαλέττα κοπανισμένη και το τηγανίζετε με λάδι.

Σερβίρεται γαρνιρισμένο με μαϊντανό και με φέτες λεμονιού, ή σκεπασμένο με σάλτσα τομάτας.

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΠΙΣΚΟΤΑΚΙΑ ΝΟΣΤΙΜΑ ΜΕ ΚΟΥΑΚΕΡ: Χτυπάτε ½ φλυτζάνι τσαγιού λίπος ή βούτυρο και προσθέτετε 1 φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρι, λίγη—λίγη, ενώ εξακολουθείτε τη χτύπημα. Κατόπιν προσθέτετε 1 αυγό χτυπημένο, ½ φλυτζάνι τσαγιού γάλα, 1½ φλυτζάνι τσαγιού κουάκερ, ¾ φλυτζ. τσαγιού σταφίδα ξανθή και το φλοιό ενός πορτοκαλιού τριμμένο. Τέλος προσθέτετε, αφού τα κοκκινίσετε μαζί: 1½ φλυτζάνι τσαγιού αλεύρι, ½ κουταλάκι τσαγιού αλάτι και 2 κουταλάκια τσαγιού (κοφτά) μπέικιν—πάουντερ.

Παίρνετε κομματάκια από το ζυμάρι και τα βάζετε επάνω σε βουτυρωμένη λαμαρίνα, εις τρόπον ώστε, το ένα να απέχει λίγο από το άλλο. Ψήνετε τα μπισκοτάκια σε μέτριο φούρνο, περίπου 12 λεπτά. Γίνονται 4 δωδεκάδες.

ΤΡΙΤΗ

ΤΑΡΤΙΝΕΣ ΜΕ ΑΝΤΖΟΥΓΙΕΣ: Κόβετε φέτες ψωμιού και απλώνετε επάνω ένα καλό στρώμα από βούτυρο φρέσκο. Έν τώ μετὰ λιώνετε με βούτυρο, στην άκρη της φωτιάς, φλέτα αντζούγιας και απλώνετε ελάχιστο από το μίγμα αυτό επάνω στις βουτυρωμένες φέτες. Κατόπιν τις πασπαλίζετε με γραβιέρα τριμμένη και τις κόβετε σε μικρά τετράγωνα. Από μία φέτα γίνονται περίπου 4. Τα βάζετε σε ταψάκι και στο φούρνο 2 έως 3 λεπτά. Το ψωμί πρέπει να μείνη μαλακό και η επιφάνεια λίγο τραγανή.

Η ΚΑΛΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

ΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ

Πριν καθαρίσετε έναν λεκέ, διαβάστε προσεκτικά τις παρακάτω συμβουλές. Θα σας προστατέψουν από μεγαλύτερη ζημία και θα σας βοηθήσουν να φέρετε καλύτερο αποτέλεσμα.

ΔΕΝ είναι δύσκολο να βγάλουμε ένα λεκέ. Έχουμε στη διάθεσή μας ένα σωρό μέσα. Εκείνα, όμως, που πρέπει να προσέξουμε είναι τα εξής: 1) Να μην ξεβάψουμε το ύφασμα καθαρίζοντας το λεκέ και 2) Να μη σχηματισθί γύρω από το λεκέ ο γνωστός κύκλος. Για να τ' αποφύγουμε αυτά, πρέπει να έχουμε υπ' όψη τα ακόλουθα:

— Πριν χρησιμοποιήσουμε οποιαδήποτε μέθοδο καθαρισμού, θα τρίψουμε το λεκέ με ένα στεγνό σφουγγάρι ή ένα μάλλινο ύφασμα.

— Το ζεστό νερό δεν κάνει πάντοτε για το καθαρίσμα ενός λεκέ. Πολλές φορές μάλιστα, δυσκολεύει το καθαρίσμα. Αν π. χ. έχουμε ένα λεκέ από αίμα, με το ζεστό νερό θα πήξει το λεύκωμα που υπάρχει στο αίμα και δεν θα βγαίνει. Ένώ, αν αφήσουμε το ύφασμα να μουσκεψί, για λίγη ώρα σε κρύο νερό, τότε ο λεκές, έφ' όσον είναι φρέσκος, θα φύγη.

— Πριν χρησιμοποιήσουμε ένα υγρό για καθαρίσμα, θα το δοκιμάσουμε πρώτα, μήπως ξεβάφει το ύφασμα. Η δοκιμή θα γίνει στο στρίψωμα.

— Το ύφασμα που θέλουμε να καθαρίσουμε, θα το απλώσουμε πάνω σ' ένα άσπρο καθαρό πανί (π. χ. ένα διπλωμένο παληό σεντόνι). Αν δεν το κάνουμε αυτό, ο λεκές δε θα βγί.

— Όταν κρατάμε το ύφασμα στον αέρα και καθαρίζουμε το λεκέ (μέθ. βενζίν. π. χ.), τότε ο λεκές μὲν διαλύεται, αλλά δεν φεύγει. Αντιθέτως απλώνει ακόμα περισσότερο.

— Το καθαρίσμα γίνεται πάντοτε από το αντίθετο μέρος του λεκέ, δηλαδή από την ανώποδη του υφάσματος. Η καλή όψη του υφάσματος θα ακουμπά επάνω στο καθαρό πανί ή στο στυπόχαρτο.

— Το υγρό θα το δάουμε προσεκτικά πάνω στο λεκέ (χωρίς να τρίψουμε) μ' ένα κομμάτι ύφασμα ή ένα πινέλο. Ο λεκές θα διαλυθί και θα απορροφηθί από το πανί ή το στυπόχαρτο, που είναι από κάτω.

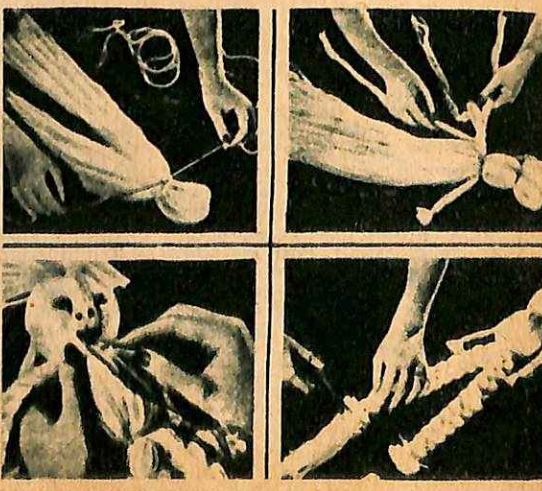
— Αλλάζουμε συχνά τη θέσι του πανιού ή του στυπόχαρτου για να υπάρχει πάντα κάτω από το λεκέ καθαρή επιφάνεια.

— Στεγνώνουμε το μέρος στο οποίο ήταν ο λεκές είτε στη φωτιά είτε στον ήλιο, είτε με μία ζεστή φανέλλα (προσοχή αν χρησιμοποιήσαμε βενζίνη).

— Πριν στεγνώσει τελείως το ύφασμα και ενώ είναι ακόμα υγρό, θα σκεπάσουμε το υγρό μέρος με τάλκ, μαρμαρόσκονη κ.λ.π.

Στο προσεχές φύλλο θα δούμε τα διάφορα μέσα που υπάρχουν για το καθαρίσμα των λεκέων.

ΜΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ

ΑΡΩΣΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΜΕΤΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

ΦΥΜΑΤΙΩΣΙΣ: Όλες οι άνοικτες φυματίσεις των κατοικίδιων ζώων — εκτός των πουλερικών — μπορούν να μεταδοθούν στον άνθρωπο, αν οι μολυσμένες εκκρίσεις τους μολύνουν εσωτερικώς τον οργανισμό μας. Κατά τον ίδιο τρόπο, μπορεί ο φυματικός να μολύνει τα ζώα.

Ειδικότερα, προσέχετε: 1ον) Το άβραστο γάλα αγελάδος, που πάσχει από φυματιώδη μαστίτιδα. 2ον) Τα πτύελα και τις άποχρήμες του σκύλου και της γάτας, που πάσχουν από άνοικτη (σηπταϊκή) φυματίωση.

2) **ΕΛΜΙΝΘΙΑΣΙΣ:** Οι γαστροεντερικές στρουγγιλιάσεις και τριχοστρουγγιλιάσεις (μεγάλα και μικρά σκουλήκια), που δρίσκονται στα κόπρανα των ζώων, μπορούν να μολύνουν τις τροφές μας και να αναπτυχθούν μέσα στο δικό μας γαστροεντερικό σωλήνα.

3) **ΕΧΙΝΟΚΟΚΚΙΑΣΙΣ:** Τα σαρκοφάγα οικιακά ζώα — και ιδιαίτερα ο σκύλος — που πάσχουν από ταινία εχινόκοκκο, μολύνουν τα διάφορα λαχανικά των κήπων με τα κόπρανα τους. Τα μολυσμένα λαχανικά καί, κυρίως, το μαρούλι, είναι κατά 90% ή αίτια προσβολής του ανθρώπινου οργανισμού από τον εχινόκοκκο.

4) **ΤΡΙΧΙΝΙΑΣΙΣ:** Μεταδίδεται στον άνθρωπο από το κρέας χοίρου, που πάσχει από τριχινίαση και που τρώγεται χωρίς να είναι καλά ψημένο.

5) **ΜΑΛΙΣ:** Σοβαρή — τελευταία, όμως, σπάνια — αρρώστια των ιπποειδών, που μεταδίδεται με την επαφή των

μολυσμένων εκκρίσεων του πάσχοντος ζώου, με τους θλανογόνους (ρινικές κοιλότητες, στόμα) του ανθρώπου.

6) **ΑΝΘΡΑΣ:** (Κακό σπυρί): Μεταδίδεται, ως επί το πλείστον, από την επαφή κρέατος σφαγίου ή θνησιμαίου, που έπαθε από ανθρακα, με οποιαδήποτε πληγή του ανθρώπου. Υποκείμενοι στη μόλυνση είναι οι βοσκοί, που σφάζουν τέτοια αρρωστα ζώα, οι εκδορείς και οι καταναλωτές, στα μέρη εκείνα, που δε γίνεται κρεωσκοπία.

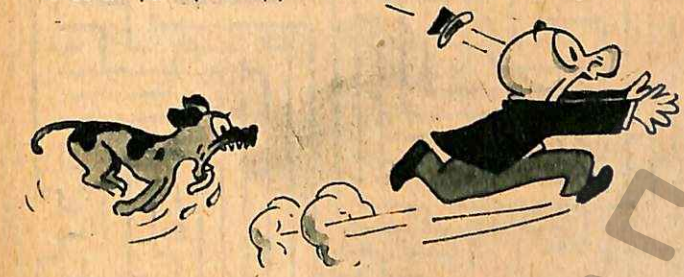
7) **ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ:** Μεταδίδεται από την κατανάλωση άβραστου γάλακτος, νωπού βουτύρου, νωπού τυριού, που προέρχονται από ζώα πάσχοντα από μελιταίο.

8) **ΛΥΣΣΑ:** Μεταδίδεται από την επαφή του σάλιου λυσασμένου ζώου, με δερματική πληγή του ανθρώπου.

Οι δαγκωματιές, από λυσασμένο ζώο, είναι ο πιο σίγουρος τρόπος μεταδόσεως, γιατί η μόλυνση γίνεται κατά βάθος καί, έτσι, το μικρόβιο της λύσσας προστατεύεται από τις επιδράσεις του ατμοσφαιρικού όξυγόνου και των ηλιακών ακτίνων, που το καταστρέφουν.

9) **ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ:** Πρέπει να σημειώσουμε ότι τα αφροδίσια νοσήματα του ανθρώπου (θλανορροία, σύφιλις) δε μεταδίδονται στα ζώα. Έτσι καταπίπτει η εύρυτητα διαδεδομένη δοξασία, ότι τ' αφροδίσια των ανθρώπων έχουν την προέλευσί τους από το σκύλο κ.λ.π.

Δρ ΣΩΤ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
Κτηνίατρος

ΦΤΙΑΝΕΤΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

1) Διπλώστε την κούκλα το μαλλί και βέστε την λίγα χαμηλότερα από το σημείο που την διπλώσατε, για να σχηματισθί το κεφάλι.

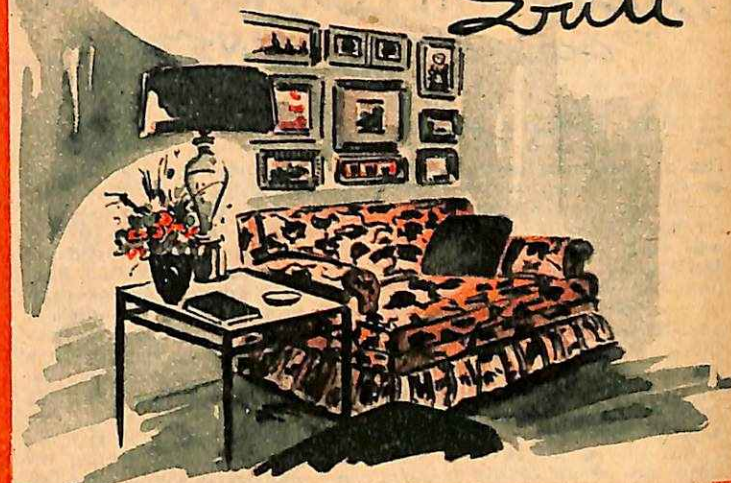
2) Χωρίστε σε κάθε πλευρά κάμποσες κλωστές, πλέξατέ τις πλεξίδες, για να σχηματίσετε τα χέρια.

3) Δέστε σφικτά μία κλωστή για να σχηματίσετε τη μέση της κούκλας. Χωρίστε και πλέξτε τα πόδια της. Κεντήστε με κόκκινη κλωστή τα χείλη της, τα ρουθούνια, τα μάτια.

4) Κάμετέ της και δύο χονδρές πλεξίδες με φιδόγκους. Κόψτε ύστερα το νήμα που περισσεύει και θα έχετε μία νόστιμη κούκλα για το παιδί σας.

Το Ευχάριστο Σπίτι

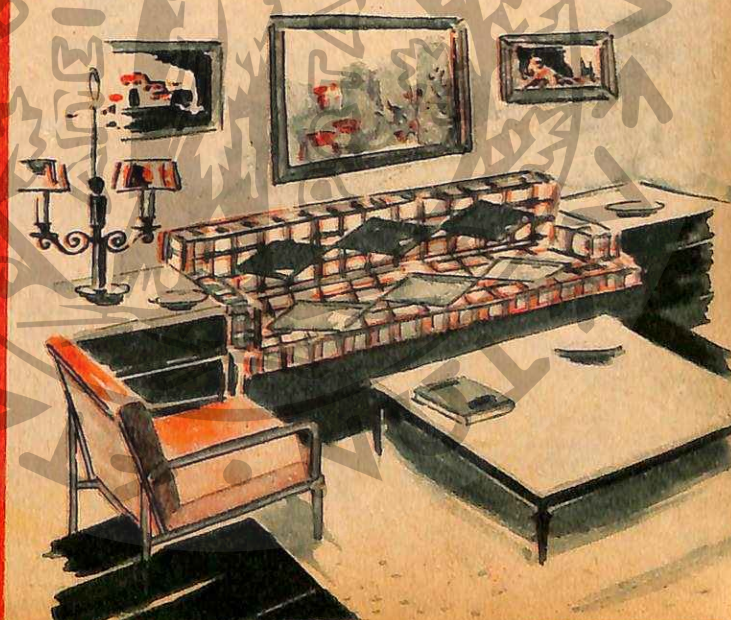

ΜΕ τις πρώτες δροσερές μέρες, θ' αρχίση ξανά να μάς τραβά η ατμόσφαιρα του σπιτιού. Γι' αυτό, τώρα που έρχεται η εποχή του συγκυρίσματος, φροντίστε να ανανεώσετε το σπίτι σας, δημιουργώντας όσο μπορείτε πιο ευχάριστες γωνίες, με τα επιπλά σας. Το σπίτι πρέπει να έχη ευχάριστη όψη και άνεσι για τους ίδιους τους ενοίκους του. Λογαριάζετε πάντα ποιές είναι οι συνήθειές σας, και ανάλογα διαρρυθμίστε το λίθιό ρούμ. Κανονίστε το φως να πέφτει στο διδίο σας ή στο κέντημά σας. Σ' αυτό, ιδιαίτερα, θα σας εξυπηρετήσουν οι φορητές λάμπες. Μία μαλακιά πολυθρόνα κι' ο καναπές αντίκρυ, για να ξεπλωθί με την εφημερίδα του ο σύντροφός σας, θα σας δημιουργήσουν την ανάγκη μιάς ήσυχης βραδυάς. Μπροστά βάλτε ένα χαμηλό τραπέζι, σ' απλό σχήμα, και φροντίστε να μην το φορτώσετε με βάζα και μπιμπέλι.

Είναι, όμως, απαραίτητα, κάπου σε μία γωνία, λίγα λουλούδια. Δίνουν τόση χαρά στο έσωτικό... σά να έχη μπή μαζί τους λίγο φως απ' έξω. Μη φοβηθήτε στην τοποθέτησι των ταμπλώ σας. Δεν είναι απαραίτητο να είναι συμμετρικά. Δεν είναι εκθεσις εδώ. Συγκεντρώστε τα όπου θα σας είναι εύκολο και ευχάριστο να τα θαυμάζετε, ή σκorpίστε τα στους τοίχους, σε διάφορα ύψη, όπου το μάτι σας θα πέφτει ξεκούραστα.

Το σπίτι μας το έχουμε για να το χαϊρώμαστε πρώτα εμείς οι ίδιοι. Τα πράγματα του σπιτιού μας, αφού υποτίθεται ότι τα διαλέξαμε με το γούστο μας και τα αγαπάμε, πρέπει να μπορούμε να τα χαϊρώμαστε κι' αυτά. Καί σας βεβαιώ, ότι σ' ένα σπίτι λιγώτερο τυπικό, κι' οι επισκέπτες του αισθάνονται πολύ καλύτερα, γιατί νοιώθουν τη φιλική ατμόσφαιρά του να τους άγκαλιάζι κι' αυτούς.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΛΟ
Εικονογράφισις Γ. ΒΑΚΑΛΟ

«Ηλίας Ντε Καλαμάτα» του ΦΩΚ. ΚΩΝΣΤΑ

ΞΕΝΟΣ. Ξένος και όλομόναχος βρέθηκε ο 'Ηλίας, στο Παρίσι. Θά προτιμούσε χίλιες φορές να δρισκόταν στην πατρίδα του, την Καλαμάτα, εκεί που τον γνώριζαν όλοι και που τους γνώριζε όλους. Και εκεί που — στο κάτω-κάτω — μπορούσε να μιλήσει τη γλώσσα του. Νά, όμως, που η τύχη τον θέλησε να βρεθεί στο Παρίσι, άγνωστο μέσα σε άγνωστους, άνικανο να πη άλλη κουβέντα, εκτός από ένα «μπόν-ζούρ», ένα «μπόν-σουάρ», ένα «μερσί» και κάτι παρόμοια.

Και σά να μη έφταναν όλα αυτά, σά να μη έφτανε η ξενιτεία, σά να μη έφτανε η άγνοια της γλώσσας, βρέθηκε στη μέση και «Εκείνη».

«Έτρωγε και 'Εκείνη στο ίδιο ρεστωράν, όπου έτρωγε και αυτός. Έκανε την εμφάνισή της κάθε μεσημέρι, πιο νωρίς από τον άλλο κόσμο, όταν το ρεστωράν ήταν σχεδόν άδειο, και κάθε βράδυ πιο άργα από τους άλλους, όταν το ρεστωράν ήταν και πάλι σχεδόν άδειο. Καθόταν πάντοτε — ή σχεδόν πάντοτε — στο ίδιο τραπέζι και αυτό είχε γίνει άφορμη να κάθεται και ο 'Ηλίας πάντοτε σε ένα κοντινό τραπέζι, να την κυττάζει και να τη θαυμάζει.

Ήταν όμορφη. Ήταν πολύ όμορφη. Είχε ωραία έξυπνα μαύρα μάτια. Είχε όλομυαρά, έδέ-νινα μαλλιά. Είχε υπέροχο κορμωσασιά και ακόμη πιο υπέροχο βάδισμα. Ήταν γενικά ένα υπέροχο πλάσμα, που όλοι γύριζαν να το κυττάσουν καθώς περνούσε. Και περιισσότερο από όλους, ο 'Ηλίας, ο Καλαματιανός. Κάρφωνε τα ματιά του επάνω της και ξεχνούσε να φάη το εσώτι, που παράγγελλε μεσημέρι και βράδυ, επειδή ήξερε πως ήταν ψητό και επειδή δεν ήξερε να παραγγεί-λη τίποτα άλλο.

— «Τιμη γλώσσα, συλλογιζόταν ο 'Ηλίας από την Καλαμάτα. "Αν ήξερα να της μιλήσω...

Και το πήρε απόφασι να μά-θη. Μόνο για χατήρι της. Μόνο για να μπορέση να την πλησιάση, να της μιλήση. Πήγε σε ένα δάσκαλο «ταχείας εκμάθη-σεως», αγόρασε μεθόδους, γραμ-ματικές, αλφαριθμητικά και κλεί-στηκε ημέρες μέσα στο δωμά-τιό του διαβάζοντας. Δεν έδγα-νε παρά μονάχα το μεσημέρι και το βράδυ για να πάη στο ρε-στωράν, να καθίση απέναντί της, να την κυττάζει και να τη θαυμάζει. Ο δάσκαλός του ά-πορούσε με τη γρήγορη πρόο-δο που έκανε.

— Φαινομέν — του έλεγε — φαινομέν!

Και ο 'Ηλίας καμάρωνε, και κορδωνόταν και έτοιμαζόταν για τη μεγάλη στιγμή. Είχε γράψει στα ελληνικά τα όσα θά της έλεγε, τα είχε μεταφράσει στα γαλλικά και ο δάσκαλος είχε διορθώσει τα λίγα του λάθη. Θά της μιλούσε σά Φραντσέζος, σά θέρος Φραντσέζος.

— Μανταζέλ. Ζε βουζ αίμ, ζε βουζ άντάρ...

Η γλώσσα του Ρακίνα, του Βολταίρου και του Ουγκώ θά ξαναζωντανέυε στα καλαματιανά χείλη του, θά έπαιρνε καινούρ-γιο νόημα, καινούργια μελωδία. Και η μεγάλη στιγμή έφτασε. Ήταν μία ώρα άνοιξιάνικη και φεγγαρόλουστη βραδιά. Βρα-διά για έρωτική εξομολόγησι. «Εκείνη» έφαγε, πλήρωσε και δγήκε από το ρεστωράν, συγκεν-τρώνοντας επάνω της τα μάτια των πελατών, των γκαρσονιών, των βορβών. Και από κοντά της δγήςκε ο 'Ηλίας, το παιδί από την Καλαμάτα, που το είχε πά-ρει απόφασι να κατακτήση την πιο χαριτωμένη γυναίκα στο Πα-ρίσι. Στην αρχή, από μακριά, ύστερα κοντήτερα και στο τέλος κοντά - κοντά, σχεδόν δίπλα της, καμάρωνε την κορμωσασιά της, το βάδισμά της. Και σαν έφτα-σαν στην φαρδιά λεωφόρο, εκεί που τα φουντωμένα δένδρα σκέ-παζαν τα ένοχλητικά φώτα, την πλεύρισε και της είπε:

— Μπόν σουάρ, ματαζέλ... «Εκείνη» κοντοστάθηκε, τον κύτταξε, ανεγνώρισε το θαυμα-στή της από το ρεστωράν και χαμογελώντας, με άληθινή συμ-πάθεια, του είπε:

— «Ω! Μουά νόν παρλέ φραν-σέ. Μουά ντεμαίν παρτί Παρί.

— Παρτί; Πουρκουά; ρώτησε ο 'Ηλίας.

— Μουά παρτί 'Ατέν.
— 'Ατέν; Γκρές;
— Βουί. Γκρές.
— «Ω! Γκρές ζολί. Μποκού ζολί.
— Βουί, ζολί.
— 'Ακροπόλ, Μυκίν, 'Ολυμ-πί, Βού, αλλά βού 'Ολυμπί;
— «Ω, βουί. Μουά Πύργος.
— Βού; Πύργος; Πουρκουά Πύργος;
— Πύργος 'Ηλείας, τρέ ζολί!
— «Ω, μερσί.
— Πουρκουά μερσί;
— Βού παρλέ 'Ηλίας τρέ ζο-λί. Μουά 'Ηλίας.

— Βού; 'Ηλίας;
— Βουί. Μουά. 'Ηλίας. 'Ηλίας ντε Καλαμάτα...

— «Ω, βού «ντέ»; Βού ά-ριστοκρασί;
— Βουί, Καλαμάτα. Τρέ μπόν κρασί. Ταβέρν κοκορέτς, σπλη-ναντέρ! Τρέ μπόν!
— «Ω! Βού παρλέ γκρέκ;
— Βουί. Μουά Γκρέκ.
— Βού Γκρέκ; 'Ε μουά Γκρέκ.
— «Ω! Βού Γκρέκ;
— Βουί, βουί, Γκρέκ.
— 'Ε βού παρλέ γκρέκ;
— Ναί, ναί. Μουά ζε παρλέ γκρέκ.

— Τρέ μπιέν, τρέ μπιέν. 'Ε βού παρτί αύριο Γκρές;
— Βουί. Αύριο Γκρές.
— Αύριο;
— Ναί, αύριο.

— Μπόν βουαγιαζ έ πολλά χαιρετίσματα.

— Μερσί, μερσί, δε θά ξεχά-σω!, φώναξε η νέα και χάθηκε κάτω από τα φουντωμένα δέν-δρα.

— Ρωμιά! μουρμούρισε ο 'Η-λίας. Πατριώτισσα, από τον Πύργο της 'Ηλείας, σχεδόν συγ-χωριανή. Κι' εγώ ο θλάκας εδ-δεψα τα μαλλοκέφαλά μου να μά-θω γαλλικά. Τεράμιπλ!

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

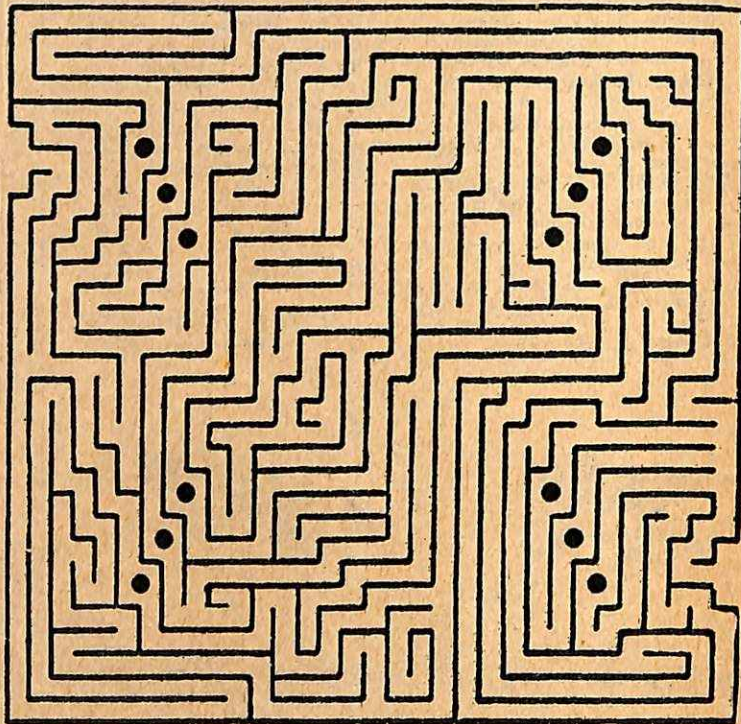
Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Συμπληρώστε ορίζοντίως τα τετράγωνα του σχεδίου με τις ζη-τούμενες 14 λέξεις. Στις κεντρι-κές στήλες, που προσδιορίζονται από τις δύο κάθετες έντονες γραμ-μές, σχηματίζεται μία λαϊκή πα-ροιμία, που θά την διαβάσετε, ά-ραδιάζοντας τα ζεύγη των γραμ-μάτων, το ένα μετά το άλλο.

1: Συχνάζει στα κέντρα και τις δεξιότητες. — 2: 'Αρχαίος λυρικός ποιητής. — 3: Το προσδιορίζει το μεσουράνημα του ήλιου. — 4: Σύ-νολο προϊόντων. — 5: 'Ασπορος και, μεταφορικώς, εκείνος που δεν έχει τέκνα ή απογόνους. — 6: Κόλ-πος της Στερεάς 'Ελλάδος, μετα-ξύ Φθιώτιδος και Λοκρίδος. — 7: 'Υπέρθε δικτάτωρ της 'Ελλάδος. — 8: Είναι ο Πειραιεύς για την 'Αθήνα. — 9: Προσδοκώ. — 10: Πολύ κοντά. — 11: Βρίσκεται κοντά στη θάλασσα. — 12: Κλα-σματικό μέρος ποσού. — 13: Θά τις δρήτη στη πλάζ αλλά και στα πλοία. — 14: Τον φοβούνται οι γυναίκες.

X. A.

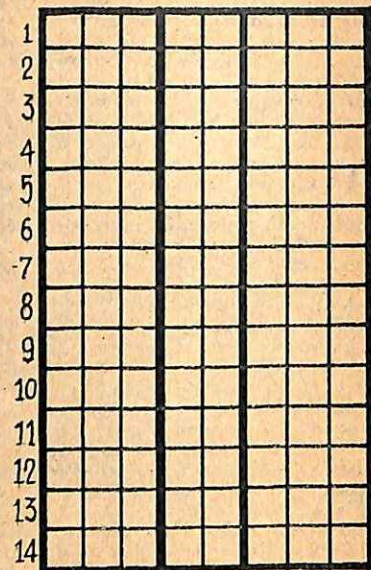
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΒΓΗΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ

Ο λαβύρινθος που σάς παρουσιάζουμε σήμερα είναι κάπως πιο πολύπλοκος από τους άλλους. Γιατί, κάθε φορά που θά περνάτε από ένα δρόμο, όπου βρίσκεται μία από τις τρεις κουκίδες κάθε ομάδας, πρέπει, εν συνεχεία, να περάσετε από τους δρόμους όπου βρίσκονται και οι άλλες δύο κουκίδες. Φυσικά οι επιστροφές απαγορεύονται. Σας συμβουλεύουμε να πάρετε ένα διαφανές χαρτί, το όποιο θά βά-λετε πάνω στο σχέδιό μας, κι' έτσι να επιχειρήσετε να περάσετε από τη μία άκρη στην άλλη, γιατί πολλές φορές θά κάνετε λάθη.

ΤΑ ΡΕΣΤΑ

Τρεις ταξιδιώτες πιάνουν μία κάμαρα στο ξενοδοχείο και πληρώ-νουν 10 χιλιάδες δραχμές ο κα-θένας. Το πρωί ο θυρωρός διαπι-στώνει, ότι τους πήρε πολλά χρή-ματα γιατί η διατίμησις του δω-ματίου ήταν 25.000 δραχμές τη βραδιά. Δίνει λοιπόν 5.000 δρχ. στην καμαριέρα να τις επιστρέψη στους τρεις ταξιδιώτες. Η καμα-ριέρα, όμως, δίνει από χίλιες δρα-χμές στον κάθε ταξιδιώτη και κρατάει για τον εαυτό της τις ύ-

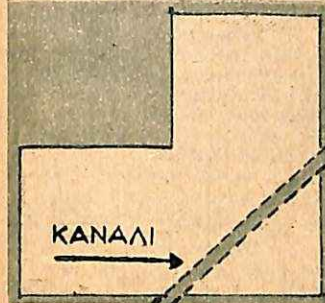

ΠΕΡΝΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ

ΤΟ ΚΤΗΜΑ

Μία άγρονη περιοχή, αφού διαυ-λακώθηκε μ' ένα άρδευτικό κανάλι, χωρίστηκε σε τμήματα, που πωλή-θηκαν σε πλειστηριασμό.

Το τμήμα που βλέπετε πιο πά-νω, το αγόρασαν τέσσερις αγρό-

τες. Πρίν, όμως, ριχτούν στη δου-λειά για να το καλλιεργήσουν, θέ-λουν να το χωρίσουν σε τέσσερα μέρη, που να έχουν το ίδιο σχήμα και το αυτό έμβαδόν, και που ά-πό το καθ' ένα να περνάη το κα-νάλι. Μπορείτε να τους βοηθή-σετε;

ΤΟ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΟ

ΕΥΤ. ΛΟΥΒΗΣ

Τα γράμματα της κάρτας θά σάς βοηθήσουν να δρήτη την άσχο-λία του κυρίου αυτού. Δεν έχετε παρά να τα συναρμολογήσετε κα-ταλλήλως κι' έτσι να μην άναγκα-

στήτε να καταφύγετε στις λύσεις για να το δρήτη.

ΤΑ ΑΥΓΑ

Ένας χωρικός πήγε στην πόλι ένα καλάθι αυγά για να τα πουλή-ση. Ο πρώτος πελάτης του είπε: «Θ' αγοράσω τα μισά αυγά που έχεις στο καλάθι και μισό αυγό άκόμη». Ο δεύτερος πελάτης εί-πε: «Θ' αγοράσω τα μισά αυγά που έμειναν και μισό αυγό άκό-μη». Ο τρίτος πελάτης είπε: «Θ' αγοράσω τα μισά αυγά που σου άπέμειναν και μισό αυγό άκόμη». Ο χωρικός πούλησε τ' αυγά, όπως ζήτησαν οι πελάτες του, χωρίς να σπάση ούτε ένα αυγό.

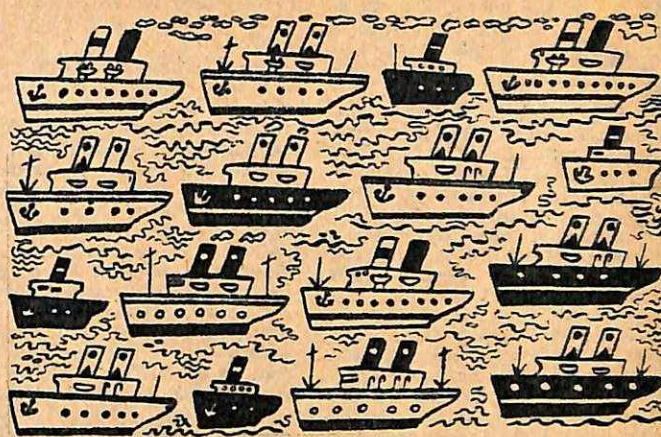
Πόσα αυγά είχε στο καλάθι του;

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ένας γέρος μοιράζει τη βιβλι-οθήκη του στους τρεις γιουούς του. Δίνει στον πρωτότοκο το ένα τρί-το από τα βιβλία, στο δευτερότο-κο το ένα τρίτο από τα υπόλοιπα βιβλία, και στον τριτότοκο το ένα τρίτο από τα βιβλία που άπέμει-ναν. Όσα βιβλία μένουν τα μοι-ράζει εξ ίσου μεταξύ τους. Πόσα βιβλία είχαν ο γέρος;

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ

Μπορείτε σε μισό λεπτό να πη-τε ποιος είναι ο τριψήφιος άριθ-μός, που το γινόμενο του πολλα-πλασιασμού του με 4 είναι 5;

ΝΑΥΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

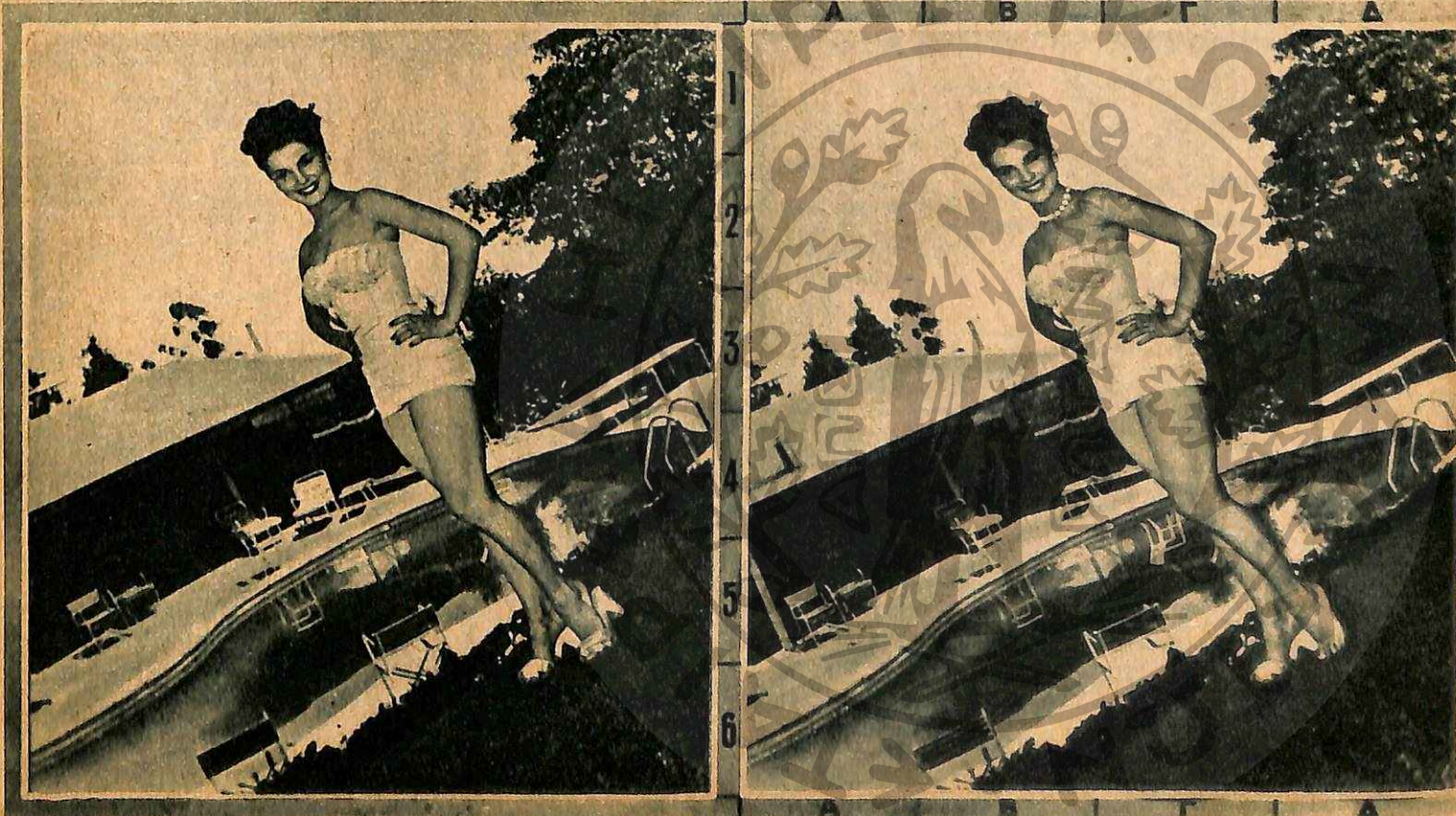
Στο λιμάνι άγκυροβόλησαν αυτά τα πλοία. Δεν πρόκειται να μείνουν για πολύ. Σε πέντε λεπτά θά σαλπάρουν όλα μαζί. Στο με-ταξύ μπορείτε ν' ανακαλύψετε ποιά από τα καράδια αυτά είναι έντε-λώς όμοια μεταξύ τους;

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Πρίν από λίγα χρόνια, έγιναν ά-νασκαφές στα έρείπια ενός πα-λαιού κινεζικού ναού, στην περιο-χή του Ζανσί. Στη βάση ενός πε-ζουλιού, άνεκαλύφθη ένα περίεργο τετράγωνο που ήταν χωρισμένο σε 16 ίσα τετραγωνίδια (4Χ4). Το καθένα άπ' αυτά περιείχε έναν ά-ριθμό, από το 1 έως το 16. Το ά-θροισμα των άριθμών κάθε στήλης και των διαγωνίων ήταν πάντα το ίδιο: 34. Πώς ήταν τοποθετημέ-νοι οι άριθμοί;

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ Οι δύο φωτογραφίες, που βλέπετε κάτω, φαίνονται όμοιες. "Αν, όμως, τις παρατηρήσετε με προσοχή, θά ανακαλύψετε 12 μικρές διαφορές, που υπάρχουν στη δεύτερη φωτογραφία, δεξιά. Προσπαθήστε να τις δρή-τε, χρησιμοποιώντας, για εύκολία σας, τα ίδεατά τετράγωνα, που σχηματίζονται από τους άριθμούς και τα γράμματα, που περιβάλλουν τη δεύτερη φωτογραφία. Έτσι, την κάθε διαφορά μπορείτε να την έντοπίσετε στο κάθε τετράγωνο.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

Όλα Ρόδινα

Η ΔΙΑΙΤΑ

ΣΤΑΡ ΚΟΝΤΟΧΩΡΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 29

ρας άπ' το παράθυρο και τη συνένελε επ' αυτοφώρως στην ανκαλιά του Τσουμπερλέκη, ήμινυμνη. Έτρεξε άμέσως στο σταθμό και παρουσιάστηκε μπροστά στον Καραπίπερο, κατακόκκινος και λαχανιασμένος.

— Καπετάνιε, ή τιμή της χήρας παρεβιάσθη, άνεφερε δραματικά.

— Θέλεις να πής πώς εβιάσθη ή χήρα; ούρλιαξε ο Καραπίπερος.

— Μάλιστα, παρεβιάσθη από τον Τσουμπερλέκη, άπάντησε ο Φουσαράς, επίμενοντας — ίσως όχι άδικως — στη λέξη που αυτός είχε διαλέξει για τή έκφραση παραστατικότερα τή Εγκλημα της χήρας.

— Έκουσίως;

— Όχι έκουσίως. Με τή θέλησή της, καπετάνιε μου, άπάντησε πάλι ο Φουσαράς, που έμπέδρευε, σκεδόν κατά σύστημα, τή έκουσίως με τή άκουσίως.

— Να οδηγηθούν οι δράσται ένωπίον μου, έψέλλισε με συντριβή ο Καραπίπερος.

— Μάλιστα, καπετάνιε, μουρμούρισε με θλίψη και ο Φουσαράς. Είπαν, πώς ή συνωμοσία είχε τις ρίζες της στην χήρα και τούς έφερε σιδηροδέσιμους.

— Ιερούλε Τσουμπερλέκη, τού ειπε ο Καραπίπερος, άκούγεται ότι εβιάσες τήν Ιεράν χήραν και ήδη στάρ Κοντοχωρίου Άλέξανδρον.

— Ψέματα, ψέματα, κυρ-άστυνό μου, και φέρε μου άμέσως Εύαγγέλιο να παλαμίσω, φώναξε δυνατά ή χήρα.

Μιά δειλή έλπίδα φώτισε άόριστα τή σκετοεινισμένο μούτρο τού άστυνόμου.

— Τότε, ψιθύρισε, τί εγύρευες εσύ στην άγκαλιά του;

— Μού εξέταζε τή φωτογένεια, καπετάνιε μου.

— Όρκίσου.

— Όρκίζομαι στ' άσημένια σου γαλόνια, που να δώση ο Θεός να τή Ιδούμε γρήγορα χρυσά.

— Άμήν, ψιθύρισε άσυναίσθητος και ο Καραπίπερος.

Κι άρχισε να φέρνι πέρα-δώθε θαυνούστατες βόλτες, προκειμένου να πάρη τήν άπόφασή του. Τέλος, σήκωσε κάποτε τή κεφάλι του, έβριξε μιά αώστηρή και μεγαγχολική ματιά στη χήρα, και μουρμούρισε:

— Είσθε έλευθερο λόγω άμφιβολιών. Έσύ, όμως, στάρ Άλέξανδρε, να είδοποιής εγκαίρως τήν άστυνομικήν άρχήν, όταν πρόκειται να σου εξετάσουν τή φωτογένεια.

— Υστερα, γυρίζοντας κατά τή Φουσαρά, που είχε μείνει έμβρόντητος με τήν άπόφασή του άρχηγού του, ειπε πάλι, όπως και στην περίπτωση τού Μπαλαφούρα:

— Είχανε τή άλλοθι της φωτογένειας, βρε ζωντόβολο.

Σ. ΠΑΤΑΤΖΗΣ

ΤΟ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΟ

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ = ΕΥΤ. ΛΟΥΒΗΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ό γέρος είχε 81 βιβλία.

ΤΑ ΑΥΓΑ

Έπττα αυγά. Άγόρασαν:

Ό πρώτος πελάτης: $3\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 4$.

Ό δεύτερος πελάτης: $1\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 2$.

Ό τρίτος πελάτης: $\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 1$.

Η ΦΡΑΣΙΣ «άν ε-
νης τύχη διάβαι-
νε...» είναι μία πα-
ροιμία. Ό φίλος μου
ο κύρ Σωτήρης, εί-
ναι ή ζωντανή επαλήθευσις της
παροιμίας αυτής. Ό,τι στρα-
δομάρα να κάνει ο κύρ Σω-
τήρης, θά τού βγί σε καλό. Ό-
ταν κάποιος πατήση μιά πεπο-
νόφλουδα, ο κανόνας λέει ότι
θά σπάση τή πόδι του. Ό κύρ
Σωτήρης είναι ή εξαίρεσις τού
κανόνας. Πάτησε κάποτε μιά
πεπονόφλουδα και, άντί να σπά-
ση τή πόδι του, βρήκε, στο ση-
μείο που έπεσε, μιά λίρα. Κάτι
τέτοια τόν έχουν κάνει τόν κύρ
Σωτήρη να έχη άπόλυτη έμπι-
στοσύνη στο καλό του άστρο.

Η μεγαλύτερη άναποδιά να τού
τύχη, πιστεύει, ότι θά τού βγί
σε καλό. Σεισμός να γίνη, σε
καλό... θά πη ο κύρ Σωτήρης.
Τώρα, τί είδους καλό μπορεί
να φέρη ένας σεισμός, αυτό εί-
ναι άλλο ζήτημα. Η ουσία εί-
ναι, ότι ο κύρ Σωτήρης τή πε-
ριμένει.

Έτσι, τή κήρυγμά μου «επεί
αισιοδοξίας» έχει βρή στόν κύρ
Σωτήρη τόν πιό φανατικό όπα-
δό. Κάθε είδους άναποδιά και
άτυχια, ο κύρ Σωτήρης είναι
έτοιμος να τή άντιμετωπίση με
τό χαμόγελο στα χείλη. Μόνο έ-
να πράγμα δεν μπορεί να κατα-
λάβη ο κύρ Σωτήρης: Τή δίαι-
τα. Ότι μπορεί να άρωσθήση
τό καταλαβαίνει: αλλά ότι μπο-
ρεί να υποχρεωθή να κάνει δίαι-
τα, ποτέ.

— Έγώ, σου λέει ο κύρ Σω-
τήρης, δίαιτα δε θά κάνω ποτέ.
— Άν χρειαστή, θά τήν κά-
μης, κύρ Σωτήρη.

— Γιατί θά τήν κάμω;
— Γιατί θά στο πη ο για-
τρος.

— Δεν είμαστε καλά, συ-
λέει έξω φρενών ο κύρ Σωτή-
ρης. Θά κάμω δίαιτα, γιατί θά
τό πη ο γιατρός; Έγώ έπηγα,
σε παρακαλώ, καμιά φορά σε
κανένα γιατρό να τού κανονίσω
τί θά φάη; Έπιασα κανέναν ά-
πό τήν άφεντιά τους, να τού
πώ: «Γιατρέ, άντί γκυούβεται,
θά τρώς πουρέ, άντί σηκοτάκι
τηγανιτό, θά φάς λατά, άντί
μουσακά θά τήν περάσης με κο-
λοκυθάκι νερόδραστο!» Αί; Έ-
μένα, συνεχίζει ο κύρ Σωτήρης,
ο Θεός δε μ' έφτιασε από λά-
σπη, που νομίζεις. Έμένα, κύ-
ριε, γιά να με πλάση, έζύμωσε
καπνό, κρασί και καφέ. Άν με
ανάλυσες, θά βρης ότι είμαι
40 τοίς εκατό τσιγάρο, 25 τοίς
εκατό κρασί και 25 τοίς εκατό
καφές. Τά υπόλοιπα 10 τοίς ε-
κατό είμαι σάλτσα ντομάτα και
άλατοπίπερο και θά 'ρθης εσύ,
κύριε γιατρέ, να μου τή κόψης;
Και τί θά γίνη άμα μου τή κό-
ψης; Καλά, άντί καφέ θά πίνω
χαμομήλι, άντί κρασί θά πίνω
τσίλιο, άντί τσιγάρο τί θά κά-
νω; Θά βυζαίνω τή δάχτυλό
μου;

— Είναι να μη σου τύχη. Ά-
μα σε βρή ή άρρώστεια, θά τήν
κάμης τή δίαιτα, έλεγα στόν
κύρ Σωτήρη.

— Δε θά τήν κάμω, έπέμενε
αυτός....

Και άρρώσθησε και δεν τήν
έκαμε τή δίαιτα τή θηρίο... και
να πώς έγινε....

Αισθάνθηκε, πρίν δυό—τρεις
μήνες, κάτι ζαλάδες και κάτι
σάν κομάρες στα πόδια ο κύρ

Σωτήρης. Άλλά πού να πάη σε
γιατρό. Τήν ίδια εποχή είχαν ά-
διαθετήσει και ή πεθερά του. Ό
γιατρός, που τήν είδε, ειπε να
τής κάμουν άνάλυσι αίματος.
Πήγε ο μικροβιολόγος, της πή-
ρε αίμα γιά τήν άνάλυσι και, με
τήν ευκαιρία αυτή, καταφέρανε
τόν κύρ Σωτήρη και πήραν
λίγο αίμα κι' άπ' αυτόν. Οι ά-
νάλυσες έγιναν... Τά παρακά-
τω τά έμαθα από τόν ίδιο τόν
κύρ Σωτήρη χτές, που τόν συ-
νάντησα.

— Τί έγινες, κύρ Σωτήρη;

— Άς τα, έχω ζάχαρο.

— Όστε κάνεις δίαιτα, κύρ

Σωτήρη.

— Άμ' δεν κάνω, μούπε ο

κύρ Σωτήρης.

— Δεν κάνεις; Πώς γίνεται,

Νά σου εξηγήσω. Ό μι-
κροβιολόγος έκαμε λάθος στις
ανάλυσες. Τήν άνάλυσι τή δι-
κή μου τήν έβγαλε στ' άνομη-
τάς της πεθεράς μου και της πεθε-
ράς μου στο δικό μου όνομα, κι'
έτσι έχω έχω μέν τή ζάχαρο, άλ-
λά ή πεθερά μου κάνει τή δίαι-
τα! μου ειπε και ξεκαρίσθη-
κε στα γέλια ο κύρ Σωτήρης.

— Και πώς έμαδες, ότι ο μι-
κροβιολόγος έκαμε λάθος; τόν

ρώτησα.

— Τό άντελήφθη σε δυό —

τρεις μέρες ο ίδιος και μου τή

παράγγειλε, αλλά έχω, καταλα-
βαίνεις, κάνω τήν πάπια.

— Μπράβο, κύρ Σωτήρη!

— Έτσι είναι: ε'Αν έχης

τύχη διάβαινε...», συνεπέρανε ο

κύρ Σωτήρης και τράβηξε γιά

τήν ταβέρνα.

ο Αισιόδοξος

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 41, 64, 65

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

ΚΟΣΜΙΚΟΣ, ΑΝΑΚΡΕΩΝ,
ΜΕΣΗΜΕΡΙ, ΠΑΡΑΓΩΓΗ, Α-
ΣΠΕΡΜΟΣ, ΜΑΛΙΑΚΟΣ, ΠΑΓ-
ΚΑΛΟΣ, ΕΠΙΝΕΙΟΝ, ΠΕΡΙΜΕ-
ΝΩ, ΣΥΝΕΓΓΥΣ, ΠΑΡΑΛΙΩ,
ΠΟΣΟΣΤΟΝ, ΚΑΜΠΙΝΕΣ, ΠΟΝ-
ΤΙΚΟΣ.

Η παροιμία είναι: Μικρή μα-
γεριά κάνει μεγάλο σπίτι.

ΤΟ ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Στή δεύτερη φωτογραφία ύπαρ-
χουν οι εξής 12 διαφορές:

A3: Έπάνω από τή υπόστεγο,
ξεφύτρωσε άλλη μιά κορυφή δέν-
τρου. A4: Μιά περιττή καπνοδό-
χος προσετέθη στη σκεπή τού ύ-
ποστέγου. A5: Ένας στύλος
άκόμα στήριζει τή σκεπή. B2:
Η κοπέλλα άπέκτησε κολλίει. B5:
Έξαφανίστηκε μιά πολυθρό-
να. B6: Παρουσιάστηκαν λευ-
κές ραβδώσεις στο πανί της πο-
λυθρόνας. G2: Κόπηκαν τά κλα-
διά τού δέντρου, κοντά στον άγ-
κώνα της κοπέλλας. G4 και 5:
Μιά άνυπαρκτή πολυθρόνα καθρε-
φτίζεται στο νερό της πισίνας. G6:
Έξαφανίστηκαν τά στήριγμα-
τά της πολυθρόνας. A3 και 4:
Η σανίδα έχασε τή σκιά της. A5:
Και ή κοπέλλα έχασε τή πα-
πούτσι της.

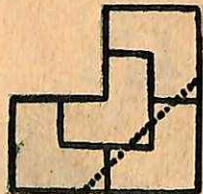
ΝΑΥΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τό τρίτο της δεύτερης σειράς
με τή πρώτη της τελευταίας.

ΤΑ ΡΕΣΤΑ

Πρόκειται γιά παγίδα. Ό λο-
γαριασμός πρέπει να γίνη έτσι:
25.000 δραχμές που πληρωθή-
καν στο ξενοδοχείο
3.000 δραχμές που έπστράφη-
σαν στους πελάτες.
2.000 δραχμές που κράτησε ή
καμαριέρα.

ΤΟ ΚΤΗΜΑ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ;

1.— Όχι. Μερικά, όπως ή ά-
κρίδα και ο κορμός, άναυδούνται
με τή μορφή τού τέλειου έντόμου
και δεν ύφίστανται μεταμορφώ-
σεις.

2.— Ναι. Στή Γερμανία, τήν
εποχή τού πληθωρισμού (1921-
22) έχουν κατασκευασθή κέρματα
από πορσελάνη.

3.— Συνήθως, 50 φορές τή
δευτερόλεπτο.

4.— Όχι. Η ταχύτης του, ό-
μως, εξαρτάται από τή θερμοκρα-
σία και τήν πυκνότητα τού άέρος.

Συνήθως κυμαίνεται μεταξύ 320
και 350 μέτρων κατά δευτερό-
λεπτον.

5.— Τό ράδιον. Η ποσότης
του στη Γη άντιστοιχεί πρὸς ένα
τρισεκατομμυριοστό τού βάρους
της.

6.— Τά πρώτα μεγάλα άσημέ-
νια νομίσματα κόπηκαν στα γερ-
μανικά όρυχεία της κοιλάδος τού
Άγι. Ίωακείμ. Τά λέγανε νομι-
σματα «της κοιλάδος», γερμανι-
στί «ετδλερ». Από κει προήλθε ή
λέξις τάλληρον, καθώς και τή ά-
μερικανική «εντάλλερ» και άργό-
τερα «εντόλλαρ», δηλαδή δολάριο.

7.— Τρία. Τό τροπικόν έτος,
που άποτελεί τή βάση τού ήμερο-
λογίου μας, τή άστρικόν έτος,
που είναι κατά 21 λεπτά της ώ-
ρας μεγαλύτερον, και τή άνομα-
λιστικόν έτος, μεγαλύτερον και
αυτό κατά 26 λεπτά.

8.— Γιατί περιέχει μικρή πο-
σότητα σιδήρου, που σκουριάζει
στον άέρα και προσδίδει στο μάρ-
μαρο τή θερμή χρυσίζουσα από-
χρωσι, που τόσο όμορφαίνει τά
άρχαία μνημεία.

ΤΟ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

7	12	1	14
2	13	8	11
16	3	10	5
9	6	15	4

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ

Ό τριψήφιος άριθμός είναι:
1,25.

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Μέσα στο στάδιο τών Αιγών, τήν
ώρα της άποθεώσεως τού Φίλιππου, ο Πausανίας, έταίρος
της Βασιλικής Σωματοφυλακής, που δεν μπορεί να ξεχά-
ση, ότι ο Φίλιππος τού πήρε τή μνηστή του Κλεοπάτρα και
τήν έκανε δεύτερη επίσημη σύζυγό του, δολοφονεί τή βα-
σιλίσσα της Μακεδονίας. Μέσα στο γενικό πανικό, ο άρχι-
γός της Βασ. Φρουράς Περδίκκας καταδιώκει τή φονιά.

1 Ό Περδίκκας πρόφτασε τή δολοφονία, τή στιγμή που
αυτός έλυσε τή άλογό του. Ό άρχηγός της βασιλικής
σωματοφυλακής ήταν έξαλλος από άγανάκτηση. Χύθηκε
πάνω στον Pausanias και τόν διαπέρασε με τή σπαθί του,
αφήνοντάς τον νεκρό επί τόπου. Άμέσως, όμως, μετά-
νοιώσε ο άρχηγός της σωματοφυλακής, γιατί, χωρίς να
τό θέλη, είχε έτσι εξυπηρετήσει τή συνωμοσία. Ό Pau-
sanias πήρε στον τάφο τή μυστική του. Κι' αλήθεια, πο-
τέ δεν εξιχνιάστηκε, έντελώς, γιατί είχε κάμει τή όφνη.
Είπαν, πώς ή συνωμοσία είχε τις ρίζες της στην Περ-
σία, πώς ήταν όργανο τού Δαρείου, ο Pausanias. Άλ-
λοι ύποψιάστηκαν τήν Όλυμπιάδα, μερικοί τόλησαν ν'
αναφέρουν άκόμα και τόν Άλέξανδρο. Λίγοι ήταν εκεί-
νοι που μάντεψαν τήν αλήθεια: Ότι, δηλαδή, ο νεαρός
δολοφόνος είχε σκοτώσει από ζήλεια, γιά μιά χαμένη ά-
γάπη. Τό πάθος του αυτό μπορεί, δέβαινα, να τή παρώ-
τρυνε ή Όλυμπιάδα, που, με τή γέννησι τού παιδιού της
Κλεοπάτρας, είχε, ίσως, άρχίσει να φοβάται γιά τή δια-
δοχή τού θρόνου.

2 Η βασιλική οίκογένεια πήρε τή μεγάλο νεκρό και τόν
κήδεψε με τιμές, εκεί στις Αίγες, όπου έθαβαν όλους
τούς βασιλείς της Μακεδονίας. Η Όλυμπιάδα νεκρο-
στόλισε με τά ίδια της τά χέρια τόν άντρα της, μά δεν
έχυσε ούτε ένα δάκρυ. Η γυναικα αυτή τού πάθους δεν
είχε μέτρο ούτε στο μίσος, ούτε στην αγάπη. Ένα συν-
αίσθημα κυριαρχούσε μέσα της: Ότι ο έπίορκος είχε
πληρώσει γιά τά άνομα έργα του, γιά τή δειήλωσι μι-
λάς Ιέρειας στη Σαμοθράκη, γιά τήν άπιστία του ύπε-
ρα, όταν πρόδωσε τήν πατρίδα, γιά τήν παράφορο έρωτά
της. Τώρα δε θ' άράδιαζε πιά παλλακίδες και νόβους,
γιά να ύπονομεύουν τού γιου της τήν θρόνο... Άντίθετα,
ο Άλέξανδρος ήταν συντριμμένος γιά τή χαμή τού πα-
τέρα του. Δε θυμόταν πιά τήν κακή συμπεριφορά του
στο άρχοντικό τού Άττάλου, ούτε τις πίκρες, που είχε
ποτίσει τή λατρευτή του μητέρα. Δε θυμόταν παρά τις
αρετές του, τή μεγαλείο του, τήν παλληκαριά του.

3 Έτσι πέθανε ο Φίλιππος, τή 336 π. Χ., σε ηλικία
σαράντα έφτά χρόνων, έπαληθεύοντας τή φοβερό χρησμό
τού Φοίβου. Ό Άλέξανδρος ανέβηκε στο θρόνο κάτω ά-
πό τις πιό αντίξοες περιστάσεις. Οι ελληνικές πολι-
τείες γιόρταζαν τή άνατο τού «τυράννου», όπως έλε-
γαν τή Φίλιππο. Κανένας δεν άναυδωνίσε πιά τή Συνέ-
δριο της Κορίνθου. Δεν είχε προλάβει καλά καλά να κη-
δέψη τόν πατέρα του ο Άλέξανδρος, και τά νέα άρχι-
σαν να φτάνουν, τή ένα πιό άνησυχητικό από τ' άλλο:
Ό Άτταλος σήκωνε επανάσταση στη Μικρασία, όπου
είχε πάει με τόν Παρμενίωνα, σαν πρόπομπός της ά-
γάλης έκστρατείας. Τώρα, συνειννοημένος με τή Δαρείο,
ζητούσε τήν θρόνο γιά τόν άνήλικό γιό της Κλεοπάτρας,
της ανηψιάς του. Οι Έλληνες περνού-
σαν τά σύνορα και λεηλατούσαν τή Μακεδονία. Και, τή
χειρότερο, ο Δημοσθένης έσεύκωνε πάλι τούς Άθηναί-
ους και τούς Θηβαίους. «Περιφρονούν τά είκοσι χρόνια
σου», ειπε ο Άντίπατρος, ο πιστός στρατηγός τού Φί-
λιππου, στον Άλέξανδρο. «Γρήγορα θά καταλάβουν», ά-
ποκρίθηκε ο νεός, «πως δεν έλλαξε τίποτε στη Μακεδο-
νία, έκτός από τ' όνομα τού βασιλιά της».

4 «Δάμασε μέσα στις φλέδες σου το άψυ αίμα των εϊκοσι χρόνων», τού είπε ο 'Αντίπατρος: «Προσπάθησε να συμβιβαστής με τους γύρω λαούς, να τους πείσης, πώς δε φιλοδοξείς να τους άφαιρέσεις την ανεξαρτησία. Λυπούμαι που ζω, ενώ πέθανε ο βασιλιάς μου από το χέρι ενός δολοφόνου, μα κάνω όρκο, στη μνήμη του, να μαι το ίδιο πιστός και στο γιό του». Ο 'Αλέξανδρος συγκινήθηκε: «Μπορείς να είσαι ήσυχος», τού είπε με σεβασμό: «Θα φερθώ με σύνεσι, όπως συμβουλεύεις. Ο Παρμενίων θα συγυρίση τόν 'Ατταλο στην 'Ασία. Όσο για τους βαρβάρους, δεν τους λογαριάζω. Η μόνη μου έγνια είναι οι 'Ελληνες. Μ' αυτούς, θα χρειαστή να κάνω προσωπική συνεννόηση». Και ξεκίνησε σά φίλος, μα φρόντισε ναχη μαζί του και δύναμι άρκετη. Θάκανε μία μεγάλη περιοδεία, άπ' τη Θεσσαλία ως τόν 'Ισθμό, κι' αν οι 'Ελληνες έμεναν πιστοί στις συνθήκες, πού είχαν συνάψει με τόν πατέρα του, θα τους θεωρούσε Ισότιμους με τους Μακεδόνες: άλλίως θαπαίριαν τó μάθημά τους, για να δούν, πώς δεν ήταν «μειράκιο», όπως τόν άποκαλούσε ο Δημοσθένης.

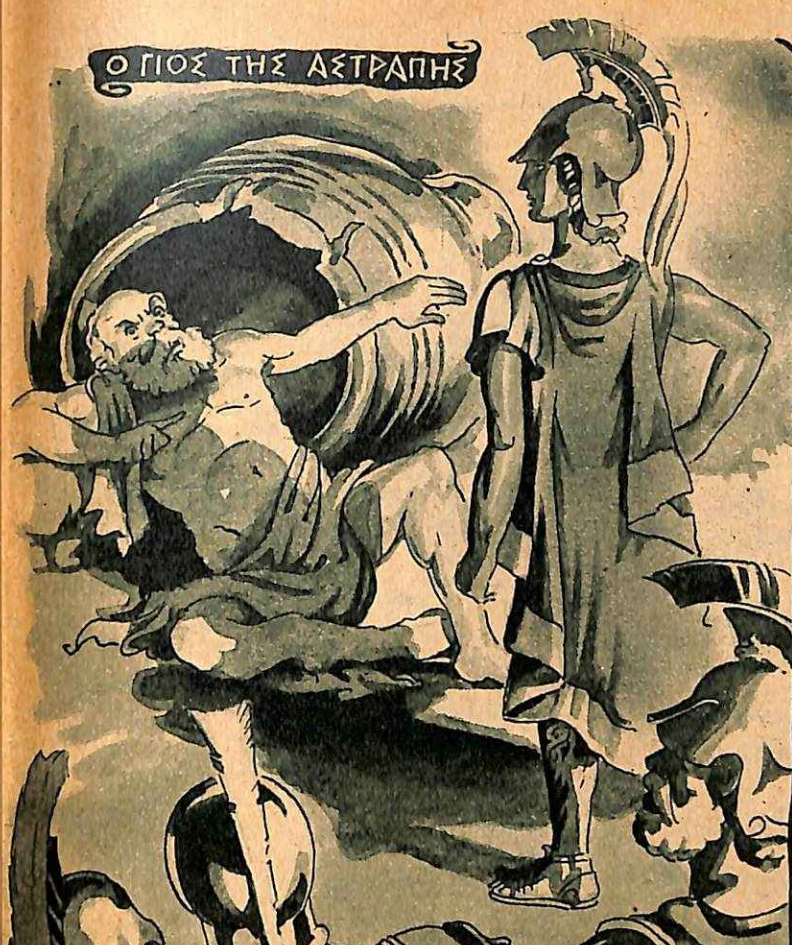

5 Βρήκε τά Τέμπη φραγμένα άπ' τó Ιππικό των Θεσσαλών. Ροδόλφη τότε άπ' τις πλαγιές της 'Όσσας και, πηδώντας από βουνό σε βουνό κι' από δρόμο σε δρόμο, παρουσιάστηκε έξαφνα στη Θεσσαλία. Στο δρόμο του είχε κιόλας κερδίσει μεγάλες νίκες, μα την πιο μεγάλη την κέρδισε με την τέχνη της διπλωματίας: «Είμαστε άπ' την ίδια γενιά», είπε στους Θεσσαλούς, «άπό τη γενιά τού τρισένδοξου 'Αχιλλέα. 'Ας δώσουμε, λοιπόν, φιλικά τά χέρια κι' άς φανούμε άντάξιοι τού μεγάλου προγόνου μας». 'Ετσι, πότε με τó καλό, πότε με τη βία, ο νεαρός βασιλιάς προσεταιριζόταν τούς λαούς κι' άναγνάνε τις συνθήκες. Κι' ο επερίπατος τέλειωσε θριαμβευτικά στόν 'Ισθμό, με μία πλούσια σοδειά από νέες και παλιές συμμαχίες. Στην Κόρινθο, σ' ένα δεύτερο Πανελλήνιο Συνέδριο, οι ελληνικές πολιτείες, όπως λένε οι Ιστορικοί, χάρισαν στο γιό πολύ περισσότερα από όσα είχαν παραχωρήσει στόν πατέρα. 'Ακόμα κι' οι 'Αθηναίοι τόν άναγνώρισαν άρχιστράτηγο.

6 «Δέ βλέπω ανάμεσά μας, τούς Σπαρτιάτες», είπε ο 'Αλέξανδρος, όταν είδε την έπιδηλτική συγκέντρωσι. «Πώς μπορεί να λείψουν από μία έκστρατεία άνδρες και τιμής, οι άπόγονοι τού Λεωνίδα;». Μέσα άπ' τó πλήθος, προχώρησε, τότε, με θάρρος ένας πολεμιστής, με πανοπλία λακωνική: «Οι άρχοντες της Σπάρτης», φώναξε, «μ' έστειλαν να σου δώσω την άπάντησι: Δεν επιτρέπουν στους Λακεδαιμονίους τά πάτρια ν' ακολουθούν άλλους, παρά να ήγούνται των άλλων. Ο 'Αλέξανδρος πήγε να θυμώση μα συγκρατήθηκε. Τί τούς χρειάζονταν, τó κάτω κάτω; 'Ας έδειχνε, πώς δεν ήθελε συμάχους με τη βία. Αυτό θα τόν ώφελοόσε περισσότερο από μία φούχτα Λάκωνες, πού μπορεί ν' άποσπούσε, στο τέλος, άπ' τούς εφόρους της Σπάρτης. «Πολύ καλά», είπε χαμογελώντας, «κάνεις δε σάς αναγκάζει, μείνετε στόν τόπο σας!». Η στάσις αυτή τού 'Αλέξανδρου κέρδισε τότε και τούς πιο δύσπιστους. «Όταν τέλειωσε τó Συνέδριο, ο νεαρός ηγεμόνας δεν έφυγε άμέσως. 'Ηθελε να γνωρίση την πολυέταυστη πόλι με τη λάμψι και τόν πολιτισμό της. Νά δη αν ήταν αλήθεια τó «ού παντός πλείν ές Κόρινθον!».

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

7 'Η πλούσια πολιτεία ήταν στις δόξες της εκείνες τις μέρες: Πλήθος κόσμου, σοφοί, καλλιτέχνες και ποιηταί είχαν έρθει επίτηδες να γνωρίσουν τόν καταπληκτικό έφηβο της Μακεδονίας. Μόνο ένας δεν έδειξε περιέργεια να γνωρίση τó νεαρό βασιλιά: ο κυνικός φιλόσοφος Διογένης. «Πού είναι τó σπίτι του;», ρώτησε ο 'Αλέξανδρος, πού είχε τόσα ακούσει για τόν παράξενο αυτό άνθρωπο: «'Αφού δεν έρχεται εκείνος, θα πάω εγώ να τού κάνω επίσκεψη». Όλοι γύρω του γέλασαν. Τó σπίτι τού Διογένη! 'Ενας Κορίνθιος άρχοντας ανέλαβε πρόθυμα να οδήγησε εκεί τó βασιλιά της Μακεδονίας και τó λαμπρό τού έπιτελείο. Ο 'Αλέξανδρος βρήκε τó Διογένη να λιάζεται έσπλημένος μπροστά στο πιθάρι πού είχε για σπίτι. Βλέποντάς τον έτσι, μισόγυμνο, θυσιμένο σε σκέψεις, ένιωσε κάτι πού ξεπερνούσε τó θαυμασμό. «Χαιρετώ τó σοφό Διογένη!», τού είπε. Μα ο Διογένης τόν κύτταξε ένωγλημένος. «Ζήτα μου, δι, τίς και θα τόχης», πρόσθεσε ο 'Αλέξανδρος.

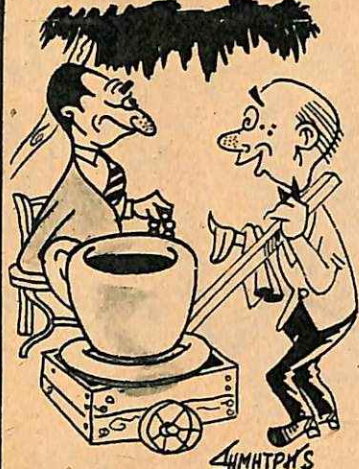
8 'Η όψις τού Διογένη ξαστέρωσε άμέσως κι' άπάντησε με χαμόγελο παιδικό: «Σε παρακαλώ, στάσου λίγο μακρύτερα να μη μου σκιάσης τόν ήλιο!». Σάυμασε ο 'Αλέξανδρος και, γυρίζοντας, είπε στους συντρόφους του: «Μά τούς θεούς, αν δεν ήμουν 'Αλέξανδρος, θα έβλα να μουν Διογένης». Φεύγοντας άπ' την Κόρινθο, ο 'Αλέξανδρος πέρασε από τούς Δελφούς, να ζητήσει χρησμό από την Πυθία, πού λίγο προτήτερα είχε προμαντέψει τó θάνατο τού πατέρα του. 'Ηξερε πόσο τιμούσαν οι 'Ελληνες τó μαντείο. Τó κύρος του θα μεγάλωνε, λοιπόν, αν ο Φοίβος τόν έχριε άρχηγό. 'Αν προμάντευε τη μεγάλη τού νίκη στην έκστρατεία. Μα η Πυθία δεν ήταν πρόθυμη να καθίση στόν τρίποδά της. 'Εκείνες οι μέρες ήταν, όπως έλεγε, άποφράδες: «Όλες οι μέρες είναι καλές», αποκρίθηκε ο 'Αλέξανδρος, «για να τιμήση ο άνθρωπος τούς θεούς». Και, καθώς εκείνη έπόμενε με πείσμα στην άρνησί της, ο νεαρός βασιλιάς την τράβηξε από τó χέρι με δύναμι και την έφερε στο μαντικό τρίποδα: «Κάνεις δεν μπορεί να σου άντισταθή!», φώναξε εκείνη άπαυσιμένη. «'Ανίκητος είσαι!».

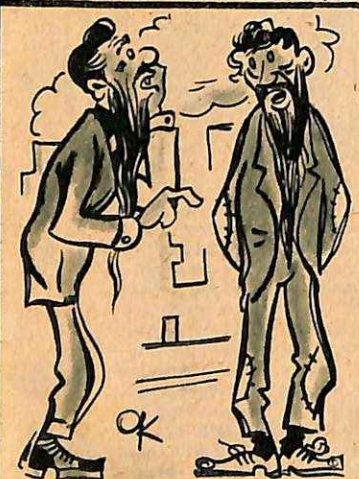
9 Τó πρόσωπό του άχτινοβόλησε τότε από χαρά. «Στάσου!», της φώναξε, κατεβάζοντάς την από τόν τρίποδα, «τό χρησμό σου τόν έδωκε. Δε χρειάζομαι άλλον!». Και δγίκε από τó μαντείο, στεφανωμένος με δάφνη για την καλή προφητεία, πού τούχε χαρίσει ο Φοίβος. Σε λίγο, κήρυκες θρονόφωνοι τη διαλαλούσαν σ' όλο τ' άπέρανο κράτος του: 'Η Πυθία είπε ανίκητο τόν 'Αλέξανδρο. 'Ετσι τó κύρος του στερεώθηκε σε βαρβάρους και 'Ελληνες. 'Ηταν καιρός πια να γυρίση στην Πέλλα, για τις μεγάλες έτοιμασίες της έκστρατείας. 'Η ύποδοχή πού τού έγινε στην πρωτεύουσα της Μακεδονίας ήταν πρωτοφανής. Ο λαός άλάλαζε, στρώνοντας με δάφνες τούς δρόμους, άπ' όπου περνούσε. Μα, έξαφνα, μία φωνή άντιλάλησε, τόσο άπαίσια μέσα στις άλλες: «Οι δολοφόνοι πού άφησε πίσω του, βασιλιά, μόλυναν τó δάθρο τού θρόνου σου με άδω αίμα: Τιμώρησέ τους!». Με μιάς έσθσης ή λάμψις άπ' τη ματιά του. Γύρισε να δη ποιός έπρόφερε τά άπαίσια αυτά λόγια. Μα ο άνθρωπος είχε χαθή. Τί να είχε συμβή, τόν καιρό πού εκείνος έλειπε στην Κόρινθο;

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

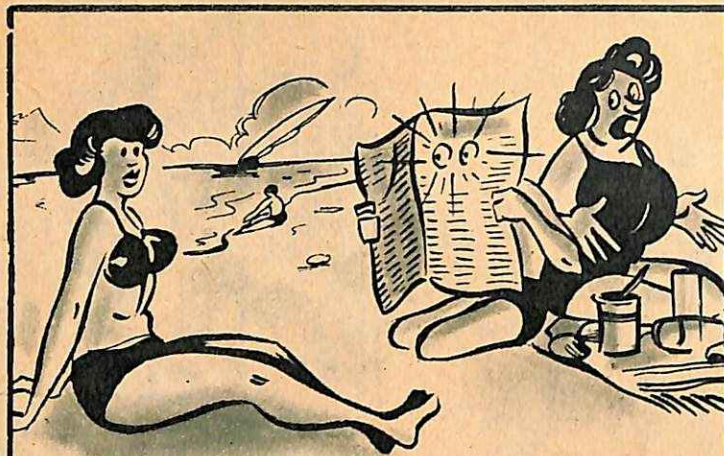
5 λεδιά Ευθυμιάς

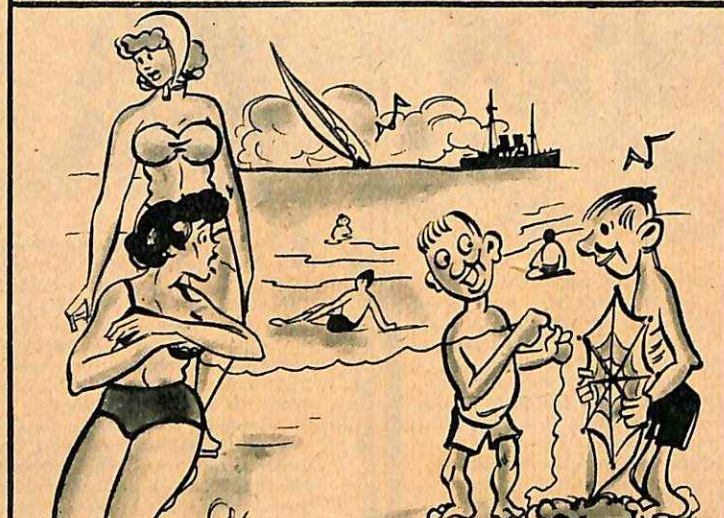
— 'Ο... δαρύς πού πα-
ραγγείλατε ήλθε.
(ΤΟΥ Δ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ)

— Δέ μου λέτε, ύπαρξιστής
είσαστε;
— 'Οχι... πατήρης.
(ΤΟΥ Α. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ)

— Θα τελειώσης επί τέλους αυτό τὸ διάβασμα, Κυριά-
κο, γιά νά φάμε;

— Είδες, Μανωλάκη, πού έλεγες πώς δέ θα βρούμε
σπάγγο γιά τὸν ἀετό μας;
(ΤΟΥ Α. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ)

ΜΕ ΚΑΤΙ ΑΠ' ΟΛΑ ΘΑ ΓΕΛΑΣΕΤΕ

Μετά τὸν κινηματογράφο...
'Εκείνος τὴ συνοδεύει ὡς τὴν
εἰσοδὸ τοῦ σπιτιοῦ της. 'Ε-
κεῖ κοντοστέκεται. Εἶναι ἀπο
καρὸ ἐρωτευμένους μαζί της
καὶ θέλει νά τὴς κάνει πρότα-
σι γάμου. Ἀλλά εἶναι πολὺ
δειλὸς καὶ δὲν τολμᾷ νά τὴς
τὸ πῇ. Τέλος, παίρνει τὴν ἡ-
ρωϊκὴ ἀπόφασιν: Ἐκολλᾷ τὴ
γλώσσα του καὶ τὴς λέγει:
— Δεσποινίς, θὰ θέλατε νά
θᾶς θάβαμε στὸν οἰκονομει-
κό μας τάφο;

— 'Αν μοῦ δώσετε, δεσποι-
νίς, τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώ-
νου σας, θὰ σᾶς τηλεφωνήσω.
— Εἶναι στὸν κατάλογο.
— Καὶ πῶς λέγεσθε, πα-
ρακαλῶ;
— Καὶ τὸνὸμά μου εἶναι
στὸν κατάλογο.

'Επιβάτης: Γιατί φτιάξα-
νε τὸ σταθμὸ τόσο μακριὰ ἀ-
πὸ τὴν πόλιν;

Σταθμάρχης: Θέλανε, φαί-
νεται, νά δρίσκεται δίπλα
στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές!

'Υπηρετρία: Λυποῦμαι πο-
λὺ, ἀλλά ἡ κυρία μοῦ εἶπε νά
σᾶς πῶ, πῶς δὲν εἶναι μέσα.
'Επισκέπτρια: Τότε, πές
της, πῶς χάρηκα πολὺ πού
δὲν... ἦλθα!

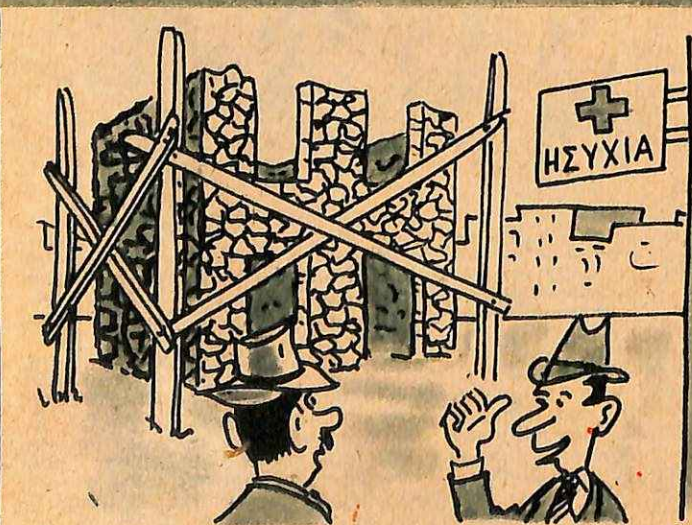
'Ενας κύριος θγαίνει ἀπὸ
τὸ ὑπόγειο καμπὰρὸ στὶς 4
τὸ πρωῒ:

— Τί περίεργη μυρωδιά εἶ-
ναι αὐτή; ρωτᾷ τὸ θυρωρὸ.
— Εἶναι ἡ μυρωδιά τοῦ κα-
θαροῦ ἀέρος, κύριε...

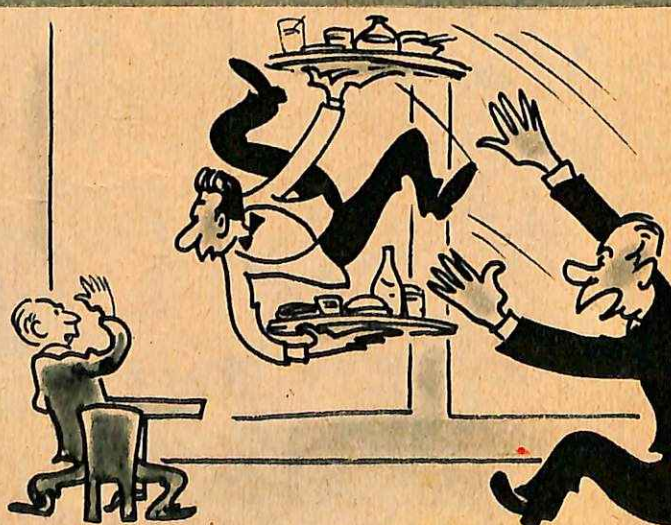
'Η πωλήτρια: Αὐτὸ τὸ
καπέλλο εἶναι θαῦμα, κυρία
μου. Σᾶς κάνει νά φαίνεσθε
δέκα χρόνια νεώτερη.

'Η πελάτις: Τότε δὲν
τὸ θέλω. Δὲν μπορῶ νά φαί-
νωμαι δέκα χρόνια μεγαλύτε-
ρη κάθε φορὰ πού δέ θα τὸ
φορῶ!

ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΝΑΚΗ

— Εἶναι τοῦ χειρουργοῦ ἐκείνης τῆς κλινικῆς. Τὸ κτίζει μὲ
πέτρες ἀπὸ τὰ νεφρὰ τῶν ἀσθενῶν του.

'Ο Μάιτρί: Μάλιστα, κύριε, ἀμέσως! 'Εφθασε τὸ γκαρσόνι.

ΧΕΙΡΕΡΗ ΧΟΙΡΕΣ...

Μιά ὁλόκληρη δεκαετία πολέμων ἐσθίσε ἀπὸ τὴ μνή-
μη μας ἓνα παρελθὸν πού δὲν εἶναι καὶ τόσο μακρινό.
'Η σελίδα αὕτη θὰ μᾶς βοηθήσῃ νά ξαναθυμηθοῦμε ὅλα

ἐκεῖνα τὰ γεγονότα καὶ περιστάτικα, πού ἦσαν ἄλλοτε
τὰ «φλέγοντα ζητήματα τῆς ἡμέρας», ἢ ἐδῖναν στὴν κα-
θημερινή μας ζωὴ τὸν τόνο πού τὴ χαρακτήριζε.

1922: 'Η περίθαλψιν τῶν προσφύγων ἀπαιτεῖ τεράστια
χρηματικά ποσά. 'Ο Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ὁργανώνει σὲ
ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἓνα μεγάλο ἔρανο. Γιά πρώτη φορὰ ἐ-
πιστρατεύονται κυρίες καὶ δεσποινίδες, οἱ ὁποῖες μαζί μὲ
προσκόπους ἐργάζονται γιά τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔρανου.

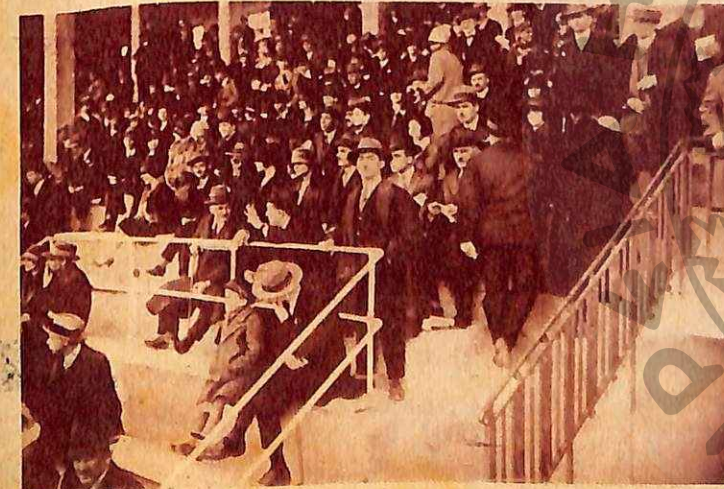
1928: Οἱ καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις σημειώνουν ζωηρὴ
κίνησιν στὴν πρωτεύουσα. Ἰδιαιτέρως οἱ συναυλίες συγ-
κεντρῶνουν πολὺν κόσμον μὲ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων συν-
θετῶν. Στὴ φωτογραφία διακρίνονται στὴν πρώτη σει-
ρὰ ὁ Λαυράγκας, ὁ Βαλτετσιώτης καὶ ὁ Καλομοίρης.

1927: 'Η διδασκαλία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἀ-
συμβίβαστη μὲ τὸν ἀθλητισμό. Καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς Ρι-
ζαρείου Σχολῆς καλλιεργοῦν ὄχι μόνον τὸ πνεῦμα τους καὶ
τὴν ψυχὴ τους, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα τους. Πολλοὶ ἀπὸ αὐ-
τοὺς ἀναδεικνύονται ἱκανῶτατο ἀθληταὶ καὶ βραβεύονται.

1917: Τὸ πεζοδρόμιον τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης
Βρετανίας» δὲν ἀποτελεῖ ἀκόμα «τουριστικὴ ζώνη» καὶ
τὰ ὑπαίθρια ἀνθοπωλεῖα δίνουν ἓναν τόνο γραφικότητος
στὴν περιοχή. Οἱ ξένοι, μαζί μὲ τὶς ἀρχαιοφίλους, ἔχουν
τὴν εὐκαιρία νά θαυμάσουν καὶ τὰ ἀνθὰ τῆς Ἑλλάδος.

1924: Τὸ 'Ἱπποδρόμιον, ὅταν ἱδρύθηκε, δὲν εἶχε «Ἀθλη-
τικὸν Περιήπτερον». Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἀλόγων παρακολου-
θοῦσαν τὶς κούρσες ἀπὸ ἓνα μικρὸ χώρο, περιφραγμένο
μὲ κιγκλίδωμα, στὸ κεντρικὸ ἀμφιθέατρο. 'Η συρροὴ
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου ἦταν καὶ τότε πολὺ μεγάλη.

1938: Στὴν ἀγορὰ παρατηρεῖται μεγάλη ἔλλειψις λα-
δοῦ, διότι ἡ ἐχρονιάς δὲν πῆγε καλά, καὶ διότι ἔγινε με-
γάλη ἐξαγωγή στὸ ἐξωτερικόν. 'Η κυβέρνησις προβαίνει
εἰς τὴν διανομὴν σπόρελαιού. Εἰς τὰ κέντρα διανομῆς
σχηματίζονται οὐρές καὶ οἱ ἀστυφυλάκες τηροῦν τὴν τάξιν.

Οικογένεια

«ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΟΥ ΑΡΕ- ΣΟΥΝ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ»

Αυτή τη δήλωση έκανε η Μαριλύν Μονρόε προς την «Οικογένεια» και ανάλογη είναι η απίερως τόν κινηματογράφου της προς την κινηματογραφική συνεργασία μας Μάριο Πλωρίτη.

Κοντά τη γυναίκα αυτή, που έχει προκαλέσει ένα πραγματικό έρωτικό παραλήρημα σε όλη την Αμερική. Όταν επί τέλους εμφανίσθηκε στο μικρό σαλόνι και μούδωσε το χέρι της με ένα χαριτωμένο γαυόγελο, διεπίστωσα ότι οι Αμερικανοί έχουν απολύτως δίκαιο.

Τα σπιθερά μπλέ μάτια της καρφώνονται απάνω μου καθώς της αποτεινών το πρώτο μου έσώτημα:

— Ποιό είναι το συν-
που νοιώσατε ότι
γνωρίσατε τέ-
πιτυχία;

— Έννοώ ότι είναι τόσο πε-
ρήφανος και τόσο γνώστης σάν
άντρας, που δεν θα άνεχόταν
να είναι ο σύζυγος της «Μίς
Μονρόε».

— Ωστε, έχετε απελπισθή
ότι θα βρήτε το μεγάλο πάθος;

— Δεν έχω απελπισθή κα-
θόλου. Κρατάω όρθάνοιχτα τα
μάτια μου και διαρκώς το άνα-
λητώ. Υπάρχει: «Αν ναι, και
κάποτε συναντηθούμε θα θυσι-
άσω τα πάντα, αλλά θ' απαι-
τήσω και από εκείνον» να
κάνη το ίδιο...

— Θα θυσιάzaτε και την
σταδιοδρομία σας ακόμα;

— Κι' αυτήν άνα-

— Πιστεύω-

— Π-

νουνε τα μάτια τις ώ-
ρες που είναι... τρυφε-
ροί μαζί τους και άς
συλλογίζονται έμένα!

Σας μεταφέρω την
πρακτικώτατη αυτή συμ-
βουλή! Και προχωρώ σε
άλλα ερωτήματα. Τις ά-
παντήσεις τις συμπυκνώ-
νω τώρα, αναγκαστικά,
ψει χώρου:

«Η Μαριλύν π-
γάμος είναι
σις ότα
και

— Μή φοβάσαι αγάπη μου. Τώρα μπο-
ρούμε να φιληθούμε με την ήσυχία μας
Δέν μας βλέπει κανείς!

